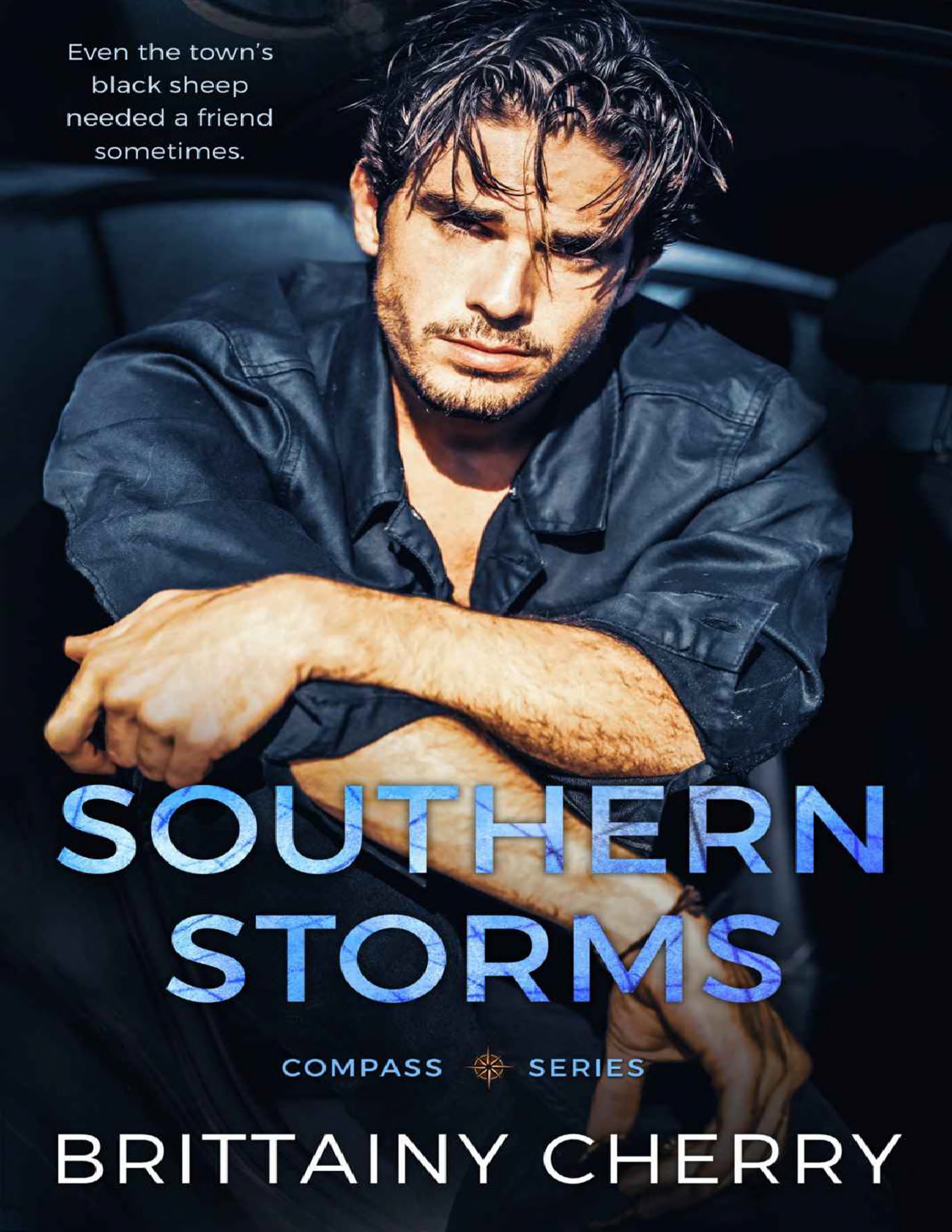

Even the town's black sheep needed a friend sometimes.
SOUTHERN STORMS
COMPASS SERIES
BRITTAINY CHERRY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜNEY FIRTINALARI

BRITTAINY CHERRY

BCHERRY KİTAPLARI, A.Ş.

Güney Fırtınaları

Tarafından: Brittainy C. Cherry

Güney Fırtınaları
Güney Fırtınaları
Telif Hakkı © 2020 Brittainy C. Cherry
Tüm hakları saklıdır.

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yazarının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Bu e-Kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız.
Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayınlandı: Brittainy C. Cherry 2020
brittainycherry@gmail.com

Editörlük: C. Marie Editing, My Brother's Editor, Jenny Sims at Editing for Indies, Jenn Lockwood Editing
Kapak Tasarımı: Hang Le
Fotoğrafçı: Rafa G. Cátala
Kapak Modeli: Emilio Alcaraz

Vellum ile oluşturuldu

Biraz iyileşmeye ihtiyacı olan her kalbe,
bu sizin için.

İÇİNDEKİLER

Alıntı

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39 Sonsöz
İlk Dans
Elements Serisi Yazan: Brittainy C. Cherry
Ayrıca yazan: Brittainy C. Cherry
Teşekkür Yazar
Hakkında

"Senin kaderin herkesin ortak kaderi; her hayata biraz yağmur düşmeli."
-Henry Wadsworth Longfellow

PROLOGUE

Jax 13
yaşında

GÜNEŞ,

Son birkaç mektubumla sizi üzdüysem özür dilerim. Ne yapacağımı bilemiyorum. Benim yüzümden her şey mahvoldu ve artık konuşacak kimsem yok. Kardeşim benden nefret ediyor. Babam benden nefret ediyor. Benden çok nefret ediyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Ağlamadan duramıyorum ve sonsuza dek kaçıp arkama bakmamak istiyorum. İhtiyacım olursa sana kaçabileceğimi söylemiştin, hatırladın mı? Kaçabilir miyim? Gelip seninle kalabilir miyim? Belki ailen beni alabilir. Adresimi biliyorsun. Eğer gelirsen, hazır olurum. Buradan nefret ediyorum. Hepsi benim suçum. Kaçmak istiyorum. Lütfen, sana kaçmama izin ver.

Yaptığım şey yüzünden benden korkuyor musun? Bu yüzden mi bana cevap yazmıyorsun? Bu bir hataydı. Yemin ederim, bir hataydı. Bunu yapmak istememiştim. O benim en iyi arkadaşımdı, tıpkı senin benim en iyi arkadaşım olduğun gibi.

Lütfen bana cevap yaz.

Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.

Artık burada olmak istemiyorum. Artık böyle hissetmek istemiyorum. Bundan nefret ediyorum. Özür dilerim.

Lütfen bana cevap yaz.

Lütfen, Sun. Sana
ihtiyacım var.

$-AY$

1

Kennedy
Günümüz

Penn o gece kravatını ellinci kez düzeltirken, "LÜTFEN BU GECE BENİ KORKUTMAYIN," dedi.

Evimizin duvar kâğıdı sigara dumanı ve tutulmayan sözlerle doluydu. Kocam bazı sözleri tutmamıştı ve ben de kendi başıma birkaç tanesini bozmuştum. Evlilik böyle bir şey miydi? Günler haftalara, haftalar da aylara ve yıllara dönüşerek verilen sözlerin tutulmaması mıydı? "Evet" kelimesi kimsenin tam olarak okumadığı ince yazılarla birlikte gelirdi. İmzaladığımız gizli sonuçlardan habersiz, anlaşma şartlarını kaydırarak geçtik ve sondaki "kabul ediyorum" kutusunu tıkladık.

Ben yeminlerimde başarısız olmuştum, ama o
da kendi yeminlerinde başarısız olmuştu.
Sözler, sözler, bir sürü tutulmayan sözler.

O gece, emlak şirketinin etkinliği sırasında iş arkadaşlarının ve müşterilerinin önünde gözyaşı dökmeyeceğime dair ona söz verdim. Gece, Penn'in büyük mülkler arayan çok varlıklı kişilere şarap içirip yemek yedirmesi için harika bir fırsattı. O gece işler ne kadar sorunsuz giderse, Penn'in müşterileriyle bağlantı kurma şansı da o kadar artacaktı. Beni yanında getirmek istemedi ama patronu eşlerin de katılması konusunda ısrar etti.

Penn'e geçmişimizden de bahsetmeyeceğime söz verdim. O gece yemekte verdiğim sözü tutmamaya niyetim yoktu. Anksiyete ilacımı aldım. Nefes egzersizlerimi yaptım. Sadece etkinliğe giderken arabada kavşaklardan geçerken gözlerimi kapattım. Otoyoldayken iyiydim. Normal, hatta benim tarzımda normal.

Sözlerime sadık kaldım.

Her şey mükemmeldi, sorunlarım göz önüne alındığında olabildiğince mükemmeldi ve sonra Marybeth - güzel, çarpıcı Marybeth - yemeğimiz sırasında bana doğru eğildi. Masamızda Penn'in iş arkadaşı Marybeth'in de aralarında bulunduğu beş çift vardı. Diğerleri Penn'in hayal edebileceğimden çok daha değerli potansiyel müşterileriydi.

Keşke Marybeth gibi olabilseydim. O mükemmeldi. Mükemmel bir anne, mükemmel bir eş, mükemmel bir emlakçı. Chanel No. 5 gibi kokardı ve boynundan elmaslar damlardı. İnci gibi beyaz gülümsemesi diğerlerinin dudaklarını sımsıkı kapatarak sırıtmasına neden oluyordu çünkü Marybeth'in gülümsemesinin verdiği hayranlık düzeyini yakalayamayacaklarını biliyorlardı. O benim olmadığım ve olmayı hayal ettiğim her şeydi.

Hayatımda bir zamanlar kendimi o kadar çok severdim ki başka bir kadının hayatını asla kıskanmazdım.

Bana ne oldu? Güçlerim bedenimden ne zaman kaçtı?

Mükemmel Marybeth bileğime hafifçe dokundu ve hem dudakları hem de ela renkli gözleriyle gülümsedi. "İlginç bir dövme, Kennedy. Ne anlama geliyor?"

Tam o anda Penn'e verdiğim söz dağıldı. Önce sözümün köşelerinde bir çatlak oluştu, sonra da tüm parçalar paramparça oldu.

"Bu...benim..." Penn'in bana yoğun bir şekilde baktığını görmek için döndüğümde keskin bir nefes aldım. Mavi bakışlarında hayal kırıklığını gördüm, çünkü hatalarımın işaretlerini biliyordu. Ne zaman kaymaya başladığımı, kaymaya başladığımı, kaymaya başladığımı biliyordu. Vücudum titredi, sesim çatallaştı ve aldığım her nefes zor geliyordu. "Bu... şey..."

Derimin üzerindeki dövmeye baktım: ortasında ters bir D harfi olan bir papatya.

"Benim... Bu..." Boğazımda düğümlenen nefesimi yuttum ve gözlerimi kapattım. Gözyaşlarım serbest kalmayı bekliyordu ve onların düşmesine izin vermek üzere olduğum için nefret ediyordum. "Bu ailem ve benim için..." Gözlerimi açtım ve gözleri *yapma* diye bağıran Penn'e doğru baktım, ama başlayamadım ve

konuşmayı bitirmek. "Kızımız. Ters D kızımız için."

Farkındalık zihnine yerleşirken dudakları aralandı. Gözlerinde toplanan suçluluk duygusuyla koltuğuna geri oturdu. Elbette kazayı biliyordu. Herkes kazayı biliyordu; sadece yüzleşmek yerine konunun etrafında dolanmayı tercih ediyorlardı. Ölüm insanları rahatsız ediyordu ve bu konuda konuşmak istemedikleri için onları suçlayamazdım. Ele alınması çok tuhaf bir konuydu.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken tenimde ters D harfinin izini sürdüm. "Kızımın adı-" Ona söylemek istedim. Onları benim için canlı tutmak için onlar hakkında konuşmaya devam etmem gerekiyordu. İhtiyacım olan küçük bir teselliydi, ama bazen kelimeler biraz fazla titrek çıkıyordu.

"Kennedy." Bir el bileğime indi ve dövmeyi kapattı. Başımı kaldırdığımda Penn'in bana doğru baktığını gördüm, bileğimi biraz fazla sıkarken başını hafifçe sallıyordu. "Belki de gidip yüzünü temizlemelisin, kendine biraz zaman ayırmalısın."

Bu da şu anlama geliyor: *Beni yine utandırıyorsun, kendini topla.*

Artık benim için üzülmüyordu. Bir yıldan fazla bir süre sonra, neden üzülsün ki? Yaşadığımız trajediden sonra iyileşmeyi başarmıştı. Ben de aynısını yapabilmeliydim ama nedense daha iyi değildim.

Tek istediğim daha iyi olmaktı.

Gözlerimden akan yaşları sildim ve hızla daha fazlasının düşmesini sağladım. "Evet. Tabii ki. Üzgünüm, ben sadece..." Sandalyemi masadan uzaklaştırdım ve müsaade istedim. "Çok özür dilerim," diye mırıldandım.

Marybeth'in gözleri suçluluk duygusuyla doluydu. Uzaklaşmak için döndüğümde elini göğsüne bastırdı ve Penn'e bir özür fısıldadığını duydum.

"Hayır, hayır, yanlış bir şey yapmadın Marybeth," dedi Penn, karısı yerine iş arkadaşını teselli ederken özür diler gibiydi. "Sadece böyle oluyor. Sen yanlış bir şey yapmadın. Kendi iyiliği için fazla duygusal. Kendini daha iyi toparlamayı öğrenmesi gerekiyor. Gerçekten, onun yaşında..."

Çok duygusal.

Temizlenmek için banyoya yöneldim. Aynaya baktığımda, bana bakan yansımam karşısında şaşkına döndüm. Ne zaman kaybetmiştim? Rengimi ve ışığımı ne zaman kaybetmiştim? Gözlerimin altındaki torbalar hep böyle ağır mıydı? Ne kadar kilo vermiştim ki yanaklarım bu kadar çukur görünüyordu?

Banyonun kapısı itilerek açıldığında, Penn'in iş arkadaşlarından birinin eşi olan bir kadın içeri girdi.

Laura yaşlı bir kadındı, muhtemelen ellili yaşlarının sonundaydı. Çoğu zaman garip ve rahatsız görünmeme rağmen bana karşı her zaman çok nazikti. Geçtiğimiz yıl boyunca Penn, iş toplantılarında bir varlıktan çok bir yükmüşüm gibi görünmeme neden olmuştu. Bana birçok kez evde kalmamın daha iyi olacağını söylemişti.

"İyi misin tatlım?" Laura yüzünde çok samimi bir ifadeyle sordu. Koyu kahverengi saçlarında doğal gri dalgalar vardı ve gülümsediğinde bunu hissediyordunuz.

Kendi kendime biraz kıkırdadım ve gözlerimi elimden geldiğince kuruladım. "Evet, özür dilerim. Sadece çok duygusalım-"

"Çok duygusal değilsin," diye araya girdi, elinde bir kağıt havluyla bana doğru yürüyordu. "Aşırı tepki vermiyorsun. Ben de gençken bir çocuğumu kaybettim -düşük ama yine de bir çocuktu- ve bu beni neredeyse mahvediyordu. Benim kurtarıcım kocamdı. Ben çöktüğümde o benim dayanağım oldu. Burnumu sokmak istemem ama Penn'in sana nasıl davrandığını görmeden edemedim. Tatlım, söyleyeceklerime alınma ama bir koca karısına böyle davranmamalı. Dibe vurduğunda asla küçümsenmemelisin. Seni yukarı kaldırmalı, aşağı tekmelememeli."

Dudaklarım cevap vermek için aralandı ama nasıl yapacağımı bilemedim.

Laura gözlerimden düşen yaşları okşadı ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Tekrar söylüyorum, bu beni ilgilendirmez ve Jonathon başkalarının işlerine karıştığımı bilseydi beni öldürürdü ama... iyileşmeyi hak ediyorsun ve utandırılmadan kızın hakkında konuşmana izin verilmeli. Değerinizi bilin. O zaman daha fazla ücret al."

Ruhumun ihtiyaç duyduğunu bile bilmediğim bir sarılmayla beni kucakladığında zorlukla yutkundum. Vücudum Laura'nınkinin karşısında eridi ve ben onun kollarında ağlarken o beni tuttu.

"Sorun yok, tatlım. Sen iyisin. İçine atma. Bırak hisset."

Kollarında parçalanmam bittikten sonra beni bıraktı ve bana gülümsedi. "Bu arada, tüm romanlarınızı okudum. Sözcükleriniz hazine değerinde. Gelecek kitaplarınız için sabırsızlanıyorum."

Son beş yıldır romanlar yayınlıyordum, ancak kazadan sonra tek bir kelime bile yazmamıştım. Menajerim acele etmememi söyledi ve kelimeler

ama son zamanlarda bunun doğru olmadığını düşünmeye başlamıştım. İlham perimi kaybettim, dolayısıyla kelimelerim de kayboldu.

Eve dönüş yolunda araba sessizdi, yol boyunca gözlerimi kapalı tuttuğum için sırtım Penn'e dönüktü. Eve girdiğimizde Penn sonunda bastırılmış öfkesini serbest bıraktı.

"Bunu yapmayacağına söz vermiştin," dedi iç çekerek, ellerini jöleli saçlarının arasından geçirerek. "Bir daha insan içine çıkmayacağına yemin etmiştin! Yani, Tanrım, Kennedy! Lanet bir psikopat gibi görünmekten bıkmadın mı?" Sözleri içime işledi.

Bu sözleri ondan beklerdim çünkü bu sözler hep benim sinir krizlerimden birinin ardından gelirdi. Bunlar ilk olduğunda anlayışla karşılamıştı çünkü o da yas tutuyordu. Ancak aylar geçtikçe anlayışlı yaklaşımı sertleşti. Benden yorulmuştu ve onu suçlayamazdım.

Ben de çok yorulmuştum. Sadece elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımı görmesini diledim. Normal olmak için, tekrar kendim olmak için elimden geleni yapıyordum.

Deniyordum.

Ona baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü bir kez daha eski ben olmaya çalıştığım onca başarısız denemeden sonra özür dilemek çok boş geliyordu.

Spor ceketini çıkardı ve kol düğmelerini açmadan önce oturma odasındaki sandalyenin üzerine fırlattı. "Keşke o aptal dövmeyi hiç yaptırmasaydın. Boktan bir zamanın boktan bir hatırlatıcısı Kennedy. Neden her gün gözlerinin içine bakarak bu hatırlatmayı istediğini anlamıyorum." Sözleri sertti ama yine de onu suçlamadım. Sadece sessiz kaldım ve bileğimdeki mürekkebe baktım. O anlamıyordu ama benim o günlük hatırlatıcıya ihtiyacım vardı. Bebeğimi tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı. İhtiyacım vardı sanki hala benimleymiş gibi hissediyorum.

"Söyleyeceğin bir şey var mı?" diye sordu pantolonunun kemerini çözerken. Başını bana doğru eğdi, sanki ilgili ve sevgi dolu bir eş değil de hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibiydi. "Bir şey mi?"

"Ben..." Sertçe yutkundum ve yere baktım. "Ben so-sor
-"

"Özür diliyorsun," diye tükürdü başını sallayarak. "Tabii ki ü z g ü n s ü n . Her zaman özür diliyorsun. Tüm hayatın bir özürden ibaret."

Öfkeliydi ve nedenini anlıyordum ama saldırganlığını anlamamıştım. Akşam yemeğinden kalan viskiler midesinde ağırlaşmış olabilir. Kocam içki içtiğinde bana karşı çok daha açık sözlü ve kısa konuşurdu. Fitili sonuna kadar yanıyordu.

"Biliyor musun...? Yapamam." İçini çekti, önümdeki kanepeye oturmadan önce ellerini saçlarında gezdirdi. Bir paket sigara çıkardı ve bir tane yaktı. "Bunu yapamam."

"Biliyorum." Sertçe yutkundum ve gözlerimi kapattım. "Bazen çok fazla olabildiğimi biliyorum..."

"Bazen mi? Kennedy. Bu her zaman böyle. Uzun zamandır normal değilsin ve bu çok yorucu. Çok zor. Aylardır yeni bir roman üzerinde çalışmadın. Evden zor çıkıyorsun. Seni arabaya bindirmek bile bir angarya. Bu beni boğuyor. Beni boğuyorsun. Bunu yapmaya devam edemem. Yapamam..." Başını iki yana salladı. "Bunu en başta hiç yapmamalıydım."

"Ne yaptın?"

"Seninle evlendim. Hiç evlenmemeliydik. Ailem bunun berbat bir fikir olduğunu söylemişti ama ben genç ve aptaldım ve bak bu beni nereye getirdi. Beni tuzağa düşürmeye çalıştığın konusunda uyardılar ama ben kabul etmedim."

Ona doğru bakarken başımı salladım. "Penn-"

"Ama işte buradayım, kapana kısıldım. Dinlemeliydim. O zaman kaçmalıydım ve aptallık etmemeliydim."

"Sen...sen üzgünsün. Bugün her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama-"

"Konuşmayı kes. Anlamıyor musun, Kennedy? Seninle sadece hamile kaldığın için evlendim ve şimdi senin yüzünden bir kızım bile yok," diye tükürdü, bir elini saçlarında gezdirerek.

Göğsüm sanki çöküyormuş gibi hissediyordum.

Aramızda o kadar mesafe olmasına rağmen söyledikleri beni daha fazla incitmemeliydi. Bir süredir anlamsız seks ve onun iş partilerine katılmak dışında yakınlaşmamıştık. En son ne zaman güldüğümüzü hatırlayamıyordum. Kalp atışlarım neredeyse hiç onun için yaratılmamıştı. Yine de dilindeki zehir zihnimde tahribat yaratıyor, beyin hücrelerime sızıyor ve özsaygımı zehirliyordu -gerçi geriye pek bir şey kalmamıştı.

Devam etti. Kazmaya devam etti. Sözleriyle beni mahvetmeye devam etti. "Babam haklıydı, kürtaj yaptırmalıydın. Hepimize çok zaman kazandırırdı."

Kalbim...

Atıyor...

Hepsi durdu. Çarpıştılar.

Yıkılıyordum.

Dizlerimin bağı çözüldü ve soğuk, sert ahşap zemin vücuduma yapıştı. Ellerimin içine hıçkırarak ağlamaya başladım ve etrafta beni teselli edecek kimse yoktu. Penn her şeyden bıkmıştı, benden bıkmıştı, bundan bıkmıştı - panik ataklarımdan, çöküşlerimden, zorluklarımdan.

O anda anladım.

İlişkimiz, evliliğimiz, verdiğimiz sözler sona ermişti.

Başını bana doğru eğdi ve tüm bunlardan etkilenmemiş görünüyordu. "Belki de bu gece başka bir yere gitmelisin. Aslında bir süreliğine. Birkaç hafta, birkaç ay... Git bir şeyler bul çünkü burada kalman artık işe yaramayacak."

"Nereye gideceğim?" Boğazım düğümlendi, şaşkınlığım
hızla üzerime çöktü. "Bilmiyorum, Kennedy. Kız kardeşine
falan git." *Yoana...*

Onu bir yılı aşkın süredir görmemiştim. Bunca zaman sonra tek kelime etmeden ortaya çıkmam neye benzeyecekti? Ne söyleyecekti? Bunca zaman sonra, ben ortadan kaybolduktan sonra neden beni teselli etsin ki? Benden aldığı tek şey, iyi olmadığım halde ona iyi olduğumu söyleyen mesajlardı. Bana hiçbir şey borçlu değildi ama yine de bana her şeyini vermeye devam etti. Bana hayatını anlatan uzun mesajlar yazıyor, beni her şeyden haberdar ediyordu. Tek yapabildiğim ona arada bir birkaç emoji göndermekti çünkü onun hayatı ilerlerken benimki yerinde sayıyordu.

Gönderdiği son mesaj, iki yıllık evliliğin ardından nihayet çıkmak üzere olduğu balayı hakkındaydı. Ondan önceki ise ziyarete gelmemi istiyordu. Ondan önceki mi? Nathan'la birlikte bir ev aldıklarını ve onu satışa çıkarmak üzere olduklarını anlatan uzun bir sesli mesaj bırakmıştı. İkisi de evlendiklerinden beri ev çevirme fikrini çok sevmişlerdi. Birlikte çalışıp yine de bu kadar mutlu olabilmeleri bana anne ve babamı hatırlattı. Annem ve babam da aynen böyleydi.

Penn ve ben mi? Daha zıt olamazdık. Ona yazar olmak istediğimi söylediğimde bana güldü ve bunu yapmak için doğru eğitime sahip olmadığımı söyledi. İlk kitap anlaşmamı aldığımda, bunun şans olduğunu söyledi. Telif çeklerim geldiğinde, onları harcamamamı çünkü muhtemelen daha fazlasının gelmeyeceğini söyledi.

Penn ofisine doğru yürüdü ve elinde bir paket evrakla geri döndü. "Bunları sana kazadan önce verecektim ama erteledim. Sadece

noktalı yeri imzalayın ve gittiğinizde onları ön salona bırakın."

Sonra odadan çıktı ve evliliğimizin tabutuna bir çivi çakarken beni fazla duygusal halimle orada oturur halde bıraktı. Boşanma evrakları.

Göğsüm ağrırken hepsini imzaladım.

Eşyalarımı üç bavula doldurdum, sadece önemli olanları, sadece benim için dünyalara bedel olanları aldım. Sonra kendime bir taksi çağırdım ve beni içeri alması için verandasına gelip yalvaracağımdan habersiz olan kız kardeşimi görmek için kırk beş dakikalık yolculuğa başladım.

Şoför beni Kentucky'nin Rival kasabasındaki evine bıraktıktan sonra bavullarımı sürükleyerek ön verandaya çıktım.

Arabalarını garaj yolunda park halinde gördüğümde rahat bir nefes aldım.

Acele ettim ve kapıyı çalmaya başladım. Saat gecenin onunu geçiyordu ve Yoana'nın çoktan uyumuş olma ihtimali yüksekti. Hiçbir zaman gece kuşu olmamıştı, her zaman erken kalkardı.

"Kim o?" diye sordu derinden gelen bir ses, tabii ki Nathan'ın.

Biraz yüksek sesle konuştum. "Yoana, benim," diye boğuldum, hıçkırıklar boğazıma düğümlenmişti. "Ben Kennedy. Ben, şey, ihtiyacım var..." Göğsümdeki korkuyu bastırdım ve gözlerimi kapattım. "Sana ihtiyacım var."

Kapı hızla açıldı ve işte oradaydı, pijamalarıyla dikilmiş, bana gelmiş geçmiş en endişeli bakışlarla bakıyordu.

Ablam gecenin bir yarısı uyandırıldığında bile bir tanrıça gibi görünüyordu. Tanrım, ona ihtiyacım vardı. Ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki, bana bakan gözlerini görmek midemi fiziksel olarak ağrıtıyordu... anneminkilere çok benzeyen gözlerini.

"İyi misin?" diye sordu ve bu üç kelime acılarımın kabuğunu çatlattı. Sesindeki içtenlik beni söyleyebileceğimden daha fazla incitti - ilgi, nezaket, sevgi. Geçtiğimiz yılı aptallığımdan ve içimdeki şeytanlarla mücadele etmekten dolayı kız kardeşime iyi olduğum konusunda yalan söyleyerek geçirmiştim ve yine de bir an bile tereddüt etmeden bana iyi olup olmadığımı soruyordu.

Dudaklarım aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı ve avuçlarımın içine kontrolsüzce hıçkırırken yüzümü kapattım. "Özür dilerim Yoana," diye bağırdım, utanç ve acı içinde başımı sallayarak. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

Özürlerime ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Durumumla ilgili sorularla beni sıkıştırmadı. Onu uzaklaştırdığım için beni azarlamadı.

Bunun yerine bir adım öne çıktı, kollarını bana doladı ve beni sıkıca kavradı.

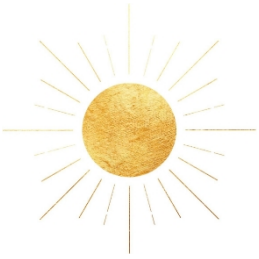
"İyisin, Kennedy. Her şey yolunda. Seni tuttum. Seni tuttum."

Bana sıkıca sarıldı. Son bir yıldır ilk kez yeniden nefes almaya başladım ve kız kardeşim gitmeme izin vermedi.

Bana sarılırken çok ama çok önemli bir soru sordu - muhtemelen uzun zamandır duyduğum en önemli soruydu bu. "Şarap mı?"

"Evet." Güldüm ve sesimin bu kadar içten çıkması beni şaşırttı. "Şarap."

2

Kennedy

YENİ BAŞLANGIÇLAR BİR UYARI ETİKETİYLE GELMELİDİR.

Uyarı: Yeni başlangıçlar eski anıların beyninize hücum etmesini engellemeyecek, panik ataklara, sosyal rahatsızlıklara ve depresyondan minnettarlığa ve öfke kıvılcımlarına kadar her türlü duygu dalgasına yol açacaktır. Hiçbir duygu geride bırakılmaz.

Kız kardeşimin misafir odasında uyuduğum üç gün olmuştu ve Penn bana bir kez bile ulaşmamıştı. Aklımdan geçen kafa karıştırıcı düşünceleri açığa vurmamak için elimden geleni yaptım. Ağırlığımın kız kardeşime ve Nathan'a çok fazla yüklenmesini istemiyordum - bunu hak etmiyorlardı. Onlar sadece şükreden beni hak ediyorlardı, son bir yıldır olduğum üzgün kızı değil. Penn'in sorunu da buydu - üzüntümü gördü ve bu yanımın sevilmeye değer olmadığını kanıtladı. Bu yüzden o tarafımın ortaya çıkmasına izin vermemek için daha da çok çalışıyordum. Artık kederimle insanları kendimden uzaklaştırmak istemiyordum.

İnsanların kalmasını istedim.

Başarana kadar numara yap, Kennedy.

Daha fazla gülümsediğinizde insanların sizin mutlu olduğunuzu düşüneceği kanıtlanmış bir gerçektir. Bu temel bilim. Son birkaç gündür o kadar çok gülümsüyordum ki

Yoana'ya geldiğimden beri yanaklarım ağrıyordu. Bazen, dudaklarıma tekrar yapıştırmadan önce gülümsememin bir anlığına solmasına izin vermek için kendimi tuvalete atıyordum.

Şimdiye kadar sahte gülümsemelerim yüzünden eleştirilmemiştim, bu da o gülümsemelerin bir Oscar'ı hak ettiği anlamına geliyordu.

"Tamam, bakma!" Yoana, Havenbarrow adlı küçük bir kasabanın sokaklarında bana rehberlik ederken uyardı. Kasaba evinden sadece on beş dakika uzaklıktaydı ve gelmiş geçmiş en şirin kasaba olduğunu söylüyordu. Son birkaç gündür tek konuştuğu şey bu küçük kasabanın şirinliğiydi.

Gözlerimi kapatan bandana sayesinde istesem de bakamazdım. Bir süredir yürüyorduk, Yoana ölmememem için elinden geleni yaparken ben birkaç dakikada bir tökezliyordum.

"Göz bağı gerçekten gerekli mi?" Kız kardeşimin bana rehberlik ederken yaptığı tüm maskaralıklardan dolayı biraz kafam karışmış bir şekilde sordum. Kasabada arabasını park ettiğimiz anda Yoana gözlerimi kapatmamı emretti. Sonra beni bir maceraya çıkardı.

"Evet! Şimdi sus ve devam et. Neredeyse geldik. Bekle! Dur! Araba!" diye bağırarak beni geriye doğru çekti.

"Ne oluyor be!" diye bağırdım ve Yoana'nın kahkaha atmasına neden oldum.

"Şaka yapıyorum. Sokağın yakınında bile değiliz. Sadece komik olacağını düşündüm."

"Espri anlayışını ne kadar özlemişim." Ses tonum şakaydı ama onun mizah anlayışını gerçekten özlemiştim. Kız kardeşimin yanında olmakla ilgili hemen hemen her şeyi özlemiştim ve yardım için ona geldiğimden beri bana bir azizden başka bir şey olmamıştı.

"Sadece bir dönüş kaldı," dedi ellerini omuzlarıma koyarak
-Sonra beni sağa doğru kırbaçladı. "Sağa demek istedim, sağa! Tamam, birkaç adım ileri... iki adım geri."

"Paula Abdul'un 'Opposites Attract' şarkısının dans rutinini mi yapıyoruz? Çünkü eğer öyleyse ayakkabılarımı değiştirmem gerekiyor" dedim.

"Sus, kadın. Biz buradayız. Biraz sola kay." Kaydım. "Biraz daha." Ayaklarımı biraz daha sürttüm. "Tamam, güzel, güzel. Şimdi biraz sağa."

"Yoana!" Bağırdım.

Güldü ve sadece bu ses bile beni kıkırdattı. "Tamam, tamam, özür dilerim. Sadece sürprizin mükemmel olmasını istiyorum, hepsi bu."

"Tamam, ne yapacağımı söyle. Sürprizi şimdi görebilir miyim? Bana bir şey almak zorunda olduğundan değil, çünkü zaten yeterince şey yaptın.

misafir odanızda uyumama izin vermeniz. Artı, senin-"

"Kennedy."

"Evet?"

"Kapa çeneni."

"Tamam."

"Tamam, teşekkür ederim. Şimdi üçe kadar saydığımda, size şimdiye kadarki en heyecan verici şeyi göstermek için gözbağınızı çıkaracağım. Bir...iki...üç!" Göz bağını çözdü ve bir evin önünde durduğumuzu gördü. Yeni boyanmış çok şirin bir evdi ve bahçesini çevreleyen bir çit vardı. Evin ön merdivenlerinde elinde iki şişe şampanya ve yüzünde o güne kadar gördüğüm en şapşal sırıtışla Nathan -Yoana'nın kocası- duruyordu.

Kafam çok karışmış bir halde kız kardeşime baktım. "Tam olarak neler oluyor?"

"Sürpriz!" diye ciyakladı. "Burası senin yeni evin!"

"Benim yeni..." Çenem düşerken Yoana'yla yüzleşmek için döndüm. "Yeni neyim?" diye haykırdım, şaşkınlığım yeni bir hız kazanmıştı.

"Yeni eviniz. Bildiğiniz gibi Nathan ve ben son zamanlarda ev çevirme işine girdik ve bu da insanlığın bildiği en şirin küçük kasabadaki son evimizdi. Burayı satışa çıkarmak üzereydik ama sadece sana ait kalacak bir yerin olsun diye bekletmeye karar verdik." Ön verandaya doğru yürürken söylediği her şey tam bir delilik değilmiş gibi konuşuyordu. "Bahçe henüz bitmedi ama peyzajcılar birkaç gün içinde gelip başlayacaklar ve çok az mobilya var ya da hiç yok. Tamam, içeride bir şey yok ama beğenebileceğini düşündüğüm birkaç parça sipariş ettim ve önümüzdeki birkaç gün içinde gelecekler. Bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi seçtim, teslim edilecek ve şimdilik mutfakta Nathan'la benim garajımızdan aldığımız son model, eski tip mavi bir buzdolabı var. Ayrıca Nathan'a mağazaya gidip sana bazı temel eşyalar almasını söyledim - güzel bir orta boy şişme yatak, bazı yemek malzemeleri, ucuz bir mutfak masası, tüm banyo temelleri ve-"

"Bunu neden yaptın?" Yoana'nın bana gösterdiği bu hak edilmemiş nezaket karşısında tamamen sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde yutkundum. "Bu delilik." Ben bunu hak etmemiştim. Satışa çıkarmak üzere oldukları bir evde kalamazdım. Geçen yıl ona bu kadar az şey vermişken kız kardeşimden bu kadar çok şey alamazdım.

Zaten onun hayatından en önemli şeyleri almıştım. "Bunu neden yapayım ki?" diye sordu, sorum karşısında şaşırmıştı. O ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerini kıstı. "Kennedy... sen benim kız kardeşimsin. Senin için her şeyi yaparım."

Yeryüzü meleklerini düşündüğümde aklıma ilk gelen hep ablam olmuştur. Yoana azizlerin ötesinde bir azizdi, iyilik yapardı. Onunki gibi kalpler çok azdı ve çok nadirdi. Çoğu insan önce dış güzelliğini fark etse de onun hem içi hem de dışı güzeldi. Yoana McKenzie Lost annemizin tıpatıp aynısıydı. Annemin sık siyah buklelerine, espresso tenine, geyik gözlerine ve sol yanağını oyan derin gamzeye sahipti. Ne zaman annemi özlesem, kız kardeşimin gözlerinin içine bakabilecek kadar şanslıydım.

Öte yandan ben, anne ve babamın mükemmel bir karışımıydım, onların aşk hikayesinin vücut bulmuş haliydim. Annemin gülümsemesini ve Aşk Tanrısı'nın yayını almıştım. Babamın çarpık, ince burnunu ve sincap yanaklarını almıştım. Annem ve benim kürek kemiklerimizde aynı doğum lekeleri ve çenelerimizde aynı gamze vardı. Gevşek bal rengi buklelerim her iki ebeveynimin genetiğinin bir karışımıydı.

Peki ya gözlerim? Onlar babama aitti. Babamın, irislerinde kahverengiler ve yeşillerin dans ettiği altın öpücüğü gözlerine sahiptim. Ne zaman onu özlesem, kendi aynamın içine bakardım. Bazı insanlar bana bakıp çift ırklı derdi ama ben kendime sadece Aaron ve Renee'nin kızı derdim.

Kız kardeşim ve ben, anne babamızın destansı hikâyesinin, yani en büyük aşklarının yaşayan, nefes alan kanıtlarıydık. Babam Yoana'nın biyolojik babası olmasa da, onun babası olduğuna hiç şüphe yoktu. Annem kaybolduğunda ve iki yaşında bir çocukla yapayalnız kaldığında, babam her iki kızın da ayaklarını yerden kesmiş ve Yoana'yı ilk gördüğü anda kendi çocuğuymuş gibi sevmişti.

Kendi kanından olmayan bir çocuğu sevmek için özel bir erkek olmak gerekir. Babamın Yoana'ya bana davrandığından farklı davrandığı tek bir an bile olmadı. Bazen, ben daha küçükken, onu benden biraz daha fazla sevdiğini bile hissederdim. Elbette bunu bilerek yapmıyordu ve büyüdükçe daha iyi anlıyordum. Yoana'nın hayatının romanında eksik bir halka vardı ve babam biyolojik babasını asla tanıyamayacak olsa da hikaye kitabının hala sevgiyle dolu olduğunu bilmesini sağladı.

Yoana onun kızıydı - belki kan bağıyla değil ama kesinlikle kalp bağıyla. Kalpleri senkronize atıyordu ve bazen Yoana'nın babasının gülümsemesine sahip olduğuna yemin edebilirdim.

Annemle babamı özlemediğim bir gün bile geçmedi ama neyse ki artık bana destek olacak kız kardeşim vardı. Keşke bunu daha önce fark etmiş olsaydım. Bunun yerine, kazadan beni sorumlu tuttuğunu düşündüğüm için onu kendimden uzaklaştırmıştım.

Yoana sayesinde son bir yıldır peşimi bırakmayan bulutlu gökyüzünün nihayet güneşli günlere ve daha sakin gecelere kavuştuğunu hissettim. Hayatımın geri kalanında, bana bahşettiği koşulsuz sevgi için ona borçlu olacaktım.

Bana evi gezdirdiler ve özellikle bana gösterdikleri önceki fotoğraflara dayanarak evin ne kadar güzel olduğunu görünce şok oldum. Balayı için uçağa yetişme zamanları yaklaştığında Yoana bana onlar yokken yapılacaklar listesi verdi.

"Şimdi sana söylediklerimi tekrar et," diye emretti.

"Ne olursa olsun sabah akşam meditasyon yap, sadece nefes almak için beş dakika bile olsa. Evet anne," diye alaycı bir şekilde inledim ama doğrusu Yoana'nın sevgisi için çok minnettardım.

Ruhunda annemin kalp atışlarından çok fazla vardı. Onun yanında olmak, en sıcak battaniyelere sarılmış gibi hissettiriyordu, anında rahatlatıyordu.

"Ve evin arkasındaki şu ormanlar - oralarda yürümekten korkmayın. Oraların tam olarak sizin mülkünüz olmadığını biliyorum ama sahibi olan adamın umursayacağından ya da fark edeceğinden şüpheliyim. Nathan ve ben arazide çalışırken orada kaybolmuştuk ve bu bana annemle babamın bizi çocukken yürüyüşe çıkardıkları zamanları hatırlattı. Ne kadar sık kaybolduğumuzu hatırlıyor musun?"

Kıs kıs güldüm. "Evet, bir de annem gökyüzü kararıyor diye endişelendiğinde babam 'Etrafın doğayla çevriliyse kaybolmazsın. Doğa bizim evimizdir." Dudaklarım büzülmeye başlamadan önce bu anıya gülümsedim.

"Onları özlüyorum," diye itiraf etti Yoana.

"Ben de." Kelimelerden daha fazlası. Bazı meditasyon seansları için kendimi o ormanda dolaşırken bulacağımdan hiç şüphem yoktu.

Biz küçükken, annem ve babam her sabah ve akşam kız kardeşimle bana enerjimizi topraklatırlardı. Babam bize yoga öğretti ve annem bize nefes alma tekniklerini öğretti. Bu dersler gerçekten de hayatımın şekillenmesine yardımcı oldu.

Ama işler ters gittiğinde günlük rutinimden ilk kaybolan şey meditasyon oldu. İnsanların dünyaları altüst olduğunda temel prensiplerini ve inançlarını kaybetmeleri ne kadar komik.

Yoana'dan yapılacaklar listemdeki diğer görevler?

- Her gün beni gülümsetecek bir şey bulun.
- Yavaş yavaş yazmaya geri dönmek için günlük tutun.
- Hava izin verdiğinde günlük güneş ışığı alın.
- Havenbarrow'u keşfedin.

Yoana beni yanımdan dürttü. "Her şey hallolduğuna göre, akşam yemeği için bir şeyler almaya çıkmak ister misin?"

"Aslında biraz yorulmaya başladım. Ayrıca, Kosta Rika'ya yetişmen gereken bir uçak yok mu?"

Saatine bakarken yüzünde durgun bir ifade belirdi. "Ah, doğru ya. Şu."

"Evet, o." Kıkırdadım. "Tüm balaylarının en destansı balayının sadece ilk ayağı."

Bana köpek yavrusu gibi baktı. "Bizimle gelmek istemediğine emin misin?"

"Uh, hayır. İnanın bana, ikinizle birlikte sinemaya gitmek için üçüncü kişi olmak benim için sorun değil ama dünyayı gezmek için peşinize takılmak çizgiyi aşmak olur."

"İyi. Sadece bu kadar uzun süre sensiz ne yapacağımı bilmiyorum. Seni daha yeni geri kazanmışım gibi hissediyorum." Durakladı ve gözleri ıslanıp donuklaşırken alt dudağını kemirdi. "Seni tekrar kaybetmek istemiyorum."

"Merak etme. Döndüğünde daha da kendim olacağım. Beni bir daha asla kaybetmeyeceksin." Yoana'nın duygusallaşmasını izlerken biraz burnumu çektim. "Sakın ağlamaya başlama çünkü benim sempatik bir hıçkırık kraliçesi olduğumu biliyorsun. Sadece bana sarıl ve kaybol, olur mu?"

Beni kucakladı. "Seni her gün arayacağım, tamam mı? Saat farkı umurumda değil. Her sosyal medya kanalından kontrol edeceğiz ve bana ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, Kennedy, senin için oradayım."

"Biliyorum. Teşekkür ederim. Şimdi gidin!" Mutlu çifti kapıya doğru el sallayarak emrettim. Eğilip Yoana'nın yanağına bir öpücük kondurdum ve Nathan'a sıkıca sarıldım. "Ona iyi bak yoksa ölürsün, tamam mı?"

"Evet, evet. Kaptan. Dinleyin, bu kasabada yemek yiyebileceğiniz ve gezebileceğiniz harika yerler var. Biri size zorluk çıkarırsa ona ulaşmaktan da çekinmeyin. Bu küçük kasaba insanlarının nasıl kabalaşabileceğini bilirim. Sen artık benim kız kardeşimsin ve denizaşırı ülkelerden birinin kıçını tekmelemekten korkmuyorum."

Güldüm. "Gidin çocuklar. Sizi seviyorum, güvende olun ve annemle babamın maceralarında hep söylediği gibi yapın - bilinmeyenden korkmayın."

"Aynı şey senin için de geçerli, kardeşim. Bilinmeyenden korkma," diye yineledi Yoana.

Nathan vedalaştıktan sonra Yoana ve beni biraz yalnız bırakmak için dışarı çıktı. Beni terk edeceği düşüncesi göğsümü ağrıttı ama bu acıyı gizlemek için elimden geleni yaptım.

"Penn'in sana yaptığı çok acımasızcaydı ve elimden gelse kesinlikle onun aletini keserdim ama hayatının o bölümü sona erdi. Annenle babanın biri seni zayıf hissettirdiğinde ne yapman gerektiğini söylediklerini hatırlıyor musun?"

Gözlerimde yaşlar oluşmaya başlarken başımı salladım. "Biri seni zayıf hissettirdiğinde, kendini güçlü hissetmek için bir şeyler yap."

"Aynen öyle ve şu anda yaptığın da bu. Kendini yeniden keşfediyorsun. Yeniden başlıyorsun ve yeniden başlamaya cesareti olan herkes güçlüdür. Sen çok güçlüsün. Annen ve baban seninle gurur duyardı. Ben gurur duyuyorum."

Beni ağlatmayı Yoana'ya bırakın. "Tanrım, git buradan, olur mu? Beni küçük bir kasabada tek başıma bir aptal gibi hıçkıra hıçkıra ağlarken bırakacaksın." "Tamam, seni seviyorum. Havaalanına vardığımızda seni ararım."

Bir kez daha vedalaştık çünkü birbirimize veda etmek her zaman çok uzun bir süreçti. Kız kardeşim ön kapıyı kapatırken derin bir nefes aldım ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin verdim.

Sırtımı ahşap kapıya yaslayarak gözlerimi kapattım ve yalnızlığın göğsüme çarptığını hissettim. İnsanın evinin ne kadar büyük ya da küçük olduğu, evin ne kadar sıcak ya da soğuk olduğu ve duvarların içinde ne kadar çok eşya olduğu önemli değildi; yalnızlık ortaya çıktığında, yine de son derece üzücü hissettiriyordu.

Tam o sırada cep telefonum çaldı.

Yoana: Sana söylemeyi unuttum! Sana bir hediye bıraktım. Biraz rahatlaman için garaj yoluna koydum.

Sertçe yutkundum ve sürprizi bulmak için dışarı çıkarken kendimi toparladım. Dışarı adımımı attığım anda gözlerimden daha fazla yaş akmaya başladı.

İşte oradaydı, tam önümde park etmişti, geçmişten bana bir parça rahatlık getirmesi gereken bir hediye: Annem ve babamın üstü açık arabası. Bu külüstür araç en sevdiğim iki insanı temsil ediyordu, kaybettiğim insanları. Üzerinde çizimler olan donuk sarı bir rengi vardı. Annem ve babam çocukluğumuz boyunca en sevdiğimiz anları arabanın üzerine çizdirir, yıllar boyunca geriye dönüp bakabileceğimiz kalıcı anılar yaratırlardı.

Arabanın etrafında dolaşırken, üzerine kazınmış her anıyı içime çektim. Doğum günü kutlamaları. Sanat gösterileri. Aile tatilleri. Elimde olmadan dudaklarımda bir gülümseme hissettim. Bu, özüme kadar gerçekte kim olduğumu hatırlatan bir anıydı.

Ailemle birlikte otoyolda araba kullandığımızı, saçlarımız rüzgârda savrulurken Lauryn Hill dinlediğimizi, korkusuz ve mutlu olduğumuzu hatırladım. Yoana arabada yanımda otururdu ve kahkahaları bulaşıcıydı. O ve ben arabanın arka koltuğunda baloncuklar üflerken kıkırdama krizine girerdi. Hayatınızda bu üç insan ve böyle bir neşe varken mutsuz olamazdınız.

Sürücü koltuğuna atladım ve özel bir koku üzerime sinerken derin derin içime çektim.

Anne.

Yolcu koltuğuna baktım, bir sepet şekerlemeler ve bir mektupla doluydu. Annemin en sevdiği parfüm oradaydı ve kokladığım şeyin o olduğunu biliyordum. Yoana arabanın koltuklarına bu kokuyu sıkmış olmalıydı.

Leylaklar ve bal.

Parfümün yanında bir şişe viski ve bir kavanoz kahve çekirdeği de vardı.

Mektubu açtım ve kelimeleri okudum.

Kennedy,

Yeniden bir araya geldikten sonra senden bu kadar çabuk ayrılmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama kendini yeniden keşfederken ailenden bir parçaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Bu nedenle sana sabahları için annenin en sevdiği kahve çekirdeklerinden bir kavanoz ve geceleri için de babanın en sevdiği viskiden bir şişe bıraktım.

Seni seviyorum, kardeşim. Bana ihtiyacın olursa ara. Sadece bir uçuş uzağındayım.

Ve her şeyi fazla düşünmemeye çalışın. Öyle hissetmediğiniz günlerde bile doğru yoldasınız.

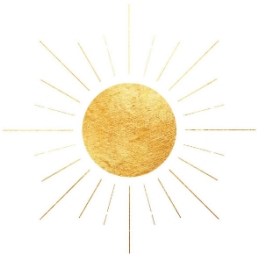
-Yoana

Havenbarrow'un atmosferini boyayan yıldızlara bakarken viski şişesini açtım ve gecenin geri kalanını daha iyi yarınlar için yıldızlara dilek tutarak geçirdim. Annem ve babamdan bana ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceğine dair bir işaret göndermelerini istedim. Rehberlik, dua ve mucizeler istedim.

Hayatımda bir mucizeye gerçekten ihtiyacım olabilirdi.

Sabah olduğunda, günlerce süren karanlığın ardından nihayet güneşi hissedebileceğime dair güçlü bir his vardı içimde.

3

Kennedy

"Adımlarına dikkat et Louise. Şu çalıları ezme," diye fısıldadı bir ses, bir gece önce içinde uyuduğum üstü açık arabanın arka koltuğunda esnerken. Bahçede hışırtılar duyduğumda dinlenmekten vazgeçtim.

Kendimi oturur pozisyona iterken kalbim göğsümde yerinden fırlayacak gibi oldu. "Oh sus, Kate. Bu çalılara basarsam onlara bir kötülük yapmış olurum.

Bana güvenin," diye fısıldadı diğer kadın. Her ikisi de ellerinde plastik kaplar tutarken, parmak uçlarında mülkün etrafında dolaşıyor, pencerelerden içeri gizlice bakıyorlardı.

"Sence büyük bir aile mi?" Louise sordu. "Tanrı biliyor ya, ihtiyacımız olan son şey mahallede koşuşturan daha fazla çocuk."

"Bilmiyorum ama evdeki mobilya eksikliğine bakılırsa zorlanıyor olabilirler."

Onlardan bir metre ötede oturduğumu fark etmemiş olan meraklı kadınlara kaşlarımı kaldırarak baktım.

"Umarım bu domuz ağılı gibi bahçeye bakması için birini tutarlar. Yeni gelenler yüzünden mülkün değerinin düşmesini istemiyorum. Burada kalan son aile zaten yeterince zarar verdi," dedi Louise tiksintiyle.

"Yardımcı olabilir miyim hanımlar?" Araya girdim ve meraklı kadınların sesimi duyunca Louboutin topuklu ayakkabılarından fırlamalarını izledim. Dengelerini sağladılar ve arabamda oturduğumu görmek için dönerken şans eseri konteynırları ellerinde tuttular.

"Aman Tanrım, tatlım, insanlara böyle sinsice yaklaşmamalısın," dedi sarı sundress giymiş olan - Kate, anladığım kadarıyla - bir elini göğsüne bastırırken. "Neredeyse bana kalp krizi geçirtiyordun."

Tüm bu ironi karşısında neredeyse gözlerimi devirecektim ama bunun yerine arabadan inip onlara doğru yürürken ona en iyi Güneyli gülümsememi verdim. "Bunun için özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Louise'in gözleri canlı kıyafetimin üzerinde dans ettikten sonra benimkilere kilitlendi. "Evet, daha dikkatli olmalısın."

"Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kate, mükemmel sarı bukleleri yüzünde sallanırken bir adım öne çıktı. "Oh, evet. Biz sizin komşularınızız! Dün gece taşındığınızı gördük ve bir merhaba demek için uğrayalım dedik. Ben Kate, bu da Louise."

"Akraba değiliz," dediler hep bir ağızdan ve sonra kıkırdadılar. "Şaka yapıyorum, biz ikiziz!"

Çünkü tabii ki öyleydiler.

"Ben senden iki ev aşağıda solda oturuyorum, Kate de iki ev aşağıda sağda oturuyor," dedi Louise. "İkiz sandviçin tam ortasındasın."

Ne şanslıyım.

"Şey, ben Kennedy. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Ailemin üstü açık arabasına bakarken yüzlerindeki kocaman gülümsemeyi korudular. Sonra bakışları görünüşümde dans etti ve arabaya geri döndü.

"Söylemeliyim ki, oldukça eşsiz görünümlü bir araba," diye düşündü Louise, ses tonundan yargılama damlıyordu. "Arabayla dolaşıyor musunuz, yoksa daha çok bir... ifade parçası mı?"

"Aileme aitti. Üzerinde biraz aile geçmişi var. Henüz yola çıkmak için çalıştırmadım ama bir ara deneyebilirim." *Belki yarın. Belki bir yıl içinde. Kim bilir...*

Kadınlar yüzlerini buruşturdu. Bir kez daha hep bir ağızdan "İlginç," dediler.

"Bunlar benim için mi?" Konuşmayı değiştirmek ve ilerletmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak sordum. Okuduğum kitaplardan küçük kasabalar hakkında bir şeyler biliyorsam, bu ikizlerin bela için mükemmel bir reçete olduğunu biliyordum.

"Oh, evet. İkimiz de sana turta yaptık. Hayatında karşılaşabileceğin en iyi çilekli ve elmalı turtalar. Taşındığınızı görünce dün gece geç saatlere kadar onları pişirdik."

"Yapmamalıydın," dedim.

"Tatlım, tabii ki öyle. Ne de olsa biz senin yeni komşularınız. Buralarda Güneyli misafirperverliğimizi ciddiye alırız," dedi Kate, hâlâ kaşlarını çatarak.

Louise boğazını temizledi. "Peyzajdan bahsetmişken"-*Peyzajdan* mı *bahsediyorduk*?"-"Sizinkiyle kim ilgileniyor? Size harika işler çıkaran birkaç kişinin ismini verebilirim."

"Teşekkürler ama biz her şeyi ayarladık. Buranın gerçek sahibi ben değilim."

"Aman Tanrım." Parmakları dudaklarına inerken Kate inledi. "Gecekonducu musun sen? Aslında burada yaşamıyor musun? Yani, sanırım bu arabayı açıklıyor, ama bu oldukça yasadışı."

"Şerif Reid'e haber vermeliyiz," dedi diğeri sert bir şekilde.

Bu kadınlar şu anda ciddi mi? Punk'lanıyor muyum? Ashton Kutcher Louboutin'le ezilmiş çalıların arasında mı saklanıyor?

"Hayır, hayır. Demek istediğim, burayı satmadan önce önümüzdeki birkaç ay için kız kardeşim ve eniştemden kiralıyorum. Peyzajcıların önümüzdeki birkaç gün içinde gelip işe başlamaları bekleniyor."

"Oh, Tanrıya şükür!" Louise haykırdı. "Bu vahşiliğin daha da ileri gitmesine izin veremezdim. Zaten yan komşumuz Çılgın Joy Jones'un bakımsız mülküyle uğraşıyoruz. Elime fırsat geçse o evi onun elinden alırdım, ucube herif."

Sanki kötü bir şeymiş gibi tuhaf dedi. Ben şahsen kendimi dünyanın tuhaf insanlarına daha çekici buluyordum. Çok daha az yargılayıcı görünüyorlardı.

Louise'le doğrudan komşu olmamı engelleyen kurtarıcı lütuf olan yandaki eve baktım. Ev tam da onun tarif ettiği gibiydi - oldukça dağınıktı ama yine de bir şekilde mükemmeldi. Kır çiçekleri sanki özgür olmak için ekilmişler gibi açmışlardı. Büyüme şekillerinin gerçek bir mantığı ya da nedeni yoktu ama bir sanat eserine benziyordu.

Mülkü sevdiğimi söyleseydim muhtemelen kadınlar benden nefret ederdi. Her şeyin özgürlüğü ruhumun kafeslenmiş kısmına şarkı söylüyordu. O çiçeklerin dans ettiği gibi hareket etmek istedim.

Özgür. Kafeslenmemiş. Rüzgar gibi.

Louise, "Kocası yıllar önce öldü ve Çılgın Neşe o zamandan beri evinden çıkmadı," diye açıkladı. "Doksanlı yılların çizgi filmi *Hey Arnold*'u izlediniz mi hiç? Hani bir karakter vardı, Stoop Kid, evinden çıkmaya korkardı. İşte Çılgın Neşe'nin özeti bu. Kocası öldüğünden beri ön bahçesinden çıkmaya korkuyor."

"Eğer Joy'a para bırakmasaydı ve evlerinin borcu ödenmeseydi, eminim evsiz kalırdı. Dedikodu yapan biri değilim, Tanrı yardımcım olsun, ama bu kadın tam bir kaçık," diye ekledi Kate. "Söylentilere göre uzaylıların bir gün dünyayı ele geçireceğine inanıyormuş. Her sabah verandasına yazdığı tüm o mektuplar 51. Bölge'ye yazılmış. Tam bir kaçık."

Onlar konuştukça, bu komşuyla tanışmayı daha çok istedim.

"Peyzajınızla ilgili ne yaparsanız yapın, aynı hataları yapmayın. Joy'un mülküyle yaptığı şey," diye uyardı Kate. Joy'un bahçesini göstererek, "Özellikle de bununla," diye ısrar etti.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne ile?"

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Görmüyor musun?"

"Görmek... neyi?"

"Şu mavi çiçekler!" diye fısıldayarak bağırdı, delirmiş bir kadın gibi el kol hareketleri yapıyordu. "Mavi çiçekleri öne ve ortaya dikti!"

Kate'in düşüncesine devam etmesi için birkaç dakika bekledim ama sanki sonuç buymuş gibi dudakları kapandı.

Louise kafamın karıştığını anlamış olmalı. "Mavi çiçekler! Bu hiç doğal değil."

Aman Tanrım. Yoana ve Nathan komşularımın kim olduğunu bilselerdi, o evde kalmamı bir kez daha düşüneceklerinden neredeyse emindim.

İki çılgın kadına gülümsedim. "Bunu aklımda tutacağım. Şimdi geri dönsem iyi olacak-"

"Burnumu sokmak istemem tatlım ama biz geldiğimizde arabanda mı uyuyordun? Evde yatak yok mu?" Louise sordu.

Hiç terbiyen yok mu senin?

Bu kadın her şey hakkında en saçma hikayeleri uydurmaya çalışıyordu. İnsanların iyi yönlerini görmek gibi bir geçmişim vardı -ki bunun zorlukları da vardı- ama Louise ve kız kardeşinin en kötü yönlerini görmeye eğilimli oldukları açıktı.

Dilimi ısırdım. Yapmak istediğim son şey komşulardan düşman edinmekti. Bu iki kadın, bir sebepleri olduğunu düşündüklerinde ortalığı ayağa kaldıracak tipler gibi görünüyordu.

"Bazen yıldızların altında uyumayı seviyorum. Ayrıca mobilyalarım gelecek haftaya kadar teslim edilmeyecek. Turtalar için tekrar teşekkürler hanımlar. Sizinle tanışmak güzeldi."

Bakışları bir kez daha üzerimde gezindi ve sonra aynı anda ürpertici bir şekilde gülümsediler.

Stephen King bu ikiliyi görse bayram ederdi.

"Eminim sizi buralarda göreceğiz. Havenbarrow'a hoş geldiniz. Eğer şehirde o aile yadigârı arabayı kullanırken görülmek istemiyorsan, Cuber uygulamasını kullanabileceğinden eminim," dedi Louise o şeytani gülümsemesiyle.

"Uber mi demek istiyorsun?" diye sordum.

Louise kıkırdadı ve bana doğru bir el salladı. "Hayır tatlım, Cuber uygulamasını kastediyorum. Şehirde Uber ya da Lyft diye bir şey yok ama Connor Roe Cuber adında kendi uygulamasını yarattı. On yedi yaşında ama çok hızlı. Ayrıca arabası sizinkinden daha sağlam görünüyor."

Keşke bu yorumunun bende annemle babamın arabasını şehirde gezdirme isteği uyandırdığını bilseydi. Geçmişimde yeterince zorbayla uğraşmıştım. Kalbimde onların kötü ses tonları için çok az yer kalmıştı.

Yine de kazadan beri araba kullanmamıştım. Gerçek şu ki, yakın zamanda bunu yapıp yapamayacağımı da bilmiyordum.

"Buradayken kendini bir yabancı gibi hissetme. Unutma, bu kasabadaki herhangi bir şey ya da herhangi biri hakkında bilgiye ihtiyacın olursa, her zaman bize sorabilirsin tatlım. Burada olup biten her şey hakkında oldukça bilgiliyiz. Ne de olsa Kate'in kocası belediye başkanı, yani bilgi sahibi olmak bizim işimiz. İstersen, peyzaj ilhamı için evlerimize uğrayabilirsin. Unutmayın, iki sola ve iki sağa döndüğünüzde bizi bulacaksınız!" Louise, ikisi de aceleyle uzaklaşmadan önce bunu söyledi.

Kendime not: Evden çıkarken sağa ya da sola dönmeyin.

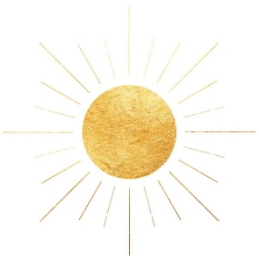
Gün ortasına kadar, ellerinde tatlılarla gelen bir düzine komşum daha vardı ve hepsi de kendilerini tanıtmak istediklerini söylüyordu. Havenbarrow'a taşınmadan önceki hayatımdan bunalmamış olsaydım, glütensiz, fındıksız, tatsız muzlu ekmeğimin dördüncü somununu aldığımda bunalmış olurdum.

Karşılaştığım soruların ve meraklı istilaların sayısına bakılırsa, kasabanın kadınlarının bir sonraki kitap kulübü toplantılarında benim hakkımda söyleyecek çok şeyleri olacağından emindim.

Bu çılgınlığa bir ara vermek için bir çift tenis ayakkabısı giydim ve günlüğümü aldım. Bir süre daha insanlarla temas kuramazdım. Kendimi topraklamam gerekiyordu. Temel konulara geri dönmem gerekiyordu.

Sadece ben, günlüğüm ve orman.

4

Kennedy

DOĞA İLE İLGİLİ BİR ŞEYLER beni her zaman huzurlu hissettirmiştir; ağaçların kendi kendilerine büyümeleri ve ışık öpücükleri için güneşe doğru eğilmeleri ile ilgili bir şey. Dallarının rüzgârın ritmiyle dalgalanması ve dans etmesi, köklerinin ise yerlerinde sağlam bir şekilde durması, temiz havanın çiçek ve yeşillik karışımıyla keskin bir şekilde kokması bana bir şeyler anlatırdı.

Kuşların ötüşünü... Her baharın başlangıcında söyledikleri, yeni bir başlangıca uyandıklarını gösteren şarkıları seviyordum. Kuşların doğanın boşluklarında, nerede olurlarsa olsunlar sanki oraya aitlermiş gibi hareket etmelerini, hiçbir kısıtlama olmadan özgürce hareket etmelerini seviyordum. Hayatta tek istediğim buydu; kuşlar gibi özgürce hareket ederken köklerimi toprağa sağlam bir şekilde salmak. Kulağa saçma geliyordu - hem uçma hem de sabit kalma fikri - ama benim hayalim bir yere ait olmak ama yine de özgür olmaktı.

Son kırk beş dakikadır evimin arkasındaki ormanda dolaşıp gevşemek ve dileklerimi, hayallerimi ve umutlarımı yazmak için bir yer arıyordum.

Evime dönerken herhangi bir yol haritası bırakmamıştım ve yolumu kendi başıma bulabileceğimi umuyordum. En kötü senaryo? Evin altında uyuyacaktım.

Ağaçlar. Bu ilk olmayacaktı ve son olacağından da şüpheliydim.

Birkaç dalın arasından ilerlediğimde, ağaçsız ve her türden çiçekle dolu açık bir alana geldiğimde şaşırdım. En çok dikkatimi çeken çiçek nefesimi kesen çiçek oldu.

Papatyalar.

Yüzlerce, yüzlerce canlı sarı papatya oraya bilerek yerleştirilmiş gibiydi. Nefes alış verişimi kontrol etmek için elimden geleni yaparken gözlerim yaşardı. Tarlanın ortasında beyaz bir bank vardı ve elimde olmadan kendimi insan yapımı patikadan ona doğru yürürken buldum. Çok güzeldi. Güneşin çiçeklerin üzerine vurup onları parlatması nefes kesiciydi.

Oturmak, nefes almak ve yazmak için daha iyi bir yer düşünemezdim. Ben de aynen öyle yaptım.

Deftere bir şeyler karalamaya başladım, aklıma gelen her türlü duyguyu dökerken kendimi kaybediyordum. Kalemi kağıdın üzerinde gezdirirken ne kadar zaman geçtiğine dair bir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Daha çok gerçeklerimi -ne kadar dağınık olurlarsa olsunlar- kâğıda dökmekle ilgileniyordum.

Öğleden sonra gökyüzü kararmaya başladığında, papatyaların arasına serpiştirilmiş güneş enerjili lamba direkleri alanı aydınlatmaya başladı ve her şeyi çok daha özel hissettirdi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağıran bir ses beni banktan sıçrattı. Kalemim ve not defterim elimden uçarak çiçeklerin arasına düştü. Arkamda duran adamı görmek için döndüm ve bir sinir dalgası içime çöktü.

"Oh, merhaba. Ben Ke-"

"Kim olduğunu sormadım," diye araya girdi, sesi alçak ve sertti. "Burada ne halt ettiğini sordum."

Oldukça yapılı bir adamdı. Omuzları genişti, pazuları etkileyiciydi ve gülümsemesi de yok denecek kadar azdı. Ya gözleri? Gece yarısı gökyüzüyle eşleşen o karanlık gözlerde kayboldum. Saçma olduğunu biliyordum ama bu gözleri daha önce gördüğüme yemin edebilirdim. Belki bir rüyada, belki de bir fantezide, ama her iki durumda da, sert yabancıya doğru bir çekim hissettim. Beni içine çeken o koyu renk gözleri tanıyordum ve kafasını tamamen şaşkın bir şekilde bana doğru eğmesi, sanki o da beni tanıyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

Ama ne
zamandan beri?
Nereden?
"Biliyor muyum-" Başladım ama sertliğiyle hemen kesildi. "Sağır mısın sen?" diye azarladı.

Belki de onu tanımıyordum. Onun kadar kaba birini tanıdığımı hatırlar ve kendime uzak, çok uzak durmam gerektiğini hatırlatırdım. "Hayır. Hayır, hiç de değil." Birkaç dakika önce uçup giden günlüğümü ve kalemimi almak için acele ettim. Telaşla ileriye doğru adım atarken ayağım takıldı ve tökezleyerek kendimi toparlamaya çalıştım.

"Dikkat et!" diye seslendi, sesi kızgınlık ve endişe karışımıydı - belli ki benim için endişelenmiyordu. Daha çok papatyalar için endişeleniyor gibiydi.

Neyse ki düşmedim. Eşyalarımı alırken çiçeklerin arasından parmak uçlarımla geçmek için elimden geleni yaptım. "Özür dilerim. Ormanda dolaşırken-"

"İzinsiz giriş."

"Ne?"

"İzinsiz girdiniz. Bu arazi özel mülkiyettir."

Kitabı göğsüme bastırırken biraz kıskandım. "Evet, duydum ama -"

"Yani biliyor muydun?"

"Şey, evet, ama-"

"Aması yok. Yasayı duydunuz ve itaatsizlik ettiniz. Çıkar kendini kolluk kuvvetlerine başvurmadan önce mülkümden uzaklaştırın."

Sözleri karşısında afallamış bir halde ofladım. "Gerçekten bu kadar ciddi mi? Sadece biraz temiz hava almaya ve keşfe çıkmaya çalışıyordum ve-"

"İzinsiz giriş," diye *tekrar* araya girdi.

"Sözümü kesmeyi bırak!" İçimde öfke kabarmaya başlarken yüzüm onun bu tavrından dolayı ısınıyordu.

"Benim mülkümde olmadığın zaman yapacağım."

Çok yoğun ve üzgün bakan gözleri olan bu adam beni sinirlendirmeye başlamıştı. Tanımadığı bir insana karşı bu kadar kaba davranmanın doğru olduğunu nasıl düşünebiliyordu? Çok açık sözlü, sert ve soğuk davranıyordu.

Ne kadar çekici olduğunu görünce ona ironik bir şekilde Bay Kişilik demeye karar verdim.

"Bu kadar kaba olmana gerek yok," diye homurdandım, inanmayarak başımı salladım. "Burada bulunarak kimseye ya da hiçbir şeye zarar vermiyordum. İnsanların doğaya sahip olabileceği fikri zaten tamamen saçma bir kavram. Bu ağaçlar sen doğmadan önce de buradaydı, sen

doğduktan sonra da burada olacak.

Sen gittin ve hala onların senin olduğunu iddia etmeye çalışıyorsun. Bu benim için delilik."

"Sanırım yabancıların evinize hoş karşılanmadan girmesi sizin için sorun teşkil etmiyor."

"Bu aynı şey değil."

"Evin üzerine inşa edildiği arazi siz doğmadan önce orada değil miydi? Ev yıkıldıktan ve sen gittikten sonra da orada olmayacak mı? Ama sanırım insanların senin alanına izinsiz girmesi farklı bir şey çünkü orası senin, benim değil."

"Alaycılığın hoşuma gitmiyor," diye tersledim, gerginliğime rağmen kararlı bir şekilde konuşuyordum.

Çiçek tarlasından çıkmak için ileri doğru adım atmaya başladım ve kazara birkaç papatyayı ezdim. Bana doğru sıçradı.

"Dikkat et!" diye bağırdı.

Yere eğildi ve neden olduğum hasarı onarmaya çalışmaya başladı. Papatyalar avucunun içinde gevşerken yüzündeki buruşukluk tam bir kaş çatmaya dönüştü. Elleri o kadar büyüktü ki sanki minyatür çiçeklerle oynayan bir dev gibi görünüyordu. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanırken dudakları hafifçe kıpırdadı ama ne dediğini anlayamadım.

"Özür dilerim, sizi duyamadım," dedim, kalbim hala sinirlerimden boğazıma düğümlenmişti.

"Muhtemelen seninle konuşmadığım içindir."

"Doğru. Özür dilerim. Ayrıca çiçeklerinize verdiğim zarar için de özür dilerim."

Nefesinin altında mırıldandı, *yine*. Köpeklere fısıldayan Cesar Millan'ı bilirsiniz. Şu anda insan fısıldayıcısı Bay Kişilik'le uğraşıyordum - insanları anlama konusunda derin bir yöntemi olduğu için değil, tek yaptığı fısıldamak olduğu için.

"Eğer yapabileceğim bir şey varsa-"

"Sadece git," dedi, sesi alçak ve kontrollüydü.

"Alınma ama berbat bir tavrın var."

"Alınma ama benim hakkımda ne düşündüğün umurumda bile değil."

"Pislik herif," diye mırıldandım.

"Demek duydun."

"Neyi duydum?"

"Bu kasabanın berbat hikâyesindeki rolüm hakkında," diye homurdandı. "Ben kasabanın pisliğiyim. Sadece rolümü oynuyorum."

"Bu işi ciddiye aldığınızı görebiliyorum." "Ben bir profesyonelim."

"Umarım siz bu kasabanın hikâyesinde sadece küçük bir parçasınızdır."

"Küçük bir kasabada küçük parçalar yoktur, sadece klişe küçük zihinler vardır. Buraya uyum sağlayacağınıza eminim. Şimdi, arazimden defolup gitme lütfunda bulunursanız, bu harika olur."

Vay canına.

Tamam, Bay Kişilik.

Rolünü çok ciddiye alıyordu, tam bir metot oyuncusuydu. Oyunculuk kariyerini ciddiye alan birinin arkasında durabilirim, önemli bir şey değil. Ve oğlum, o iyiydi. Performansıyla bir ödülü hak etti. Söylediği her kibirli yoruma inandım.

Eğer Louise, Kate ve Bay Kişilik bu kasabanın en önemli özellikleriyse, beni bir ziyafet bekliyordu.

Bana tekrar bakmadı. O karanlık, gizemli gözler yine benimkilere kilitlenmedi. Yüzünde öyle bir çatık kaşla papatyalara bakmaya devam etti ki, insan sevdiğinin üzerine basıp onu ezerek öldürdüğümü düşünebilirdi.

Cevap alamayınca bir özür daha mırıldandım ve eve doğru yürümeye başladım - daha doğrusu dönüş yolunu bulmaya çalıştım. Ormanda bir daire çizdikten sonra kendimi papatya tarlasında buldum. Bay Kişilik tarlanın ortasındaki beyaz boyalı bankta oturuyordu ve beni görünce ağır bir iç çekti.

"Bu yoldan evime doğru git. Bu seni Merry Road'a götürecek. Umarım ana yola çıktığında nerede yaşadığını bulabilirsin."

"Doğru. Tabii ki. Teşekkür ederim." Başka bir şey söylemedi.

Evime geri dönmek için sokağı dolaşırken, Bay Kişilik'in Neşeli adlı bir sokakta yaşadığı gerçeğine gülmekten kendimi alamadım. Neşeli olmaktan çok uzaktı. Scrooge Caddesi çok daha uygun görünüyordu.

5

Jax

İNSANLAR ÇOK KÖTÜYDÜ.

Ne yazık ki, günlük işim düzenli olarak insanlarla yakın temas halinde olmamı gerektiriyordu. Kasabanın tek tesisatçısıydım, bu yüzden Havenbarrow'un bokuyla uğraşarak çok zaman geçirdiğimi söylemeye gerek yok. Yazar ya da heykeltıraş olmayı dilediğim o kadar çok gün oldu ki... Ya da mümkün olduğunca az insan teması içeren herhangi bir şey. *Mars'ta elli yıl oturacak birine mi ihtiyacın var? Hiç sorun değil patron. Beni de yaz.*

Veteriner olmak bundan daha iyi olurdu. En azından o zaman köpeklerini şarapla beslemenin sorun olmadığını düşünen salak sahipleriyle uğraşırken sevimli hayvanlarla etkileşime girebilirdim çünkü LOL YOLO.

Söylemeye gerek yok, ben insanlardan hoşlanan biri değildim. Onları benim için fazla insani buluyordum. Hayatımda pek çok farklı tipte insanla yolum kesişmişti ve çoğunun bana göre olmadığını çabucak öğrenmiştim. Bu nedenle, ormanıma izinsiz giren bir kadın bulmak dün öğleden sonra yaşadığım en heyecan verici şey değildi. Güzel olsa bile, sonuçta o da bir insandı. Onun güzelliği beni

Mülkümde olması umurumda değildi. Kasabadaki hemen hemen herkesten istediğim şeyi ondan da istiyordum -yalnız bırakılmak.

"Orada ne sıkışmış böyle?" Jefferson'ların ana banyosunun tıkanmış lavabosuna bakarken homurdandım.

Marie Jefferson nazik gözlere sahip yaşlı bir kadındı. Altmışlı yaşlarının başındaydı ve her zaman boynuna incilerini ve insanoğlunun bildiği en pahalı, en canlı kıyafetleri takardı. Her zaman tasarımcı kıyafetleri giyerdi ve tasarımcı olmasa bile yine de çok pahalıydı. Havenbarrow'daki çoğu insan yüklü maaş çekleri alıyor ya da yüklü maaş çekleri olan bir aileden geliyordu ve Marie de farklı değildi. Kasabadaki pek çok kişinin sahip olduğu sümüklü tavırlara sahip değildi.

Nefret ettiğim insanlar arasında tahammül edebildiğim çok az kişiden biriydi ve kocası Eddie'nin on üç yaşımdan beri terapistim olduğunu düşünürsek bu iyi bir şeydi.

"Oh, şey, bilirsin..." Marie omuzlarını silkti ve parmağını gül sarısı boyalı saçlarında gezdirdi. "Dün gece Eddie ve ben biraz vahşileştik ve şey..." Boğazını temizledi ve yanakları kırmızının parlak bir tonuna dönüştü. "Jax, bu biraz utanç verici. Eddie sana gerçeği söylemememi söyledi ama ben berbat bir yalancıyım."

Bakışları beni geçti ve lise birinci sınıfı yeni bitirmiş olan asistanım Connor'a kaydı. Tek bir nedenden dolayı o benim tek çalışanımdı - kasabada başka hiç kimse benimle çalışacak kadar cesur değildi. Connor ise farklıydı. O kasabanın baştan aşağı dolandırıcısıydı. Eğer kâr etmenin bir yolu varsa, Connor her şeyi yapardı. Yirmi bir yaşına gelmeden milyoner olursa hiç şaşırmazdım. Kafasındaki çarklar her zaman kendisi için nasıl daha fazla para kazanabileceğine dair fikirlerle dönüyordu.

Onunla neredeyse bir yıldır çalışıyordum ve bu süre diğer çalışanlarımdan çok daha uzundu. Ondan önceki herkes ya ağlayarak ya da bana pislik diyerek ayrıldı. Bazıları aynı anda hem ağladı hem de bana pislik dedi.

Connor farklıydı. Agresif ve kısa yorumlarımı kişisel olarak algılamadı. Maaşını almaya ve bunu yaparken de iyi vakit geçirmeye kararlıydı. Boktan bir ruh halindeyken bile Connor sanki çok iyi arkadaşmışız gibi davranırdı.

Aslında bu benim lehime oldukça iyi işledi. Mükemmel tuhaf bir çifttik. Sanki Oscar the Grouch'un Big ile bir tesisat işi varmış gibiydi.

Kuş. Ben müşterilere huysuz biri gibi göründüğümde, Connor onları kazanmak için cazibesini kullanırdı. İnsanlar onu sevdiği için benden daha fazla bahşiş alıyordu. Onları suçlayamazdım.

Bunu söylemek üzücü ama zamanla o küçük pislik bana da alıştı.

Kolumu alnımda gezdirdim. "Utanmana gerek yok Marie. Ya bize şimdi söylersin ya da boruları parçalara ayırırım. Ne olursa olsun içinde ne olduğunu bulacağız, ama şimdi söylersen, düşündüğüm kadar çok şeye ihtiyacı olmaması ihtimaline karşı fazladan iş yapmaktan kaçınabilirim."

"Oh, Tanrım." Kızardı ve incilerini ince parmaklarıyla kavradı. "Tamam, peki, sadece tüküreceğim. Aşağıda anal boncuklar var. Büyük falan değil! Sadece çok küçük bir dizi."

Connor anında kahkahayı patlattı. Ona sert bir bakış atarak çenesini kapatmasını söyledim, çünkü vücudum Marie'nin az önce bana söylediği şey karşısında irkilmişti. Tatlı, küçük Marie'nin anal boncuk kullanması fikri, yüzleşmeye hazır olmadığım bir rahatsızlık seviyesine neden oldu. Terapistim ne tür garip şeylerin içindeydi? Rahatsızlık, hissettiklerimi anlatmaya yetmiyordu bile.

Kahretsin, şimdi kendi lanet incilerimi tutuyordum.

"Onları sadece bir kez kullandık, Eddie ve ben... şey..." Daha da kızardı ve bana doğru eğildi. "Görüyorsunuz, lavabo tezgahının üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim." Durakladı ve etrafı işaret etti. "Merak etmeyin, siz gelmeden önce her şeyi ağarttım. Hiçbir şey yok-"

"Oookay, biliyor musun, Marie? Sanırım buradan sonrasını biz hallederiz. Sen gidip evde yapman gereken diğer işlerle ilgilenmeye ne dersin? Benim işim hemen biter."

Omzumun üzerinden baktığımda Connor'ın kollarını kavuşturmuş ve tarihin en kızarmış yüzüyle orada durduğunu gördüm. Yanakları lanet olası sincap Alvin gibi şişmişti ve onu yanından dürtersem patlayacağını biliyordum.

Marie gözden kaybolduğunda Connor kahkahalarını serbest bıraktı, kıkırdayarak inlerken kamburunu çıkarıp karnını tuttu.

"Aman Tanrım, bu hayatımda duyduğum en iğrenç şey! Yüz yaşında falan!" diye haykırdı.

"Altmışlı yaşlarında, yüz değil ve onun yaşında olup da hala bir seks hayatınız olduğu için şanslısınız."

Bu düşünce onu ürpertti. "Bu iğrenç bir şey. Buruşuk sikimin o yaşta birinin içine girmesini istemem."

"Dil, Connor."

"Sadece bunun iğrenç olduğunu
söylüyorum." "*Dil*, Connor."
İnledi. "Üzgünüm, Jax."
"Bana bir İngiliz anahtarı ver, o l u r mu?" Kollarımı sıvadım ve başlamak için lavabonun altına doğru manevra yaptım.
"Hey, Jax-tak, tak," dedi Connor, İngiliz anahtarını bana doğru uzatarak. Yemin ederim, bu adam Orta Batılı bir babadan daha fazla kötü şaka yapıyordu.
"Kim var orada?"
"Marie'nin anal
boncukları."
Tanrı aşkına. "Marie'nin anal boncukları kim?"
Tekrar kahkahayı patlatmadan önce kıs kıs güldü. "Hayır, işte bu. Şaka bu. Şaka, Marie'nin anal boncuklarına dokunmak üzere olman ve eğer bu komedi değilse, ne olduğunu bilmiyorum."
Çalıştığım süre boyunca kıs kıs gülmeye devam etti ve bu şapşal çocuktan daha azını beklemiyordum.
Anal boncuklar lavabo borusundan başarıyla çıkarıldıktan sonra ellerimi sertçe ovdum ve musluğu kapattım. "Git eşyaları kamyonete at. Seninle orada buluşuruz."
"Baş üstüne, kaptan."
Aceleyle uzaklaştı ve ben banyodan çıkarken Eddie'yi elinde bir evrak çantasıyla eve girerken buldum. İzin günlerinde sabahlarını parkta gazete okuyarak geçirirdi.
Eddie de altmışlı yaşlarındaydı ve yüzündeki kırışıklıklar geçmişinin hikâyelerini anlatıyordu. Gülümseme çizgileri derindi ve tüm çizgileri derinlik seviyeleri içeriyordu.
Küçük bir sırıtışla başıyla bana doğru işaret etti. "İki haftalık terapi randevularını kaçırdıktan sonra hâlâ hayatta olduğunu görüyorum," dedi sırıtarak.
"Sadece çalışıyorum."
Evrak çantasını yere bırakırken anlayışla başını salladı. Elini gri saçlarının arasında gezdirdi. "Peki ya Amanda? O nasıl? Siz ikiniz nasılsınız?"
"Ayrılmadık. Birkaç hafta önce ayrıldık."
"Hımm." Eddie'nin bakışları sözlerinden çok daha fazlasını
ifade ediyordu. İçimi çektim. "Tamam, söyle bakalım."
"Neyle dışarı?"
"Amanda ve benim hakkımdaki düşünceleriniz."

"Düşünceleriniz?" diye mırıldandı başparmağını kalın bıyığının üzerinde gezdirirken. "Bu konuda hiçbir düşüncem yok."

Bir kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Bir an durakladı, hâlâ o terapist gözleriyle beni inceliyordu. Ofisinde oturmuyor olmamız, yeteneklerini benim üzerimde kullanmayacağı anlamına gelmiyordu. Bir parçam, Marie'nin anal boncukları sırf birkaç randevuyu kaçırdıktan sonra gelmemi sağlamak için kanalizasyona yerleştirdiğinden şüpheleniyordu.

Eddie'ye bunu hiç yakıştıramadım.

"Neden?" diye sordu kısılmış gözleriyle. "Bu konu hakkında düşüncelerim olmalı mı? Senin bu konuda düşüncelerin var mı?"

İşte oradaydı.

Yorumları çok soğukkanlı görünüyordu ama Amanda'yla aramızdaki ilişkinin neden yürümediğine dair ruhumun derinliklerine inmem için bana tuzak kurduğunu biliyordum. Bana terapistlik yapıyordu.

"Kanepene uzanıp sana düşüncelerimi anlatmamı ister misin?" Şaka yaptım.

Eddie biraz sırıttı. "Kanepem her zaman açıktır."

"Evet, ama bugün değil. Ayrıca, kurallarımız var. Sadece ofis içi seanslar, unuttun mu? Ayrıca, Connor'la yapmam gereken daha çok iş var, bu yüzden ayrılık detaylarına dalmak istemediğim için beni affedin."

"Hmm." *Oh lanet olsun.* Bu hmm'ın tonunu biliyordum. Eddie'nin dudaklarından çıkan bu tür bir hmm'dan hiçbir zaman hayır gelmezdi. Eliyle kanepeyi işaret etti. "Biraz keşif yapamayacağımızdan emin misin? Beş dakika kadar bile olsa?"

Kıs kıs güldüm. "İyi deneme doktor, ama gitmem gerek."

"Tam olarak neyden kaçıyorsun?" dedi ellerini birbirine kenetleyip başını yana eğerek.

"Şu anda mı? Anal boncuklar."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tanrı aşkına Marie, banyo giderine ne olduğunu Jax'e anlatmaktan kendini alamadın mı?" diye bağırdı diğer odaya doğru.

"Boncuklar senin fikrindi, tatlım! Yalan söyleyemediğim için beni suçlama," diye bağırdı. "Yıllar önce seni bana aşık eden şey benim dürüstlüğümdü."

"Evet, işler değişiyor." Başını sallayarak inledi.

Dilimi yanağımın içine soktum. "Kanepeye uzanıp bana şu anki duygu ve düşüncelerini anlatmak istemediğine emin *misin*?"

Gözleriyle beni hançerledi, bu da onu Dr. Jefferson olmaktan çıkarıp İnsan Eddie'ye dönüştürdü. "Gittiğini sanıyordum."

Sırıttım. "Çıkarken."

"Fırsat bulduğunuzda ofise uğrayın. Gerçek bir toplantı yaparız."

"Kulağa hoş geliyor."

"Oh, ve Jax?"

"Öyle mi?"

"Babanla ilgili haberleri duyduğuma gerçekten çok üzüldüm."

Birkaç saniye sessiz kaldım. Olayı nereden duyduğunu sorma zahmetine bile girmedim, çünkü küçük kasabamızdaki insanların hepsinin kimliksiz haber muhabirleri olduğunu biliyordum. Ne babamı ne de beni umursayan dedikoduculardan oluşan bir kasabaydı.

Aksine, neredeyse ölmek üzere olduğu için sevinç şarkıları söyleyerek etrafta koşuşturuyorlardı. Çok geçmeden sokaklarda yürürken kasaba halkının övgülerini duyacaktım: *Ding dong, sik öldü. Hangi yaşlı sik? En sikik sik!*

Babam benim tarafımdan sevilmezdi ve kasaba sakinleri tarafından daha da az sevilirdi. Kendisinden kaç kez "*Şahane Hayat*" filmindeki Bay Potter olarak bahsedildiğini saymam gerekseydi, *bu* sayının çokluğu beni çok yorardı. Bu değerlendirmeye itiraz bile edemezdim.

Babam iyi bir adam değildi ve şimdi bir huzurevindeydi, üçüncü felcinden sonra vasküler demans nedeniyle kısmen felçli bir şekilde yaşam mücadelesi veriyordu. Artık kim olduğunu bilmiyordu ve ben de artık ona bakamıyordum. Kısa bir süre önce ihtiyacı olan bakımı alabileceği bir huzurevine taşınmıştı.

Babam oraya yerleştirilmeden önce, önceki on iki yılımı onun sağlık sorunlarına yardımcı olarak geçirmiştim - ki bunlar çok fazlaydı. Kendine hiç dikkat etmezdi, bu da benim işimi daha da zorlaştırıyordu. Tüm bu süre boyunca, onun kontrolü altında olduğumu hatırlatmak için beni de dövmekte gecikmedi. Ağabeyim Derek, on sekiz yaşına bastığı gün evden ayrıldı ve bir daha arkasına bakmadı. Annemin önceki evliliğinden Derek vardı ama hayatım boyunca Derek babamdan kendi babası olarak bahsetti; ta ki annemizin vefat ettiği ve babamın bizi kum torbası olarak gördüğü güne kadar.

Artık babam büyüdüğüm evden çıkarılmış ve başkalarının bakımına verilmişti. Ondan nefret etsem de ev geceleri biraz daha soğuk geliyordu. İnsanın eskiden birlikte oynadığı şeytanları, onlar gitmek zorunda kalınca özlemesi ne tuhaf.

Bu gerçeği açıkladığımda Eddie bayram etti.

Babamın durumuyla ilgili duygularımı belli etmemeye çalışarak bir kez başımı salladım. Gerçek şu ki, terapi randevularımızı kaçırmıştım çünkü konuşmaya hazır değildim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Eddie'nin dudaklarına sert bir kaş çatma yerleşti. Eskiden terapi seanslarımız sırasında kaşlarını daha iyi çatardı ama büyüdükçe ve aile gibi oldukça Eddie benim için duyduğu endişeyi gizleyemez olmuştu.

"Eğer konuşmak istersen..." diye başladı.

"Kanepen her zaman açık, evet Eddie, biliyorum."

Connor'la kamyonda buluşmak için dışarı çıktım ama onu çitin önünde Eddie ve Marie'nin yeni komşusuyla konuşurken bulduğumda çok şaşırdım -İzinsiz giren.

Kartvizitlerinden birini ona doğru uzatıyor ve her zamanki gibi çok fazla konuşuyordu. "Evet, ben Cuber Incorporated'ın kurucusu, sahibi ve CEO'suyum ve yeni bir üye olarak ilk sürüşünüzü ücretsiz yapacaksınız. Ancak, bu kömür kasabasında bir elmas gibi göründüğünüz için, iki sürüşü ücretsiz yapmanıza izin vereceğim. Sadece uygulamayı indirin ve 'elmas' kodunu girin." Durakladı ve burnunu kıvırdı. "Tamam, kodu henüz girmeyin çünkü işe yaraması için uygulamayı güncellemem gerekiyor ama on altı saat sonra sizi ücretsiz olarak bindirebileceğim." Kaşlarını imalı bir şekilde oynattı.

"Connor," diye seslendim ve başını bana çevirmesini sağladım. "Hadi gidelim."

Bir parmağını kaldırdı. "Bir saniye ortak, bazı işler yapıyorum. İşlerden bahsetmişken, Cuber'den daha fazlasına sahibim. Kilter ve Roe Sıhhi Tesisat'ın ortağıyım ve-"

"Siz bir ortak değilsiniz, bir çalışansınız ve şu anda bu bile pamuk ipliğine bağlı."

Connor bana güldü ve küçümseyici bir el salladı. "Onu dinleme, öğleden önce saat birde huysuz bir ihtiyar olur. Uyanması ve hepimiz gibi düzgün bir insan olması biraz zaman alıyor," diye şaka yaptı.

İzinsiz giren gülümsedi ve biraz kıkırdadı, bana doğru baktı. "Bunun doğru olduğunu görebiliyorum," dedi.

Yüzümü buruşturdum, bu konuşmanın gittiği yerden hiç etkilenmemiştim. "Connor, kamyon. Şimdi."

"Pekala, ortak-" "Tekrar ediyorum, ortağım değil."

Gözlerini devirdi. "Bazı insanlar ve unvanlara karşı dirençleri, haksız mıyım?" dedi sırıtarak ve Trespasser bir kez daha güldü. Güzel olduğu için kahkahasının canı cehenneme. "Ama her neyse, Huysuz McGrump'ın bir damarı patlamadan önce gitmeme izin verin. Unutmayın, eğer bir araca ihtiyacınız olursa Connor yanınızda. Ayrıca herhangi bir tesisat sorununuz olursa, bu karttaki ikinci numaradan bana ulaşmaktan çekinmeyin." Ona bir kartvizit daha uzattıktan sonra göz kırptı. "Borularınıza yılan sokmaktan çok mutlu olurum."

Aman Tanrım. Bu çocuğun ağzından çıkan imalar acı vericiydi.

"Connor, kıçını kaldırıp kamyona bin," diye bağırdım.

"Huysuz McGrump gerçekten de." İzinsiz giren sırıttı, bu beni daha da sinirlendirdi çünkü onun sırıtışı da çok güzeldi. Kamyonete geri döndüm ve sürücü koltuğuna atladım.

Birkaç dakika sonra Connor bana katıldı, emniyet kemerini taktı ve ellerini birbirine sürttü. "Yeni müşteriler edinme fırsatını kaçıramazdım. Anlıyorsun, patron."

Bir kaşımı kaldırdım. "Oh, yani şimdi patronun ben miyim?"

"Dinle Jax, anlamalısın ki kadınlar kendi işleri olan erkeklere saygı duyarlar. Ortağın olduğumu söylediğimde daha profesyonel görünüyorum."

"Ya da seni bir yalancı gibi gösterir."

"Patates, potahto."

"Bizim için dağıttığın şu kartvizite bir bakayım." Elini cebine attı

ve çıkardı.

Şöyle bir baktım ve hemen başımı salladım. "Kilter ve Roe Tesisat: Aynı Bok, Farklı Tuvalet. Sloganınız *bu* mu?" İnledim.

"Ya bu ya da We Pump Your Dump olacaktı," diye açıkladı. "Benim seçtiğimin dilden daha iyi döküldüğünü hissediyorum. Şimdi, yeni müşteriler kazandığıma ve anal boncukların çıkarılmasına yardımcı olduğuma göre, sanırım bir sonraki işimizden önce kafeye uğrayıp öğle yemeği yemek için mükemmel bir zaman," diye kaşlarını oynatarak önerdi.

"Jefferson'lara uğramadan önce kahvaltı ettik."

"Evet, iki saat önce falan. Biliyorum yaşlısın ve muhtemelen çoktan en iyi dönemine ulaştın ve gelecekte dört gözle beklemen gereken tek şey anal boncuklar, ama ben büyüyen bir çocuğum, Jax! Alabileceğim kadar karbonhidrata ihtiyacım var."

Kontak anahtarını çevirdim. "Öğle yemeğini ofisteki molamızda yeriz. Bizim için yiyecek paketledim bile."

Connor tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Lütfen bana bir fıstık ezmeli ve jöleli sandviç ve iğrenç protein karışımını daha yedirme. Bundan bıktım usandım."

"Proteinle doludur ve kas yapmanıza yardımcı olur."

"Bana başka ne yardımcı olur biliyor musun? McDonald's'tan bir dokuz numara."

Sırıttım. "Maaş çekini kendi zamanında bu tür şeylere harcayabilirsin, ama benimle çalışırken sandviç ve protein karışımı alırsın."

"İçinde ot olan."

"Bu ot değil. Lahana."

"Erkeklik kartını elinden almak istemem Jax ama protein karışımlarına lahana eklemek seni Ugg bot giyen, Starbucks ve Target bağımlısı piliçlere benzetiyor."

"Bana basit bir kaltak mı diyorsun?"

Cevap vermek için dudaklarını araladı ama bir kaşını kaldırarak durakladı. "Sana basit bir kaltak dersem bana sözlerime dikkat etmemi mi söyleyeceksin?"

"Evet."

"O zaman basit bir sürtük olmayı bırak ve lahana ye. Bir bakmışsın, kombucha içerken avokado tostunu Instagram'da paylaşıyorsun."

"Kombucha nedir?"

"Oh, Tanrı'ya şükür." Connor içini çekti ve elini alnına sildi. "Hâlâ taşakların yerinde."

"Taşak deme," diye emrettim, sert bir parmakla onu işaret ederek. "Ve basit kaltak deme."

Koltuğuna geri oturdu ve ellerini başının arkasına koydu, ayakkabılarını hızla yere indirmeden önce kontrol panelime dayadı.

"Tamam, basit kaltak demeyeceğim. Her neyse, Jefferson'ın yeni komşusunun ne kadar seksi olduğunu konuşmak için bir dakikanızı alabilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır."

"Hadi ama, Jax. Fark etmiş olmalısın. Çok ateşli! Gözlerini gördün mü? Hayatımda gördüğüm en çarpıcı gözlere sahip. Karamel gibiydiler. Gördün mü, Jax? Gözlerini gördün mü?"

"Evet Connor." Gözlerini gördüm ve haklıydı, çok güzellerdi ama bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu ve kesinlikle beni ilgilendirmiyordu... Bu yüzden gözlerinin aklıma takılması kafamı karıştırdı.

Tesisat işleri günü devam etti ve Connor tüm bu süre boyunca konuşmayı bırakmadı. Bu çocuğun günün yirmi dört saati hiçbir şey hakkında konuşmadığına yemin edebilirim. Ağzından çıkanların yarısı ergen saçmalıklarından ibaret olduğu için onu dinlememekte oldukça iyiydim. Belki de onu bu yüzden seviyordum, çünkü bana hiç benzemiyordu. Sıcaktı, davetkârdı.

-Evet, tam bir salaktı ama yine de çocuğun etrafımda olması hoşuma gidiyordu. Tabii ki bunu ona asla söylemedim çünkü bunu yaşamama asla izin vermezdi.

Akşamın sonunda evinin önüne geldiğimizde Connor'ın rengi evine doğru bakarken biraz soldu. Parlak, konuşkan çocuk evin içine baktığında ve annesinin içeride dolaştığını gördüğünde bir anda tüm ışığını kaybetti.

Sadece ikisi vardı ve annesi şu anda kanserle savaşıyordu, bu da her ikisi için de son derece zordu. Connor'ın annesine bakabilmek için bu kadar çok çalıştığını biliyordum. Altın gibi bir kalbi vardı ve annesi ona sahip olduğu için çok şanslıydı.

Ellerim direksiyonu kavramaya devam ederken başımı öne eğdim. "Bir şeye ihtiyacınız olursa," diye teklif ettim, zavallı çocuk için kendimi çok kötü hissediyordum. Keşke onun sıkıntılarını giderebilseydim.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Biz iyiyiz. Üstesinden geliyoruz. Bu gece onunla birlikte bir Disney filmi izleyip moralini düzeltmeye çalışacağım. Disney şeylerini çok sever." Her zaman kanser onu etkilemiyormuş gibi davranmaya çalışırdı ama ben buna inanmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Connor'ın hak ettiğinden daha hızlı büyümeye zorlanması adil değildi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at," dedim.

"Olur. Yarın görüşürüz. Umarım o gün daha fazla anal boncuk içerir," diye şaka yaptı ama acısını mizahla gizlemeye çalışırken yüzündeki solgunluk hâlâ oradaydı.

"Şüpheli."

"İyi geceler, Jax." Kamyonetten atladı ve ön merdivenlere doğru koşmaya başladı. Evine girdiğinden emin olana kadar bekledim.

İstediğim gibi eve gitmek yerine, nasıl kurtulacağımı bilmeyi dilediğim tek kişiyi görmek için gitmem gerekmemesini dilediğim tek yere gittim. Babamı görmek için doğruca huzurevine gittim.

Geldiğimde muhtemelen uyuyor olacağını biliyordum. Vücudu ya hayatını korumak ya da onu ölüme yaklaştırmak için savaşırken son günlerin çoğunda uyuyordu - emin değildim.

Tek bildiğim, huzurevine yattığından beri her gece orada olduğum ve o derin uykusundayken başucunda oturduğumdu.

Bakımevinin dışına park edilmiş bir bisiklet fark ettim ve bunun babamın bakıcılarından biri olan ve benim eski kız arkadaşım olan Amanda'ya ait olduğunu biliyordum.

Merkeze girdim ve onun resepsiyon masasında oturup bir roman okuduğunu fark ettim. Her zaman günü kurtaran parlak zırhlı şövalyelerle ilgili bir kitap okurdu.

O kitaplar yüzünden benden olmamı istediği şeyi asla yaşayamadığımı düşündüm. İlişkimize tamamen dahil olmaya çalıştığımda bile, her zaman derinlerde bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum. Tutku mu? Daha derin bir bağ?

Kim bilebilirdi ki?

Belki de geçmiş travmalarım yüzünden birini nasıl doğru seveceğimi bilemeyecek kadar berbat durumdaydım. Tek bildiğim, iki yıl çıktıktan ve nişanlanmadıktan sonra, her şeyden yorulduğuydu. Bir bebeğimiz olacağından bahsettiğinde ve evlilik adımını atladığında, ipleri koparma zamanının geldiğini biliyordum.

"Selam," dedim ona doğru başımı sallayarak. İçeri girdiğimi fark etmemişti bile. Gözleri o sayfalara kilitlendiğinde, dünyanın geri kalanından uzaktı, bir hastanın yardımına ihtiyacı olmadığı sürece tamamen sayfadaki kelimelere dalmıştı.

Kitabı kapattı ve bana yarım bir gülümseme verdi.

"Selam." "O nasıl?"

"Bilirsin işte, aynı tas aynı hamam." Sandalyesinden kalktı ve kitabını göğsüne bastırdı. Kahverengi saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve bitkin görünüyordu. İçimden bir ses onun işinin pek de kolay olmadığını söylüyordu.

Babamın fazla zamanı kalmadığı açıktı ve dürüst olmak gerekirse, bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değildim. Babam iyi bir adam değildi. Temas ettiği herkese ve her şeye karşı acımasızdı.

Evime şöyle bir göz attığımda, babamın ben büyürken bana karşı nasıl davrandığını gördüm. Sarhoş öfkesi yumruklarıyla ortaya çıktığında duvarlarda yeterince delik açmıştı. O yumruklar duvarlara değmediğinde, büyük bir ihtimalle

Yüzümü. O evin her bir odasında en sıradan şeyler için beni kaç kez dövdüğünü iki elimle sayamazdım.

Çamaşır makinesi akşam haberlerinden önce bitmezse dayak. Eğer yabancılar arazimizde dolaşırken bulunursa, dayak. Çok yüksek sesle horladığımı duyarsa.

Eğer benim lanet olası dayağımı özlediyse.

Her zaman babamın ne zaman böyle bir canavara dönüştüğünü anlamaya çalışırdım. Annem ölmeden önce de zalim ve şiddet yanlısıydı ama annem öldüğünde babam aklını yitirdi. Kasabayı terk ettiği için kardeşimi suçlamadım. Ben de aynı şeyi yapmalıydım ama babamı tek başına bırakacak cesareti asla toplayamadım.

Belki bir parçam ona bakma ihtiyacı hissetti. Belki bir parçam dayağı hak ettiğimi düşünüyordu.

Her iki şekilde de kaldım.

Duvarlardaki delikleri doldurmalıydım ama bir yanım babamın verdiği zararı unutmak istemiyordu.

Amanda kollarını kavuşturdu ve bakışları yumuşadı. "Nasılsın?" diye sordu.

"Bilirsin işte, aynı tas aynı hamam," diye mırıldandım, bana söylediği sözlerin aynısını ona da söyledim. Ceketimin içinden ciltsiz kitabı çıkardım ve havaya kaldırdım. "Geri dönebilir miyim?"

"Evet, tabii ki."

"Tamam. Teşekkürler, Amanda."

Dışarıdaki gökyüzünü şimşekler aydınlattı ve saniyeler içinde sağanak yağmur yağmaya başladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı omuzlarını geriye atarak. "Dışarıda hava gerçekten çok yağışlı ve ben işe bisikletle geldim."

"İstersen burada işim bittiğinde seni eve bırakabilirim."

Bu sözleri söylerken gözlerindeki umut kıvılcımını gördüm ve keşke bir kadının duygularını fark etmeyen bir sik olsaydım dedim. Yüz hatlarını değiştiren her duyguyu görmekten daha kolay olmalıydı.

"Evet, bu harika olur," dedi gülümsemesini tutmaya çalışarak.

Benim için gülümseme, Amanda. Ben buna değmem.

Babamın odasına yöneldim ve içeri girdiğimde uyuyordu, ki bu iyi bir şeydi. Eğer uyumuyor olsaydı, arkamı dönüp gitmeyi düşünebilirdim. Ölüm döşeğinde otururken, hala tam bir insan olma yeteneğine sahipti.

Beni kendi oğlu olarak tanımadığında bile zalimce üfledi. Yine de dinlendiğinde, ona bir canavardan çok insan olarak bakabiliyordum.

Yatağının yanına bir sandalye çektim ve ona en sevdiği roman *olan Savaş ve Barış'ı* okumaya başladım. Beni duymasa bile her akşam ona birkaç bölüm okuyordum. Bu roman onunla tek ortak noktamızdı. Aynı kitabı sevmek dışında, karşımda yatan kırılgan adamın tam zıttıydım.

Kitabı kapatıp ayağa kalkmadan önce yaklaşık kırk beş dakika okudum. Babam çok çökmüş ve yorgun görünüyordu. Bazen tüm nefeslerini tam olarak aldığından emin olmak için nefeslerini sayıyordum.

Diğer zamanlarda, kalp atışlarını hissetmek için elimi göğsüne koyardım.

Soğuk kalbim, her zaman sert ve haşin olarak bildiğim adama olanlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Onu böyle yıkılmış görmek hayal edebileceğimden çok daha zordu.

Ziyaretimi bitirdikten sonra Amanda'nın beklediği resepsiyona doğru yöneldim. "Hazır mısın?" diye sordum.

Eşyalarını toplarken başını salladı.

Kamyonetime doğru yürüdük ve hemen radyomu rock istasyonundan kendi pop müziğine çevirdi. "Bıraktığın için teşekkürler. Yağmur yağacağını bilmiyordum," diye açıkladı ellerini kalçalarında gezdirirken.

"Sorun değil."

"Alex ve Morgan'ın düğün davetiyesini gördün mü?" diye sordu. "Yani, eski evimize geldi, ama Morgan artık birbirimizin artı-one'u olmadığımız için sana başka bir tane göndereceğini söyledi. Tabii..." Alt dudağını ısırdı ve lanet olsun, tek istediğim soğuk bir bira ve sessizlikti. "Tabii hâlâ birlikte gitmek istemiyorsan."

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Sanırım ikimiz de bunun neden iyi bir fikir olmadığını biliyoruz."

"Yine de denesek iyi bir fikir olabilir. Yani, gerçekten, şu eski sevgililer olayını bir denemeye ne dersiniz? Sanırım ayrılıktan sonra yeterince iyileştim." Bunu şakacı bir tonda söylemişti ama ciddi olduğunu biliyordum.

"Amanda... geçen hafta sonu beni sarhoşken arayıp hıçkıra hıçkıra ağladın."

"Bu alkolün hatasıydı. Beni berbat ediyor." Güldü ama bunun gergin bir gülüş olduğunu biliyordum. Ayrıldığımız için kendimi çok kötü hissediyordum, bizim için doğru olmadığı için değil -çünkü öyleydi- ama o her şeyle çok zor zamanlar geçirdiği için.

Apartmanın önüne yanaştık ve kamyoneti park ettim. "Amanda, hadi ama. Bunu konuşmuştuk. Aramızdaki ilişki yürümeyecek. Senin harika bir kız olduğunu düşündüğümü zaten biliyorsun ve-"

"Lütfen boş iltifatlarınla beni küçümseme," diye mırıldandı. "Bu acımı azaltmıyor."

Başımı öne eğdim. "Eğer babam için çalışman bu ayrılığı çok zorlaştırıyorsa, onu transfer ettirmeyi düşünebilirim-"

"İşimi yapabilirim," diye tersledi. "Sana olan hislerim yüzünden işimi yapıp yapamayacağımı sorgulamana ihtiyacım yok. Ayrıca, eski sevgililer hakkında şaka yapıyordum. Boş ver gitsin. Eminim yakında birileriyle çıkmaya başlarsın ve ben hiç var olmamışım gibi olurum."

"Kimseyle görüşmüyorum." Keşke teorisinin ne kadar yanlış olduğunu bilseydi. Biriyle çıkmak radarıma çok uzaktı. Amanda gibi bir kız beni aile babası yapamıyorsa, belki de aile babası olmak için yaratılmamışımdır diye düşündüm. İyi kalpli, iyi bir insandı.

İçimde ona aşık olamayacağımı ve onun çocuklarını büyütemeyeceğimi düşünen bilinmeyen bir yanım vardı ve onu kandıran bir pislik olmayacaktım. Onun kalbini kıran pislik olacaktım.

Kaybet-kaybet durumundan bahsediyoruz.

"Beni hiç sevdin mi?" diye sordu ve bu soru berbattı. Cevabı biliyordu. Bunu kendine neden yaptığını bilmiyordum.

Ona baktım ve gözlerinin duygularla dolduğuna tanık oldum. "Özür dilerim Amanda."

"Belki de tıpkı baban gibisin," dedi ve bu sözler tüylerimi diken diken etti. "Belki de beynin başka birini sevemeyecek, hatta onun seni sevmesine izin veremeyecek kadar dağılmıştır."

Söylediklerinden kurtulmaya çalışırken çenem gerildi.

Belki sen de baban gibisindir.

Bu belden aşağı bir vuruştu ve Amanda bunu biliyordu. Hayatta asla olmak istemediğim tek şey babam gibiydi.

"İyi geceler, Amanda."

"Gerçekten mi? Bu kadar mı? Bunu tartışmaya çalışmayacak mısın?"

Tabii ki değildim. Şu anda bulaşmak istemediğim bir tuzak kuruyordu. Beni bir tür tepki vermeye zorlamaya çalışıyordu ama ona verecek hiçbir şeyim yoktu. Kızgınlığımı kendime saklayacaktım, çünkü gerçek şu ki, ben babam gibi değildim. Öfkemin beni ele geçirmesine asla izin vermezdim.

Tek kelime etmeden kamyondan atladı ve aceleyle apartmana girdi.

Radyoyu tekrar rock istasyonuna çevirirken içimden bir oh çektim.

Ailemin arazisine geldiğimde -yüz dönümden fazla arazi yıllardır bakımsızdı- rahat bir nefes aldım. Çevre düzenlemesinde çalışabilirdim ama ne zaman teklif etsem, babam ölüp gidene kadar hiçbir şeye dokunmamamı söylerdi. O öldükten sonra her şeyin benim olacağını söylemişti ve ben de ne yapmak istediğimi zaten biliyordum. Annemin eskiden beri arsanın nasıl görünmesini istediğine dair hayalleri vardı. Onun hayalini gerçeğe dönüştürmek için elimden geleni yapacaktım.

Meleklere inanmazdım ama bu onların gerçek olma ihtimalinin olmadığı anlamına gelmezdi. Eğer öyleyse, annemin bir melek olduğunu biliyordum ve eğer beni izliyorsa, hayalini gerçekleştirmenin onu gururlandıracağını umuyordum.

Her hafta yaptığım gibi, o gece de babamın durumu hakkında bilgi vermek için kardeşimi aradım.

Derek Chicago'da yaşıyordu ve son on dört yıldır onu ziyaret etmek için geri döneceğini söylüyordu. Her yıl onu görmek için kuzeye giden kişi hep ben oluyordum.

O gece konuştuğumuzda, babamın kötüleşen sağlığıyla ilgili haberlerin onu üzmediğini söyleyebilirdim. "Belki de tamamen geri adım atmanın zamanı gelmiştir. Dürüst olalım Jax, o adam için hak ettiğinden fazlasını yaptın. Sana bile doğru dürüst ebeveynlik yapmamış bir adama ebeveynlik yapmaya devam etmek zorunda değilsin."

Babamın en sevdiği koltuğuna oturdum ve iç çektim. "Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Ben ciddiyim, Jax. Yeterince şey yaptın."

Cevap vermedim çünkü yıllar önce annemle geçirdiğim kazadan sonra, olanları telafi etmek için yeterince şey yapamayacağımı hissediyordum.

"Temizlemem gereken bir sürü karma var, Der. En azından son günlerinde ona göz kulak olabilirim."

Telefonda iç geçirdi ve ellerini benimkine benzeyen dalgalı saçlarının arasından geçirdiğini hayal ettim. "Eğer bu kazayla ilgiliyse-"

"Değil," diye yalan söyledim. Tabii ki yalandı.

Hayatımla ilgili her şey yıllar önceki kazanın bir sonucuydu. İnsanları kendimden uzaklaştırmak için yaptığım her seçim

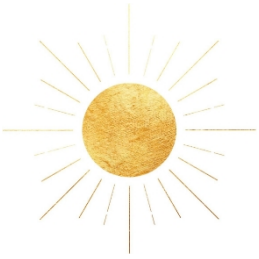
Geçmişim.

"Jax." Derek'in benim için çektiği acıyı telefondan duyabiliyordum. "Olanlar senin suçun değildi. Bu boku sonsuza dek ruhunda taşıyamazsın. Bunu söylediğimde bana inan... senin suçun değildi."

Her konuştuğumuzda bana bunu söylerdi. Ona hiç inanmadım.

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra yatağa yöneldim ve gecenin karanlığının beni tekrar uykuya sallamasına izin verdim.

6

Kennedy

BİR KENNEDY'YE MUTFAK VERİRSENİZ, muhtemelen bazı gerçekleri öğrenmek için burnunuzu sokarsınız.

Havenbarrow'daki insanların sloganı bu gibi görünüyordu.

Kasabaya hoş geldin demek için ellerinde şekerlemelerle gelen komşulara uyandım. Evimin içine bakmaya çalışırken bana kaç kez yiyecek uzattıkları sinir bozucuydu. Daha da endişe verici olan, bir ziyaretçiye bir şey söylediğimde, bir sonraki ziyaretçinin tüm hayat hikayemi çoktan öğrenmiş olmasıydı.

Haber Havenbarrow'da orman yangını gibi yayıldı ve hikayeler yayıldığında, bir şekilde başladıklarından biraz daha kötü hale geldiler. Sanki ilkokulda telefonculuk oynuyormuşuz gibiydi. Şu anda işsiz, bekâr bir kadındım ve kız kardeşimin mülkünde onun bilgisi dışında kalıyordum.

O ana kadar kendimi hiçbir zaman tam anlamıyla bir şehir kızı olarak görmemiştim. Geldiğim yerde kimse kim olduğunuzu umursamazdı ve sundukları tek hediye, kırmızı ışık yeşile döndükten sonra iki saniye fazla beklerseniz kornalarına bastırdıkları bir eldi.

Pek de meraklı olmayan komşularım Jefferson'lar dışında küçük kasabanın tek kurtarıcı lütfu nedir?

Diğer sevimli komşum, Joy Jones.

Joy kabullenilmesi gereken bir karakterdi. O sabah güneş doğduğunda ön verandasına çıktı ve yüzünde bir gülümseme ve elinde büyük bir fincan kahve ile sallanan sandalyesine oturdu. Meraklı ziyaretçilerimden birkaçı bana bunun onun için günlük bir rutin olduğunu söyledi.

Gümüşi saçları iki örgü şişiyle tutturulmuş dağınık bir topuz şeklinde toplanmıştı ve kalın çerçeveli canlı turuncu gözlükleri başının üstünde duruyordu. Saçına o günkü elbisesine uygun parlak renkli bir fiyonk takardı ve evinin önünden geçen herkese, onunla konuşmasalar bile her zaman selam verirdi.

Kimsenin geçmediği zamanlarda kendi kendine konuşmakla meşguldü - ya da daha doğrusu, artık hayatta olmayan kocasıyla konuşmakla. Ayrıca kâğıtlara bir şeyler karalıyor, sanki hayatı mürekkebin cetvelli sayfalara akmasına bağlıymış gibi mektuplar yazıyordu.

Bunu izlemek yürek parçalayıcıydı, ancak daha da endişe verici olan, sanrılarından sıyrıldığında kasaba halkının onu nasıl görmezden geldiğiydi. Yoldan geçenlerle selamlaştığında çok nazikti ama bu duygu karşılıklı değildi. Sanki sokakta yürürken ona el sallamaya, günaydın, iyi akşamlar ya da iyi geceler demeye korkuyorlardı.

Beni daha da rahatsız eden şey, insanların onunla ne kadar çabuk alay ettiğiydi. Eğer onun gibi konuşurlarsa, ona Çılgın Joy, verandasından hiç çıkmayan kadın diyerek alay ediyorlardı. Söylentilere göre kocasının öldüğü günden beri o ahşap verandadan dışarı adımını atmamıştı. Bazen gençler onunla alay eder, gruplar halinde birbirlerine gülerken onu terslerlerdi.

"Selam, Çılgın Neşe. Son zamanlarda evinde yemek pişiren oldu mu?" diye taciz ettiler, ben de onları azarlayıp aceleyle uzaklaştırdım.

"İyi günler, sevgililer," dedi Joy onlara el sallarken, en ufak bir rahatsızlık bile duymadan. Yine de Joy yanından geçen herkesi selamlamaya devam etti ve gülümsemesi hiç eksilmedi. Sanki bir bireyin yargıları ve acımasızlığı onu rahatsız etmiyordu, sanki başkalarının fikirleri ve düşünceleri onun neşesini etkilemiyordu.

Gerçekten de adının hakkını veriyordu. Onun gibi olmayı, etrafımdaki dünyadan daha az etkilenmeyi dilerdim ama duygularım rüzgâr gibiydi, nereye savrulurlarsa oraya gidiyorlardı. Bu benim bir kusurumdu ve kocam da bunu bana her zaman söylerdi.

"*Kendini topla, Kennedy. Söylediğim her şeyi bu kadar kişisel algılayıp tepki veremezsin*," derdi bana hep. "*Duyguların aramızdaki iyi olan her şeyi mahvedecek.*"

Onun sözlerini beynimden silmek için elimden geleni yapıyordum ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Biri sizi bu kadar küçük hissettirdiğinde, zihniniz kusurlarınıza kilitleniyor.

Joy'a, "Sana karşı çok acımasız oldukları için üzgünüm," dedim.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana baktı ve başını salladı. "Zalim kimdi, tatlım?"

Ben de sırıttım.

Boş ver.

Güneş ışınları beni tepeden tırnağa ısıtırken kendi verandamda kitabımı okumaya geri döndüm. Joy'un yıllardır evinden çıkmadığını düşünmek komikti. Başkalarına muhtemelen delice geliyordu ama ben anlıyordum. Ben kendi kişisel nedenlerimden dolayı bir yılı aşkın süredir araba kullanmıyordum, Joy da kendi kişisel nedenleri için dışarı çıkmamıştı.

Mantıklı olduğunu söylemiyordum ama anlıyordum. Bazen, ne kadar mücadele etmek isterlerse istesinler, insan korkularına o kadar bağlanır ki, onları hayata geçirmemek için elinden gelen her şeyi yapar. Joy'un korkularının ne olduğunu ya da onu evinden ayrılmaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu bilmiyordum; tek bildiğim anladığımdı.

Hayat zordur. Kendimizi ve zihnimizi rahat tutmak için ne gerekiyorsa yapmalıyız. Benim için bu araba kullanmamak anlamına geliyordu. Joy için bu evde kalmak demekti.

Yine de nasıl başardığını merak ettim. Evinden dışarı adım atmadan yaşamaya nasıl devam ettiğini merak ettim. Anladığım kadarıyla ne bir çocuğu ne de ona yardıma gelen bir bakıcısı vardı.

O sabahın ilerleyen saatlerinde, mavi bir pikap evin önüne yanaştığında sorularım yanıt buldu. Bay Personality'nin araçtan indiğini gördüğümde çenemin düştüğünü söylememe gerek yok. Kolları market poşetleriyle dolu halde doğruca Joy'un ön verandasına doğru yürüdü.

Joy'u selamlamaya başladı ve o çantaları yere bırakırken Joy sallanan sandalyeden kalktı. Sonra ona sarıldı.

Ona sarıldı!

Bay Kişilik kadar huysuz birinin birine sarılabileceğini düşünmezdim. İkisi market alışverişlerini yapmak için içeri girdiler ve beni tamamen şaşkın ve okumaya devam edemez bir halde bıraktılar. Bir süre sonra

Beni bir kitaptan koparacak çok şey var ve 'çok şey' derken, *çok* şeyden bahsediyorum. Evim yanıyor olabilirdi ya da uzaylılar beni ışınlayabilirdi ve ben hala o son sayfayı okumaya çalışıyor olurdum. Kendi aşk hikayem kırıldığında, kırık kalp atışlarımın çatlaklarını iyileştirmek için hikayelere döndüm. Dünyam paramparça olduğunda, kitaplar hala sonsuza dek mutlu sonlara inanıyordu. Ruhumun en sert fırtınalara kurban gittiğini hissettiğim günlerde o kitaplar beni kurtardı.

Yine de Bay Kişilik beni sayfadaki kelimelerden uzaklaştırdı. Joy'un evine nasıl girdiğini merak etmemi sağladı. Onun Joy'la sohbetini izlerken aklım başımdan gitti. Birkaç dakika sonra ikisi de ellerinde birer kadehle dışarı çıktıklarında -biri şarap, diğeri viski olduğunu tahmin ettiğim koyu bir likör- onlara bakmaktan kendimi alamadım. Joy konuşmaya, Bay Kişilik de cevap vermeye devam ediyordu. Ne konuştuklarını duyamasam da, Joy kendisine söylenen her neyse ona vurulmuş gibi görünüyordu, bu da benim kalbimin birkaç atım atlamasına neden oldu.

Lanetleneceğim.

Kasabalı pislik beni bayılttı.

Sanki ağaçtan bir kedi yavrusu kurtarmış gibi ona baktığımı fark etmeden önce gözlerimi kaçırdım. Romanıma geri döndüğümde kalp atışlarım yavaşlamadı ve sessizce Joy'un verandasının korkuluğunda bir sinek olup ikisinin ne hakkında konuştuğunu görmeyi diledim.

Bay Kişilik'in dudaklarından derin bir erkek kıkırdaması döküldüğünü duyduğumda, başımı hızla çevirip onun eğlenerek başını geriye attığını gördüm.

Vay be.

Eğlenme yeteneği vardı. Kimin

aklına gelirdi ki?

İkili bir süre daha konuştuktan sonra Bay Personality'nin ayrılma vakti geldiğinde ayağa kalktı ve Joy'a bir kez daha sarıldı.

"Yarın kahvaltıda görüşürüz," dedi ona. "Sana krep yapacağım."

"Tamam, tatlım. Eve varınca beni ara," dedi Joy. "Hemen

köşedeyim, Joy. Eve sağ salim varacağım."

"Eve döndüğünde beni ara," dedi bir kez d a h a , bu sefer daha sert bir şekilde.

Öne doğru eğilip Joy'un alnına bir öpücük kondururken neredeyse sırıtıyordu. "Yapacağım, Joy."

Kalbim mi?

Pitter-freaking-patter.

Joy içeri girerken ve Bay Kişilik patikadan kamyonetine doğru yürürken, gözlerim hep onu takip etti. Bana bir kez bile bakmadı ama dudakları aralandı.

"Eğer bu kadar meraklı olacaksan, bir dahaki sefere kulak misafirliğini atlamak için ön verandasına bir sandalye çekebilirsin," dedi bana, hala yönüme bakmadan. "Yine de önce arazime, sonra da konuşmalarıma izinsiz girme alışkanlığını görünce şaşırmamalıyım."

Sandalyemde daha dik oturdum. "İzinsiz girmiyordum."

Kamyonetinin kapısını açtı. "İnternette bir arama motoru aç, izinsiz giriş kelimesini arat, hatalı olduğunu anla ve hayatının geri kalanında bu gerçekle yaşa." Bununla birlikte, kapısını çarparak kapattı, kontak anahtarını çevirdi ve başka bir şey söylemeden kaldırımdan uzaklaştı.

Peki ya benim pıt pıtlarım?

Kalbim onu terslerken durdular.

Yani o pislik, tatlı Joy'la içki içmiş olsa bile hâlâ bir pislikti. O gece Google'da izinsiz giriş kelimesini arattım.

Tres-pass

/ˈtrespəs,ˈtresˌpas/ Fiil

Gerund veya şimdiki zaman ortacı: trespassing

1. Sahibinin arazisine veya mülküne izinsiz girmek.
2. (Bir kişiye veya bir dizi kurala) karşı suç işlemek

Urban Dictionary'deki tanım Merriam- Webster'dan biraz farklıydı.

Tres-passing

1. Bir kadın başkasının malı olduğu halde iki erkek onun peşine takılırsa.

(Tres)passing: İki erkek, bir kadın (üçlü)

Tamam, tamam. Mülküne izinsiz girmiştim ama ortada üçlü izinsiz giriş falan yoktu. Ayrıca, onun konuşmasına izinsiz girmiyordum. Gizlice dinliyordum. Kesinlikle aynı şey değil. Benim kitabımda buna kazanmak derim.

7

Jax

JOY JONES Havenbarrow'daki en sevdiğim insandı ama kasabanın çoğu ondan uzak duruyordu. Eddie'nin ailesi ve ben istisnaydık. Seksenli yaşlarının sonlarındaydı ve günün büyük bir bölümünde zihni dünyanın çok daha farklı olduğu bir zamanda yaşıyordu. Kocası yirmi yıl önce öldüğünden beri Joy gerçek bir münzevi haline gelmişti.

Çoğu insan ona deli derdi, ama ben ona dahi derdim. Diğer insanlarla çok az etkileşim? Ben de varım.

Küçükken bir keresinde sarhoş babam beni sonsuza kadar uyuyana kadar döveceğini söyledikten sonra evden kaçmıştım ve birkaç gün boyunca Bayan Jones'un arka bahçesinde saklanmıştım. Beni bulduğunda azarlamadı ya da eve gitmemi ve kaybolmamı söylemedi. Onun yerine bana kurabiye yaptı. Bana yemek yedirdi. Bana kendimi sordu.

Bu on beş yıldan fazla bir süre önceydi ve o zamandan beri hemen hemen her gün onunla sabah kahvesi içiyor ve akşam yemeği yiyordum. Dünyanın geri kalanı için o Çılgın Neşe'ydi, ama benim için? O benim arkadaşımdı, az sayıdaki arkadaşlarımdan biriydi. "Yeni komşum hakkında ne düşünüyorsun?" Joy bir gece akşam yemeği seansımız için geldikten sonra bana sordu. "Eddie ve Marie geldiler. ve onun hakkında çok güzel şeyler söylediler."

"Onun hakkında hiçbir şey düşünmüyorum," dedim yemek masasına oturduğumuzda, masada bütün bir gospel korosuna yetecek kadar yemek vardı. Joy'un her zaman çok fazla yemek pişirmek gibi bir huyu vardı ve bunun sebebinin beni her gece eve yemek artıklarıyla göndermeye kararlı olması olduğunu biliyordum. Yemin ederim, kadın muhtemelen donmuş bir pizzayı yakmadan yapamayacağımı düşünüyordu.

Benimle gönderdiği yemek artıkları konusunda onunla hiç tartışmadım. Gerçek şu ki, donmuş pizzalardan payıma düşeni yakmıştım, bu yüzden Joy'un endişesi haklıydı.

"Bence çok tatlı biri. Çok da güzel," diye yorumladı Joy, tabağına salata koyup kaseyi bana uzatmadan önce.

"Öyle mi?" Yan odaya taşınan kadının ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmemek için aptal olmak gerekse de ilgisiz bir ses tonuyla söyledim. Yakışıklı demek hafif kalırdı. Nefes kesiciydi. Sıkı bal bukleleri her gülümsediğinde zıplıyordu ve gülümsediğinde, lanet olsun...

Bu gülümseme soğuk kalbimin bile hafif bir sıcaklık hissetmesine neden oldu. Günlerce süren uzun bacakları, canlı kıyafetleri ve kıçını doğru yerlerden saran kısa şortları vardı. Sonra o gözler...

Şu lanet gözler. Neden bana bu kadar tanıdık geliyorlardı, sanki kilidini açamadığım bir anının anahtarı gibiydiler? O gözler dudaklarından bile daha çok gülümsüyordu. Üzgün ya da ürkmüş olduğunda, gözleri dudaklarından daha fazla kaşlarını çatardı. Sanki irisleri onun hikâyesine giden yoldu ama ben onun dilinin derinliklerine dalamamış, şifresini çözememiştim. Bakışlarının hangi hikâyeyi anlattığını bilmiyordum. Gözlerinde kalan kelimeleri anlamıyordum.

Kahretsin, anlamaya bile çalışmamıştım. Denemek de istemedim.

"İyi bir kıza benziyor," diye devam etti Joy. "Hoş bir kişiliği de var. Her sabah beni kocaman bir gülümsemeyle karşıladığını ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorduğunu biliyor musun? Böyle tatlı bir kız işte. Dünyanın daha çok iyi kıza ihtiyacı var."

Neden? Onları yok etsin diye mi?

İyi insanlar hakkında bildiğim bir şey varsa, o da dünyanın geri kalanının onları dövmekten kendini alıkoyamayacağıydı. Sanki kibarlık bir hastalıktı ve herkes bunun belirtilerini gösteren herkesi ezmeye kararlıydı. Son yirmi sekiz yılımı sistemimdeki her türlü olumlu ışığı döverek geçirmiştim ve eğer bir şey öğrendiysem, o da

dünyanın iyi insanlar için yaratılmamış olmasıydı. Onları yok etmek için yaratılmıştı.

Joy onun hakkında konuşmaya devam ederken ben sessiz kaldım. "Onunla daha çok konuşmalı, onu tanımalısın."

Biraz kıs kıs güldüm. "Arkadaş edinmeyi pek sevmiyorum, Joy." Bunu biliyordu. Bu bir sır değildi. En iyi erkek arkadaşımın lanet olası terapistim olması ve en iyi kadın arkadaşımın neredeyse doksan yaşında olması bunun bir uyarı işareti olmalıydı. "Ayrıca, sen varsın." Her zaman gerçek bir arkadaşın varsa, çoğu kişiden daha iyi durumda olduğunu düşünmüşümdür. Peki ya ben? Connor'ı da sayarsam bir avuç arkadaşım vardı. İstatistiklere göre, muhtemelen bir tane fazla vardı.

"Evet, bir gün ben gideceğim ve senin yeni birine ihtiyacın olacak. Şimdiden birilerini aramaya başlasan iyi edersin. Artık gençleşmiyorum, evlat. Ayrıca, bence onun da bir arkadaşa ihtiyacı olabilir. O da tıpkı ikimiz gibi birini kaybetti."

Kaşım kalktı. "Bunu sana o mu söyledi?"

Joy başını salladı. "Kayıp, söylenmesi gereken bir şey değildir. İnsanın gözlerinin içine ağır bir şekilde oturur. Sevdiklerini kaybeden insanlar biraz daha farklı hareket eder. Kaybı hâlâ taze, sanki her gün nasıl ilerleyeceğini bilemiyor. Bu anlayabileceğim bir şey. Bence sizin de anlayabileceğiniz bir şey, bu yüzden onu biraz tanımayı düşünün."

Gözlerimi kıstım. "Amanda'dan ayrıldığımdan beri çöpçatanlık yapmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, hayır, bu sefer değil. Çöpçatan değil, sadece arkadaş edinen biriyim. Senin kişisel inancının aksine, herkesin arkadaşa ihtiyacı vardır Jaxson, Havenbarrow gibi küçük bir kasabanın yüz karasının bile."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Bu arada Amanda denen kızdan ayrıldığına sevindim. Çok ısrarcıydı," dedi ve elini sallayarak reddetti. "Her zaman olmadığın biri olmanı istiyordu, seni istediği gibi biri haline getirmeye çalışıyordu, bundan hoşlanmıyordum. Ayrıca limonlu kekimi de sevmezdi."

Güldüm. "Tam da bu yüzden ondan ayrıldım."

Uzandı ve avucuyla elimi okşadı. "Sen ne kadar iyi bir adamsın, Jax. Komşumdan bahsetmişken," dedi ve konuyu tekrar önemli gördüğü konuya getirdi, "şu ana kadar onun en çok neyini sevdim biliyor musun?"

"O da ne?"

"Garaj yoluna park edilmiş eşsiz bir araba. Çok farklı ve eğlenceli! Jax, giderken görmelisin. Çok güzel."

Neyse ki Joy, *The Bachelor*'ın en yeni bölümü yayınlandığında sohbetin flört ve arkadaşlık hayatımdan uzaklaşmasına izin verdi. Her zamanki gibi, çılgın şovu onunla birlikte izledim. Her zamanki gibi, bölümün sonunda kimin gül alamayacağını söyledim ve her zamanki gibi Joy kimin eve gideceğine çok şaşırmış gibi davrandı. Gösteri sırasında birkaç gök gürültüsü sesi geldi ve güçlü bir yağmur yağacağını anladım.

Bekâr son gülünü dağıtmadan önce bir tufan koptu, yağmur evin üzerine çullandı.

"Ağaçlar bu fırtınaya bayılacak," diye yorumladı Joy, her zaman her durumda olumlu bir yan bulurdu.

Dışarı çıkarken hızla kamyonetime atladım ve kendimi tutamadım. Yeni kızın evinin önünden geçtim ve dışarıda duran arabaya baktım. Benzersiz araç zihnimde canlanınca göğsüm sıkıştı ve çenem düştü.

"Olamaz," diye mırıldandım, bana fazlasıyla tanıdık gelen arabaya bakarken Ben.

Olamaz.

Hiçbir yolu yoktu.

Sikeyim.

Kamyonetimi parka çekip araçtan indim ve aceleyle aracın yanına gittim, Aptal gibi izinsiz giriyordum ama elimde değildi. Arabanın etrafında dolaştım, üzerindeki tüm çizimlere baktım ve sonra arka tarafta, bagajın yanında durdum. Lastiğin hemen üstünde, işte oradaydı - içinde JK + KL harfleri olan bir kalp. Altında da 'sonsuza kadar arkadaşlar' yazıyordu.

"Olamaz," dedim nefes nefese, geriye doğru tökezleyerek. Şok beni neredeyse bayıltacakken elim ıslak saçlarımı taradı. Bilmem gerekirdi. Noktaları anında birleştirmeliydim ama onu son gördüğümden bu yana on beş yıldan fazla zaman geçmişti - belli ki büyümüş ve tam bir kadın olmuştu.

Kennedy kaybetti.

Kennedy Lost mahallenin yeni kızıydı ve Jefferson'larla Joy'un arasında yaşıyordu. Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? İmkânı yoktu. Hiçbir yolu yoktu. Onu buraya getiren neydi? Nasıl olmuştu da

Sonunda benim memleketime mi gelmişti? Bu ne anlama geliyordu? Bu yeni bilgiyle ne yapmam gerekiyordu? Bir şey yapacak mıydım?

Hayır.

Tabii ki hayır.

Uzun zaman önceydi. Biz sadece iki aptal çocuktuk. O sadece geçmişimin bir parçasıydı, ne daha fazlası ne de daha azı.

Ama yine de...

Ormanda onunla göz göze geldiğim anda bir parçamın onun olduğunu anladığını düşünmüştüm. Bana baktığı anda donmuş kalbimde bir kıpırtı hissetmiştim ama bunu mide ekşimesi olarak kabul etmek için elimden geleni yapmıştım çünkü o olmasını istemiyordum. Aradan geçen onca yıldan sonra olmazdı. Hayatımda meydana gelen değişikliklerden sonra olmazdı. Zaman içinde dönüştüğüm adamla değil, çünkü ben onun tanıdığı çocuk değildim.

Geçmişimden gelip bugünüme musallat olacak ziyaretçilere ihtiyacım yoktu. Zihnim zaten her gün geçmiş pişmanlıklarla bana musallat olma konusunda profesyoneldi. Daha fazla hayaletin bana geri gelmesine ihtiyacım yoktu. Ama kahretsin...

Kennedy kaybetti.

Sadece bizim çocukluğumuzda olmayan kıvrımlara sahip olan bu güzel insan değildi, saçları daha uzundu ve bukleleri yüzünün önüne düşerken güneşten öpülüyordu. Cildi sanki güneşin altında yıkanmış gibi parlıyordu ve gözleri...

Kahretsin, Kennedy ve o gözler.

Git, dedim kendime.

Evinden uzaklaşmam ve beynimin onu içeri almasına izin vermemem gerekiyordu. Onu düşünmeyi bırakmalıydım. O yolda ilerleyemezdim.

O külüstür sarı arabanın onun kim olduğunu kanıtladığını gördükten sonra, donmuş kalbim dünyanın en aptalca şeyini yapmaya çalıştı - atmaya çalıştı, ama göğsümde oturan taş gibi soğuk kristal bu görevi yerine getiremedi. Nasıl yapacağını bilmiyordu.

Kamyonetime bindim ve uzaklaştım. Uzaklaşmak zorundaydım. Eve döndüğümde doğruca yatağa gitmedim. Bunun yerine yağmur altında, avucumun içi gibi bildiğim karanlık ormandan geçerek çiçek tarlasına doğru yürüdüm. Yıllar boyunca ektiğim düzinelerce çiçek açmıştı. En yaygın çiçek papatyaydı.

Tarlanın ortasındaki banka doğru yürüdüm ve su tenimi yıkarken oturdum. Ben gözlerimi kapatıp gökyüzüne bakarken çiçekler su damlacıklarını içlerine çekti. Tepeden tırnağa ıslanmıştım ama

aldırmadım. Doğrusu, fırtınada dışarıda oturabildiğimde kendimi hep yenilenmiş hissederdim.

Sanki çiçekleri yenilediği gibi beni de yenilemiş gibi hissettim.

Birkaç sessiz nefes alarak, her zamanki gibi zihnimin durgunlaşmasına izin verdim. O terk edilmiş ormanda her zamanki gibi yalnızdım. Sonra eve gittim ve her zamanki gibi yatağıma girdim.

Bu seferki tek fark, bunu engellemek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Kennedy aklımdan çıkmıyordu. Bir anda, olduğum adam değildim. Boktan günlerin geçmesi için lanet olası bir arkadaş isteyen korkmuş küçük bir çocuk olduğum zamana geri dönmüştüm.

8

Jax 11
yaşında
Yaz kampının birinci yılı

KENDI KENDIME ÇOK KONUŞTUM.

Yüksek sesle falan değil, sadece arada bir mırıldanırdım. Babam mırıldanmamdan nefret ettiğini söylerdi ama mırıldanmalarım sadece benim içindi ve başka kimse duymazdı. Bazen keşke benim gibi mırıldanan bir arkadaşım olsaydı da birlikte mırıldansaydık, sadece ikimiz duysaydık diye düşünürdüm ama şimdilik mırıldanabileceğim tek kişi kendimdim.

Şu anda mırıldanmalarım Kennedy Lost hakkındaydı. "Ne tuhaf bir kız," diye mırıldandım.

Kennedy bir çamur yığınının içinde oturmuş, herkes boş zamanlarında içeride el işi yaparken bir kaleye benzeyen bir şey inşa ediyordu. Üzerine yağan yağmur onu ıslak bir paspas gibi gösteriyor ve başını ileri geri zıplatarak bir tür şarkı söylüyordu.

O kız hep şarkı söylerdi. Muhtemelen konuştuğundan daha çok şarkı söylerdi ve *çok* konuşurdu. Konuşması mırıldanma değildi; şimdiye kadarki en gürültülü şeydi, kelimeleri asla tükenmiyor gibiydi. Gelmiş geçmiş en uzun cümle gibiydi.

Ona bir dakikasını ayıran herkesle güzel ve yüksek sesle konuşurdu. O bir Energizer Bunny'nin tanımıydı - durmadan konuşurdu ve pilleri hiç bitmezdi. Uykusunda bile dakikada bir milyon mil hızla konuştuğuna bahse girerim.

Çok tuhaf bir insandı. O yıl yaz kampında Kennedy Lost'la tanıştığımda daha önce hiç bu kadar garip bir insan görmemiştim. Her zaman başını belaya sokar, etrafta dolanır ve azarlanmasına rağmen kendi dağınıklığını yapardı.

Bayan Jessie'nin Kennedy'yi gördüğü an başının büyük belaya gireceğinden emindim.

Yine de Kennedy'nin umurunda bile olmazdı. Dağınık, karışık, bal rengi kıvırcık saçları, muzip altın gözleriyle uyumluydu. Kennedy'yle tanışmadan önce hiç altın rengi göz görmemiştim. Gözlerinde kahverengi lekeler de vardı. Gözlerine çok yakından baktığımdan değil, çünkü ne zaman Kennedy'ye çok uzun süre baksam, bana bakar ve midemi altüst edecek şekilde gülümserdi.

Beni hasta etti, ama biraz iyi hissettiren türden bir hasta... bir tür. Kennedy ile tanışana kadar midenizin bulanmasının iyi hissettirebileceğini bilmiyordum.

Kennedy ayağa kalktı ve yağmur bulutlarına bakarken ellerini iki yana açtı. Yıldırımın düşüp onu öldürebileceğini bilmiyor muydu? Bir keresinde annemle birlikte şimşekli fırtınalarda kaç kişinin öldüğünü anlatan bir belgesel izlemiştik ve belki çok fazla değildi ama beni yağmur altında, gökyüzünde ateş parçaları yanıp sönerken dışarıda durmaktan alıkoymaya yetmişti. O da garip bir şekilde bir ağaca yakındı; günün erken saatlerinde sarıldığına şüphe olmayan bir ağaca.

Kennedy Lost - kampta ağaçlara sarılan, çamurdan kale inşa eden tuhaf çocuk. "Dışarıdaki Kennedy mi?" Bayan Jessie dışarı bakarken haykırdı

pencereden, dağınık şatosunun yanında yağmur altında vahşi bir şey gibi dans eden kıza baktı.

Vahşi şeyler nerede yetişir diye mi soruyorsun? Kayıp Kennedy'nin bulunduğu yerde.

Bayan Jessie dışarıdaki ucubeye doğru ateş etti ve hepimiz pencereye koşarak Kennedy'nin azarlanmasını ve temizlenmesi için kamarasına sürüklenmesini izledik.

"Ne ucube ama," diye mırıldandı biri.

Pek çok insan ona kötü isimler takıyordu ve Kennedy'nin de bazen bunları duyduğunu biliyordum ama o umursamıyor gibiydi. Keşke ben de öyle olsaydım. İnsanların, özellikle de babamın hakkımda ne düşündüğünü daha az önemsemeyi dilerdim, ama nedense onun benim hakkımda ne düşündüğünü dünyadaki herkesten daha çok önemsiyordum.

Bayan Jessie Kennedy'yi kulübesine götürürken, garip kız yol boyunca dans etti.

Çoğunlukla kamptan nefret ederdim. Spordan, oyunlardan ve grup aktivitelerinden nefret ederdim. Evden uzakta olmaktan nefret ediyordum, yani bir bakıma. Annemi özledim çünkü onun da beni özlediğini düşündüm. Babamı özlemedim çünkü elimden geleni yapmama rağmen onun için asla yeterince iyi değilmişim gibi görünüyordu. Babam ağabeyim Derek'i beni sevdiğinden çok daha fazla seviyordu. Derek onun biyolojik oğlu bile değildi ama yine de babamın sevgisini en çok o kazanmıştı. İkisi de aynı şeylerden hoşlanırdı; futbol, avcılık, aksiyon filmleri. Ben Derek gibi iyi bir evlat değildim ve babam da bu konuda sürekli kendimi kötü hissettirirdi.

Bazı şeylerde daha iyi olacağımı ve adam olacağımı umarak beni kampa gönderdi. Annem arkadaş edinmem umuduyla beni kampa gönderdi.

Her ne kadar tek istediğim bu olsa da adam olmak ya da arkadaş edinmek konusunda iyi değildim.

İnsanlar bana tuhaf diyordu - Kennedy'ye tuhaf dediğim gibi, sanırım, ama ben yağmurda dans etmiyor ve çamurdan kaleler yapmıyordum. Aslında Kennedy Lost'un tam tersiydim. O gürültücüydü, bense çekingendim. O gökkuşağının tüm renklerini giyerken benim giysilerim siyah, beyaz ya da griydi. Ben sessiz kalırken o sürekli uydurma hikayeler anlatırdı. Hatta o kıvırcık saçlarını uçları mora boyanmış bir şekilde dağınık bırakırken, benimkiler kahverengi, evcilleştirilmiş ve yerinde dururdu.

İki tuhaf insanın birbirine tamamen zıt olması garipti.

"BIRAKIN BENİ!" Kamptaki yatak arkadaşlarım gecenin bir yarısı beni odadan dışarı sürüklerken bağırdım. James, Ryan ve sürülerinin lideri Lars, Parker, gitmeme izin vermediler. Lars benim memleketimden geliyordu ve tüm okul yılı boyunca bana zorbalık yapmıştı. Kampta da bana zorbalık yapmaya devam edince şaşırmamalıydım.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve üç çocuk o gün bayrak futbolunda kaybetmelerine neden olduğum için bana kızgındı. Ben oynamak bile istememiştim, takımım da istememişti ama kampın aptalca bir 'kimse geride kalmasın' kuralı vardı ve bu da beni bir zorbanın baş hedefi haline getirmişti.

Babam hepsini severdi çünkü erkek işlerinde iyiydiler.

"Kapa çeneni, ağlak bebek!" Ryan ve James ayak bileklerimden birer tanesini tutarken Lars ellerini bileklerime dolayarak bağırdı.

Futbol oynamak bile istememiştim. Yaz kampına bile gitmek istememiştim!

Nefret ettim! O kadar nefret ettim ki ağlayabilirdim. "Bırak beni, bırak beni, bırak beni!" diye bağırdım.

Lars, "Seni bir çöp gibi çöp kutusuna attıktan hemen sonra gitmene izin vereceğiz," dedi. Pislikler sirkinin elebaşının o olduğu açıktı. Ryan ve James hemen hemen onun her dediğini yapıyorlardı. İnsanların nasıl bu kadar güçlü olduklarını, söyledikleri her şeyi nasıl herkese kabul ettirebildiklerini merak ediyordum.

"Kimseyi bir yere fırlatmıyorsun," dedi bir ses. Omzumun üzerinden baktığımda Kennedy'nin sağanak yağmurun altında elinde bir ok ve yayla durduğunu gördüm. Oku doğrudan Lars'ın yüzüne doğru tutuyordu ve *Tanrım*, garip Kennedy Lost tam bir psikopattı. "Jax'i bırak ve kimse zarar görmesin."

"Bakın, Jax'in acayip kız arkadaşı günü kurtarmaya geldi!" Ryan alay etti. "Bakın, Ryan o kadar basit ki daha iyi bir yorum düşünemedi. yap. Gerçekten Ryan, hakaretlerin üzerinde çalış. Tüm kişiliğin gibi gerçekçilikten yoksunlar - yoksa sana iki numaralı Lars mı demeliyim?" Kennedy ben onun kız arkadaşım olmadığını söyleyemeden hemen karşılık verdi.

Onunla benim aramdaki bir diğer fark da buydu; kendini savunmaktan korkmuyordu.

"Defolup gider misin Kennedy? Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," dedi James.

"Üzgünüm, üç numaralı Lars, bunu yapmana izin veremem. Sadece onu yere bırak ve kimse zarar görmesin." James'in ayaklarının arasına düşen bir ok fırlattı.

"Delirdin mi sen?" diye havladı, havaya zıpladı ve ayağımı yere düşürdü.

Kennedy cevap vermedi. Sadece sırt çantasına uzandı, bir ok daha çıkardı ve Ry-er, iki numaralı Lars'ın ayaklarının arasından fırlattı.

Zıpladı ve diğer ayağımı tutmayı bıraktı. İki bacak

serbest, iki kol kaldı.

İki yardımcısı elebaşlarının arkasından koşuştururken Lars kaşlarını kaldırarak Kennedy'ye baktı. Beni önünde tuttu ve ona ukala bir sırıtış attı. "Jax önümdeyken ateş edemezsin, Kennedy. O yüzden sen de-"

Bir sonraki okunu doğrudan bana attı ve ok Lars'ın kulağını sıyırıp geçti.

Vay anasını! Neredeyse kulağına piercing takacaktı! Bahse girerim gerçekten isteseydi, kulağının ortasına bir delik açabilirdi.

"Her şeyi yapabilirim," diye bağırdı Kennedy ve ne gariptir ki ona inanmaya başlamıştım. "Şimdi bırak gitsin çünkü bir dahaki sefere ıskalamayacağım."

Lars'ın belli etmediğini biliyordum ama beni tutmaktan vazgeçerken titrediğini hissettim.

Kennedy başka bir ok almak için çantasına uzandı ama hiç ok kalmadığını fark edince dondu kaldı.

Lars sırıttı. "Görünüşe göre ucubenin silahları bitmiş. Şimdi ikinizin de kıçını tekmeleyeceğim."

Kennedy'nin yanında koşarken titremeye başladım. Bana doğru döndü. "Sorun yok, Jax, sadece havla."

"Ne?" Gergin bir şekilde sordum.

"Onlara havlayın! Onlara havlamaya başlarsanız insanlar korkar ve sizi yalnız bırakırlar. İzle." Lars ve arkadaşlarına doğru döndü ve bir köpek gibi havlamaya başladı. "Hav! Hav! Hav!" diye uluyarak beni şaşkına çevirdi ve biraz da korkuttu.

Ne garip, garip bir kız.

Ama işe yarıyor gibiydi. Çocuklar geri geri gitmeye başladı, ben de öyle yapmaya başladım. "Woof! Hav!" Dedim, muhtemelen Kennedy'nin rottweiler'ına kıyasla sesim daha çok bir fino köpeğine benziyordu, ama çocuklar geri çekilene kadar devam ettim. "*Wooooooof!*"

Lars bizden uzaklaşırken başını salladı. "Her neyse, ezikler. Hadi çocuklar. Ranzaya geri dönelim. Eğer akıllıysan Jax, kıçına tekmeyi yemek istemiyorsan bu gece geri gelmezsin."

Kennedy yayını sırt çantasına yerleştirip yağmurda dans etmeye başladığında ben biraz afallamış bir şekilde öylece duruyordum. "Gördün mü?

Biri sizi rahatsız ettiğinde ona havlayın. Her zaman işe yarar." "Her zaman mı?"

"Evet, zamanın yüzde ellisi gibi." "Bu her zaman değil."

"Oh, o zaman her zaman değil, sanırım."

"Burada ne yapıyordun ki?" Sırılsıklam, sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde sordum.

Kennedy bana baktı ve dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Çarpık gülümsemelerin sevimli görünebileceğini kim bilebilirdi?

Her neyse. Kennedy'nin gülümsemesinin sevimli olduğunu fark ettiğimden değildi. Çünkü değildi. Yani, öyleydi ama fark etmiyordum çünkü Kennedy Lost'la ilgili bu tür şeyleri fark etmiyordum.

Kaşını kaldırdı. "Oh, ok atıyordum." "Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda mı?"

Başını salladı. "Evet. Doğa koşullarına karşı çalışmak sizi daha iyi bir nişancı yapar. Yağmur beni kutunun dışında düşünmeye ve farklı bir şey yapmaya zorlayan bir engel ekliyor." Yayını çıkardı ve bana doğru uzattı. "Denemek ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Gidip kurulanmak istiyorum."

"Tamam. Seninle ranzana kadar yürüyebilirim ve sen de birkaç kıyafetini alabilirsin. Sonra benim yatağımda benimle uyuyabilirsin, böylece çocuklar seni rahatsız etmez."

"Bir kızın beni izlemesine ihtiyacım yok," diye tükürdüm, utanmış hissederek.

"Evet, öyle," diye cevap verdi, kötü bir şekilde değil, sadece bir gerçek olarak. "Şimdi gel, sen eşyalarını toplarken ben oklarımı onlara doğrultacağım."

Onunla tartışmak istesem de, elinde ok ve yay olan dengesiz bir kızla kavga etmekten daha iyisini biliyordum.

Kulübeme gittik ve Kennedy beni adamlardan korurken gece için birkaç kıyafet topladım.

Tek kelime etmediler.

Kulübesine gittiğimde oda arkadaşları çoktan uyumuştu. Tanrıya şükür. İhtiyacım olan son şey insanların Kennedy Lost gibi bir kıza aşık olduğumu düşünmeleriydi.

Ben banyoda üstümü değiştirdim, Kennedy de benden sonra değiştirdi ve parlak renkli bir pijama takımı daha giydi. Sadece Kennedy'nin neon

yeşil pijamalar.

O yatağına girdi, ben de isteksizce yanına girdim. En son bir kızla yatağa girdiğimde-oh, doğru ya.

Asla.

Hiç bir kızla yatağa girmemiştim.

Yüzünü bana döndü ve midemi bulandıran o aptal, sevimli, çarpık gülümsemesini takındı. "Neden dışarıda yağmurda dans etmedin, Jax?"

"Yağmurda dans etmem." "Peki
ne zaman dans edersin?"

"Hiçbir zaman."

Kaşlarını çattı ve kahretsin, bu da çok tatlıydı. Ters döndü ve bana sırtını döndü. "Yağmurda dans etmelisin. Bu seni mutlu edecektir."

"Ben mutluyum."

"Yağmurda dans edersen daha da mutlu olursun."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve hiçbir şey
söylemedim. "Çok konuşmuyorsun, değil mi?" diye
sordu.

"Hayır."

"Sorun değil. Ben çok konuşurum. Beni hiçbir yere götürmese de kelimelerle konuşmaya devam ediyorum, devam ediyorum, devam ediyorum ve"-derin bir nefes aldı-"devam ediyorum."

Buna katılmamak mümkün değil.

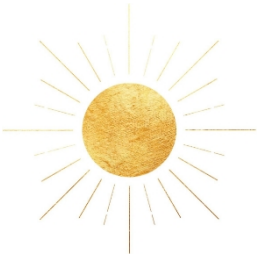
İçinde olmamam gereken yatağının üzerinde kıpırdandım. "Kimse uyanmadan buradan gitmeliyim. İnsanlar bizi aynı yatakta göremez."

Esnedi. "Merak etme, sabahları bana şarkı söyleyen kuşlarla konuşmak için her zaman herkesten önce uyanırım."

O esnediği için ben de esnedim ve şimdi birlikte esniyorduk. "Sen çok tuhaf bir kızsın, Kennedy."

Kafamın içinde, "Teşekkür ederim Jax," diye cevap verirken beni hasta eden sevimli çarpık gülümsemesini görebiliyordum.

9

Kennedy
Günümüz

Üç gün boyunca aralıksız yağmur yağdı ve ben çok yoruldum.

Fırtınalardan nefret ederdim. Hiçbir zaman uyuyamazdım ve yalnız olduğumda beynimi kapatamazdım. Kaygım tavan yapmıştı. Penn'i özlüyordum. Onu değil ama fırtınalar sırasında yatakta yanımda yatan birini özlüyordum. En kötü anlarımda yanımda başka bir sıcak insanın olmasının verdiği rahatlık, o anları her zaman çok daha kolay hale getiriyordu.

Artık anksiyetemle tek başıma uğraşıyordum ve bunun beni etkilediği bir sır değildi. Bedenimin mi yoksa zihnimin mi daha yorgun olduğundan emin değildim.

Meşgul olmak için elimden geldiğince çok şey yapmaya çalıştım. Cesur olmak için yapmak istediğim şeylerin listesini yaptım. Meditasyon yapmak için elimden geleni yaptım. Bazen ağladım da, çünkü Yoana ağlamanın cesurca olduğunu söylemişti.

Sonra fırtınanın geçmesini bekledim ve şükürler olsun ki fırtına ne kadar büyük olursa olsun, ne olursa olsun her zaman geçeceğini biliyordum. Her fırtınadan sonra güneş yeniden parlardı.

Güneşin çıkması birkaç gün sürdü ve çıktığında peyzaj ekibi geldi. Son derece yorgun olmama rağmen, bahçeyi şekillendirmek için neler planladıklarını görmeye hazırdım. Çok güzel bir alandı ve Yoana'nın bahçesinin nasıl görünmesini istediğine dair zihninde kendi taslak ve planlarının oluştuğunu hayal edebiliyordum. Peyzajcıların bunu hayata geçirmesini görmek için sabırsızlanıyordum.

İşe başlamak için iki kamyon malzeme getirdiğinde, şirketin sahibi Lars'ı karşılamak için dışarı çıktım. Louise ve Kate'den onun şehirdeki en iyi peyzaj mimarı olduğunu duymuştum.

-Ve onun çok ateşli ve rüya gibi olduğunu.

Yakışıklılığı konusunda yanılmamışlardı. Sarı dağınık saçları ve derin sol gamzesiyle cazibesini görebiliyordum.

Lars üç çalışanıyla konuştu ve her birine görevlerini verdikten sonra selamlamak için bana döndü. Önce gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı dans ederek beni selamladı. Bakışlarımla karşılaştığında dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi.

"Merhaba. Kasabaya yeni gelen kız hakkında çok şey duydum.
Sonunda sizinle tanışmak güzel."

"Görünüşe göre haberler buralarda hızlı yayılıyor. Ben Kennedy."

"Ben Lars, Lars Peyzaj'ın sahibiyim. Sizinle tanışmak bir onurdur" dedi ve elini bana doğru uzattı.

Tokalaşmak için hamle yaptım ama elimi avucunun içine aldı ve dudaklarını tenime yerleştirdi.

İğrenç.

Elimi hızla ondan çektim.

Bir anda yakışıklılığı birkaç basamak aşağı indi. Her konuda çok ukala davranıyordu. Lars'ın yakışıklı olduğunu bildiği açıktı ve muhtemelen Havenbarrow'daki pek çok kadından ilgi görüyordu. Yine de benim için, yakışıklı olduğunu bilen ve sadece görünüşüne dayanarak bir şeylerden sıyrılabileceğini düşünen bir adamdan daha itici bir şey olamazdı.

Lars'ı iki saniyeden fazla tanımamış olmama rağmen, ondan çok fazla kötü titreşim alıyordum.

Sinsi bir tilki gibi sırıtmaya devam etti. "Kasabada yeni birinin olması güzel. Etrafta hep aynı yüzleri görmekten bıkmak kolay. Sadece sen ve senin"- çıplak olan yüzük parmağıma baktı

-"Erkek arkadaş...?"

Ellerimi birbirine sürttüm ve başımı salladım. "Hayır. Sadece ben." "Bekâr mısın?" diye sordu, neşelenerek.

Gülümsedim ama midemin bir köşesinde midemin bulandığını hissettim. Bu işin nereye varacağı hoşuma gitmiyordu ve konuşmanın yön değiştirmesini çok isterdim, işte tam da bunu yapacaktım. Bu adamda beni huzursuz eden şey neydi? Onda çok tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Evet, öyleyim. İzin ver de saçından çekileyim. Sadece merhaba demek istedim. Rahatsızlık vermeyeceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa içeride olacağım. Bildiğiniz gibi, burası aslında kız kardeşim ve enişteme ait, bu nedenle çoğu değişiklik muhtemelen onlardan geçmelidir, ancak gerekirse onlarla hızlı bir şekilde iletişime geçebilirim."

"O evde saklanmak zorundaymışsın gibi hissetme. İstersen her zaman buraya gelebilir ve benimle kirlenebilirsin," dedi Lars. Sonra da göz kırptı.

Göz kırptı ve ben o anda kusmak istedim.

Bunun yerine Güneyli cazibesiyle gülümsedim, bir kez başımı salladım, topuklarımın üzerinde döndüm ve eve doğru geri yürüdüm. Ona arkamı döndüğümde adamın kıçıma baktığından neredeyse emindim ve sadece bu düşünce bile beni iğrendirdi.

Lars beklenmedik bir şekilde omzuma dokunduğunda neredeyse yerimden sıçrayacaktım ve irkildim.

Gözlerimde panikle ona doğru döndüm.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Whoa, whoa. Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Bir adım geri çekilip kollarımı bedenime doladığımda kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. "Hayır, sorun değil. Özür dilerim. Sadece kolayca ürküyorum."

"Sadece bugün çok güzel göründüğünü söylemek istedim," dedi Lars, gözlerinin bir kez daha üzerimde gezinmesine izin vererek. Rahatsızlık midemin çukurundan yükselmeye başladı ve boğazıma ağır bir şekilde yerleşti.

"Teşekkür ederim" dedim, her ne kadar uygunsuz yorumlarıyla ilgili çok daha sert sözlerin ağzımdan çıkmasını istesem de. Bunun yerine, gitmek için arkamı döndüm.

Evin merdivenlerini çıkmadan önce, Bay Kişilik'in yan verandada Joy'la oturup bir fincan kahve içtiğini fark ettim. Gözlerini bana dikmişti ve bakışlarının yoğunluğu tüylerimi diken diken etti. Kafam karışırken başımı ona doğru eğdim.

Gözleri bir şeyler düşünüyormuş gibi bakıyordu ama bana karşı ifade ettiği şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Onun mesafeli ve soğuk bakışlarının beni ilk kez şaşkına çevirmeyeceğini hissediyordum.

Bay Kişilik ve benim birbirimize şaşkınlıkla bakacağımıza dair güçlü bir his vardı içimde.

Belki bir gün gözlerimi daha hızlı kaçırabilirdim ama şimdilik gözlerim onunkilerde takılı kalıyordu. Bu sefer onda farklı olan bir şey vardı. Bakışlarını üzerimde tutan bir şey vardı. Şehre geldiğimden beri ilk kez Bay Kişilik gözlerini benden hızla kaçırmadı. Odaklandı, başını eğdi ve bir an için gözleri endişeli baktı.

Arkasını döndü ve ben de duş almak ve Lars'ın bende yarattığı rahatsızlığı gidermek için içeri girdim.

Öğleden sonra bitmeden Lars üzerimde üç hamle daha yaptı ve beni tamamen rahatsız hissettirdi. Önümüzdeki haftaların onun mülk üzerinde çalışmasıyla nasıl geçeceğinden emin değildim. Beş yılımı sevgisiz bir evlilikte rahatsız olarak geçirmiştim. İsteyeceğim son şey tamamen yabancı biriyle rahatsız olmaktı.

Sadece Lars'ın görünüşte bana asılmasıyla uğraşmakla kalmıyordum, aynı zamanda çeşitli kasaba halkından çok sayıda 'dostça' ziyaret alıyordum.

İnsanlar hala kendilerini bana tanıtmak için evime geliyorlardı ve açıkçası bu yorucu olmaya başlamıştı. Geldikçe daha da saldırganlaşıyorlardı; bana flört hayatımla ilgili sorular soruyor, hayatında hiç bir kızla çıkmamış kuzenleri Bernie ile çıkmak isteyip istemediğimi merak ediyor, ilkokulun *Macbeth*'in sonbahar gösterisine bağışta bulunmak isteyip istemediğimi merak ediyorlardı. Bu bir çocuk gösterisi için biraz ağır görünüyordu, ama hey, kime söyleyebilirdim ki?

Bir şekilde bunun için bir çek yazdım - o hanımlar çok ısrarcıydı.

Havenbarrow'daki annelerin agresif olduğunu düşünüyorsanız bir de kızlarının izci kız kurabiyelerini sattığını duyun. Her nasılsa bir orduyu ya da Cuma gecesi üzgün bir benliği doyurmaya yetecek kadar kurabiye sipariş ettim.

İçlerinde en kötüleri Louise ve Kate'di; onlar da benim kim olduğumu öğrenmeye giderek daha fazla ilgi duyuyor ve geçmişimle ilgili bazı pislikleri ortaya çıkarmaya daha da meraklı hale geliyorlardı.

Bir Cumartesi öğleden sonra kapımın önünde dururken "Selam tatlım," diye şarkı söylediler. "Seni kontrol etmek ve nasıl olduğunu görmek istedik.

Küçük Havenbarrow'a alışmaya çalışıyorum. Tanrı biliyor ya, daha önce olduğun gibi bir şehir kızı olmaktan büyük bir değişiklik olmalı."

Gerçek: Onlara şehirli bir kız olduğumu hiç söylemedim. Geçen gün elinde keklerle uğradığında meraklı Nancy'ye söyledim.

Bir başka gerçek: Meraklı Nancy'ye güvenmeyin, kekleri ne kadar güzel olursa olsun vardır.

"İyi gidiyorum hanımlar."

"Ah, evet. Bu iyi bir şey," dedi Kate dudaklarını büzerek, "ama eğer Merakımı mazur görün, burada ne yapacaksınız?" "Ne demek istiyorsun?"

"Alınma ama Kennedy," diye söze başladı, bu da kırıcı bir şey söyleneceği anlamına geliyordu. "Ama burada öylece oturup bir iş sahibi olmadan duramazsın. Bundan daha büyük hedeflerin yok mu senin? Yani, kaç yaşındasın, yirmi dokuz, otuz?" diye sordu.

Ses tonundaki hakaret açık ve netti ve kapıyı suratına çarpmamak için kendimi nasıl tuttuğumdan emin değildim.

"Yirmi sekiz," diye cevap verdim.

İkisi de kaşlarını çattı. "Çok yazık," dedi Louise. "Hiçbir şey yapmamak için çok yaşlısın. Belki de diğer birkaç kızla birlikte düzenlediğim manikür-pedikür gecelerine gelmelisin. Gelecek hafta bir tane var. Belki kasabadaki kızlardan biri seni bir işe başlatabilir. Ne derler bilirsin, ağ kur, ağ kur, ağ kur! Ve tatlım, eminim tırnakların şımartıldığın için sana teşekkür edecektir. Ayrıca, biriyle çıkmaya ne dersin? Mary'nin kuzeni Bernie bekar. O da biraz tuhaf. Tuhaf demeliyim, senin gibi. Bahse girerim ikiniz harika bir uyum sağlarsınız!"

Yine Bernie olmaz. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama sanırım pas geçmek zorundayım." Bir yanım onlara romanlarımdan bahsetmek istiyordu. Nasıl başarılı bir kariyerim olduğunu. Daha büyük bir parçam ise onlara hiçbir şey borçlu olmadığımı biliyordu.

"Bernie'nin seni bir randevuya çıkarmasını gerçekten düşünmelisin. Bu yaşta yuva kurmalısın, sence de öyle değil mi? Eminim bir noktada çocuk istiyorsundur, değil mi? Zaman geçiyor ve bekledikçe daha da zorlaşıyor."

Vay canına.

Çizgiyi aşmışlardı ve bunu umursamıyorlardı bile. Sokağın hemen aşağısında yaşayan bu iki kadınla o evde kalamayacağımdan her geçen gün daha da emin oluyordum.

"Özür dilerim, bu biraz özel bir soru ve-"

Louise araya girdi. "Yumurtalarınızı dondurabileceğinizi biliyor muydunuz? Bunu yapabileceğinize dair bir makale okumuştum."

Ben cevap veremeden, Louise ölü bitkileri eşeleyen Lars'a el sallıyordu. "Hey, Lars. Seni görmek ne güzel," diye şarkı söyledi, sanki yiyip bitireceği bir T-bone bifteğiymiş gibi onu bir aşağı bir yukarı süzüyordu. "Görüyorum ki her zamanki gibi sıkı çalışıyorsun."

Elinin tersiyle alnını sildi ve şeytani bir sırıtma yaptı. "Ellerimi kirletmekten kendimi alıkoyamadığımı biliyorsun, Louise." Sonra bana göz kırptı ve karnım elli yedi kez döndü.

Lars işine geri dönerken Louise sanki evli bir kadın değilmiş gibi kendini yelpazeledi ve kızardı. "Vay canına, hala bekar bir kız olsaydım, bu adamla yatıp kalkmayı çok isterdim."

"Amin," diye Kate kız kardeşiyle birlikte şarkı söyledi. "Her neyse, bize pedikürlerden haber ver Kennedy! Ve Bernie hakkında. İkiniz çok iyi anlaşırdınız. Bunu biliyorum."

İkisi aceleyle uzaklaştı ve gittiklerinde onları özlediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Günün sonunda Lars, ekibinin yola çıktığını haber vermek için kapıyı çaldı. "Size bugün neler başardığımızı göstereyim," dedi ve ön bahçeyi işaret etti.

Tereddütlü bir gülümsemeyle peşinden gittim. Orayı burayı işaret ederek birkaç ay sonra nasıl görüneceğini anlatırken etrafta dolaştık. Arka bahçeye yerleştirilecek bahçeden bahsetti ve yerleştirilecek aydınlatma armatürleri hakkında konuşmaya devam etti. Ne kadar yetenekli ve zeki -ve bekâr- olduğuyla övünüyor, bazen de işinin Havenbarrow'da elde ettiği başarıya değiniyordu. Sonra, annemin en sevdiği çiçek olan leylak fidanının dikileceği köşeye doğru bakarken elini belime koydu ve ben de öne doğru fırladım.

"Ne yapıyorsun sen?" Sinirlerimin gerildiğini hissederek "Ne yapıyorsun?" dedim.

Bir kaşını kaldırdı, görünüşe göre şaşırmıştı. "Özür dilerim mi? Ben sadece-" "İznim olmadan belime dokunuyorsun," diye tükürdüm. "Ve Açıkçası, bu son derece uygunsuz."

Lars yaptıkları için özür dilemek yerine gözlerini devirdi. "Hadi ama, bayan. Geldiğimden beri bütün gün bana asılmadın değil ya.

burada ekibimle birlikte. İşaretler oldukça açık görünüyordu."

"Hiçbir işaret yoktu. Sana hiç asılmıyordum."

"Bu konuda yalan söylemene gerek yok," diye karşı çıktı, sanki yaşayan en kendinden emin adammış gibi ellerini saçlarında gezdirerek. "Anlıyorum. Sen yakışıklı bir kızsın. Ben de yakışıklı bir erkeğim. Mantıklı olan tek şey" -elini omzuma koyarak tüylerimi diken diken etti- "birbirimizden etkilenmemiz."

"Değilim," dedim, elini omzumdan atarken sesim daha da yükseldi. "Ve eğer bana bir kez daha dokunursan, buna pişman olacaksın."

"Kaltaklık yapmana gerek yok," diye homurdandı. "Gerçek şu ki, sen benim tipim bile değilsin."

Bir kadının kendileriyle ilgilenmediği gerçeğini kabullenemeyen ve bu nedenle savunmaya geçen erkeklerin nesi var?

"Tüm yanlış yerlerin biraz fazla dolgun," dedi beni aşağı yukarı süzerek.

"Gitme vaktin geldi," diye emrettim, içim biraz titriyor olsa da sesim sertti. En azından evliliğimde, her gece eve gelen canavarı tanıyordum. Ama Lars'la? Tamamen yabancı biriyle? Öfke sınırlarını nerede çizdiğini bilmiyordum.

"Her neyse. Yarın işe gitmek için geri döneceğim."

Yoana'nın onun gibi birinin mülklerinde çalışmasından rahatsızlık duymayacağını bildiğimden, "Bir daha gelmesen iyi olur," dedim. Kendimi rahatsız hissetmemi asla istemezdi. Peki ya Lars? O rahatsızlığın tanımıydı.

Başını sallayarak kıs kıs güldü. "Beni kovmaya hakkınız yok. Dediğiniz gibi, benim müşterim kız kardeşiniz, siz değilsiniz."

"Ve siz gider gitmez kız kardeşimi arayacağım.
Şimdi, git."

"Dinleyin, hanımefendi-" dedi, bana doğru adım atarak geri çekilmemi sağladı. Tanrım, bundan nefret ediyordum. Benden kaçan tepkiyi görmesinden nefret ediyordum. İrkilmemin ona verdiği güven titreşimini görmekten nefret ediyordum. Erkeklerin önünde zayıf görünmekten nefret ediyordum. Sıkışmış hissetmekten nefret ediyordum.

Boyu uzadıkça göğsü kabarıyordu. "Benim gelirimle oynamana izin veremem, bu yüzden bir şeyler bulmamız gerekecek."

"Ya da şuna ne dersiniz? Lars ve benim Joy'un evinin olduğu yöne bakmamızı sağlayan bir ses, "Beni dinleseniz ve onun mülkünü terk etseniz nasıl olur?" dedi. Orada, Joy'un bahçesini ayıran kısa çitin önünde Bay Kişilik duruyordu.

benimkinden. Gözleri sert ve öfkeyle doluydu. Bu öfke miydi? Ama bu kez çıldırtıcı bakışlar Lars'a odaklanmıştı.

"Sen kendi işine baksan nasıl olur, dostum?"

Bay Kişilik çitin etrafından dolaşıp benim bahçeme geldi. Lars'la yüz yüze geldi ve birkaç saniye içinde Lars köpekbalığı tarafından yenmek üzere olan küçük bir balık gibi göründü. Elbette, Lars daha iri bir adamdı, uzun boylu ve biraz formdaydı, ama Bay Kişilik formdaydı. *Fit* gibi. *Serçe parmağıyla bir arabayı kaldıracak ve terlemeyecek kadar* fit.

Lars geri adım atıp teslim olmadan önce birkaç dakika boyunca bakıştılar. "Her neyse dostum. Bunun için zamanım yok." Lars bakışlarını bana çevirdi ve mavi gözleri biraz daha soğuk baktı. "Bu işi bitirecek başka bir peyzajcı bulmakta bol şans. Şehirde bir tek ben varım, o yüzden tebrikler, kız kardeşinin bahçesinin içine ettin."

"Git buradan," diye tısladı Bay Kişilik, bakışları hâlâ Lars'ı hançerliyordu.

"Tamam, tamam, göt herif." Lars sinsi bir kıs kıs gülerek ellerini havaya kaldırdı
havaya. "Ateş etmeyin."

Bu kelimeler rahatsız edici bir şekilde dilinden döküldü ve şimdi Bay Kişilik için biraz geriye doğru tökezleme zamanı gelmişti. Gözlerini kırpıştırmadan önce gözleri duyguyla parladı. Neydi bu? Bu duygu kaymasının ardındaki hikâye neydi?

Lars aceleyle uzaklaştı ve ben de Bay Kişilik'in omuzları düşerken dudaklarından yavaş ve yorgun bir iç çekişin dökülüşünü izledim. Önümdeki boz ayı hırıltısını bıraktı.

Bay Kişilik'e doğru gülümserken içimde bir rahatlama hissettim. "Bunun için teşekkürler. Ben de-"

"Ne halt ediyorsun?" diye tersledi, sert ses tonu beni şaşkına çevirdi.

"Ne?"

"Neden bütün gün boyunca seni bu şekilde taciz etmesine izin verdin? Bir de üstüne üstlük bu meraklı insanların evinize gelip sizi aşağılamasına izin veriyorsunuz."

Biraz daha dik durdum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu insanlar her gün sana bok atıyor ve arkadan yaptıkları yorumlarla seni aşağılıyorlardı. Saygısızlıklarını doğrudan yüzünüze tükürüyorlardı ve siz de sanki lanet olası bir omurgaya sahip değilmişsiniz gibi buna izin veriyordunuz."

Vay canına. Tamam. Görünüşe göre ormanda tanıştığım agresif, kaba adama geri dönmüştük. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez."

"Onları şu anda durdurmazsanız, bu kadar agresif olmaktan ve işinize karışmaktan asla geri adım atmayacaklar."

"Peki insanların bana nasıl davrandığını neden umursuyorsun?"

Gözleri bir yumuşaklıkla parladı ve bir zamanlar tanıdığım birini gördüğüme yemin ettim. Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve omuz silkti. "Sadece söylüyorum. Bu kasabadaki insanlar yürüyen troller. Eğer kötü adamı oynaman gerekiyorsa, o rolü üstlen. Yine de çekingen kalmayın. Çekingenleri kırmaya bayılırlar. Sizi çıldırtacaklar, bir duvara yaslayacaklar, kendinize gelene kadar size saldıracaklar - inanın bana, kendinize geleceksiniz - ve sonra size neden kendinize geldiğinizi soracaklar."

"Soruma hâlâ cevap vermedin. İnsanların bana nasıl davrandığını neden umursuyorsun?" diye sordum.

"Umurumda değil," diye mırıldandı sertçe, elinin tersini alnına sürterek. "Ama sana nasıl davrandıkları da umurunda değil. Asıl sorunun bu olduğuna eminim."

Onunla tartışmak istedim. Ona yanıldığını söylemek, bu kasaba halkının hakkımda ne düşündüğünü zerre kadar önemsemediğimi söylemek istedim ama gerçek şu ki önemsiyordum. Beni sevmelerini istiyordum, çünkü zorbalığa uğramaktan çok, sevilmemekten korkuyordum.

Kocam içime bu korkuyu, yani sevilmeyeceğim korkusunu yerleştirmeyi başarmıştı. Tek istediğim sevilmekti, bu insanların beni sevmesi için kendi kalbimi kırmak anlamına gelse bile. Bu çok iç karartıcı bir gerçekti.

"Kasabanın göt herifinden bir tavsiye ister misin?"

diye sordu. "Elbette, beni aydınlatın."

"Sağlam bir omurga edinin. Kendiniz için ayağa kalkın. Size karşı çıktıklarında geri itin."

"Kasabanın göt herifinden tavsiye almak o kadar da iyi bir fikir mi bilmiyorum. Senin gibi yalnız olmak istemiyorum. Arkadaşlarım olsun istiyorum."

Gözleri bir anlığına benden uzaklaştı. Geri dönüp baktığında, yemin ederim... incindiğini gördüm? Sözlerimle onu incitmiş miydim?

"Arkadaşlarım var," dedi her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde. "Benim için dünyalara bedel insanlar. Dünyanın geri kalanı beni kırmaya çalıştığında beni anlayan insanlar."

Midem düğümlendi. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim..."

"Yaptın ve bu iyi, ama burada oturup beni yargılamadan önce, şu anda kendine odaklan. Bu insanları gerçekten arkadaş olarak isteyip istemediğine karar ver. Bugünlerde insanlar kendilerini kime verdiklerine dikkat etmiyorlar çünkü sevilmenin saygı duyulmaktan daha önemli olduğunu düşünüyorlar. Bu insanlar seni öldürecek."

Güldüm. "Louise ve Kate'in canımı alacağından şüpheliyim."

"Hayatınızı almaktan bahsetmiyorum. Daha önemli bir şeyi almalarından bahsediyorum."

"Peki neymiş o?"

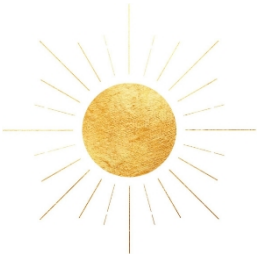
"Ruhun."

Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim. Bana yaklaşıp yumuşak bir sesle konuşurken öylece durdum. "Onlara havla, Kennedy. Havla."

Geriye doğru bir adım attı ve nefesimi de beraberinde götürdü. O uzaklaşırken göğsüm çok sıkıydı. Sözleri sanki anılarımdaki bir şeyin kilidini açmaya çalışıyormuş gibi kafamın içinde tekrar tekrar çalarken tüylerimi diken diken ediyordu.

Onlara havla, Kennedy. Havla.

10

Kennedy

"Aman Tanrım, sana böyle davrandığı için çok üzgünüm Kennedy. Ne sikim bir herif," dedi Yoana telefonda, ben esnerken ve yatakta gerinirken. Sırtım son birkaç gecedir aptallık edip arabada uyumamdan son derece rahatsız ve yorgun düşmüştü, bu yüzden gerçek bir yetişkin gibi kendimi gerçek bir yatağa taşıdım. Mobilyalar nihayet geldiğinde ve ev daha çok ev gibi hissettirmeye başladığında çok mutlu oldum.

"Evet," diye kabul ettim, Lars'a ve önceki gün bana davranış biçimine atıfta bulunarak. "Sadece peyzajcınızı kaybettiğim için üzgünüm."

"Her neyse. Önemli bir şey değil. Eminim başka biri daha gelecektir. Önemli olan senin iyi olman. Eve gelmemi ister misin? Eve gelebilirim. Bana ihtiyacın olursa eve gelebilirim."

"Şehirde sana ihtiyaç olmadığından yüzde yüz eminim." Güldüm.

"Gerçekten mi? Çünkü Bora Bora tam bir can sıkıntısı. Tek yaptığımız güneşlenmek ve meyveli içecekler içmek."

"Tanrım, ne zor, ne zor bir hayat."

"Bana söylüyorsun. Ayrıca beni takip edip durmadan beni sevdiğini söyleyen ve her isteğimi yerine getiren bir adam var.

ihtiyacım var."

Sanki beni görebiliyormuş gibi bir kaşımı kaldırdım. "Yani... kocan mı?"

"Koca." İçini çekti, başını ileri geri salladı. "Ne kadar tuhaf bir kelime. Benim bir kocam var." Kıkırdadı, sesi her zamanki gibi aşıkmış gibi geliyordu.

"Kesinlikle öyle. İyi bir tane bulmuşsun. Bunun için şükret... Denizde çok fazla kötü balık var."

"Korkunç balıklardan bahsetmişken... Kalamarınızdan haber aldınız mı?"

Göğsüm sıkıştı ve saçlarımı dağınık bir topuz yaptım. "Yapmadım." "Bu iyi bir şey, değil mi? Ondan haber almamak iyi bir şey."

Belki de. Yine de bir parçam ondan hiç haber alamadığım için kendimi tuhaf hissediyordu. Bunu düşünmemek için elimden geleni yaptım. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok geçmişimi düşünüyordum ve bu benim için zordu. Geçmişimle yüzleşme konusunda iyi değildim. Yüzleşmek benim için çok zordu.

"Evet, bu iyi. Yan not," dedim konuşmayı değiştirerek, "eğer bilmek istersen, komşularım dünyanın en meraklı insanlarıdır."

"Tanrım, bunu bilmek harika. Eminim seninle çok eğleniyorlardır."

"Tarla günlerinin en büyüğü. Bugün bir meyveli turta ya da somun ekmeğin ortaya çıkmamasına şaşırdım."

"Daha çok erken, eminim yola çıkmıştır," diye şaka yaptı. "Kasaba başka neye benziyor? Hayallerimizdeki Güney Stars Hollow mu?" Yoana sordu, sesi umut doluydu. "Salı günü olduğu için kermesler ve kasaba geçit törenleri var mı? Luke's Diner var mı? Aman Tanrım, lütfen bana bir Luke's Diner olduğunu söyleyin."

Güldüm. "Aslında hâlâ kasabada dolaşmadım ama çok şirin ve tuhaf bir komşun var. Oh, ve adil bir uyarı - kasabanın pisliği mülkünüzün arkasındaki ormanın sahibidir. Yerinizde olsam oralarda dolaşmazdım. İnsanların tam tersidir."

"Ohhh, ilginç. Luke tipi bir antisosyal mi yoksa Jess tipi bir antisosyal mi?"

Yoana ve benim profesyonel olduğumuz bir şey varsa o da *Gilmore Girls* göndermeleriyle konuşmaktı.

"Jess. Kesinlikle bir Jess."

"Seksi mi? Tanrım, lütfen bana seksi olduğunu söyle."

Bay Kişilik tam bir pislik örneğiydi. Eğer huysuz dumanlar öldürebilseydi, şimdiye kadar on kere ölmüş olurdum. Sanki biri *The Vampire Diaries*'ten Damon'ı almış, *Once Upon A Time*'dan biraz Hook katmış ve işte! Bay Kişilik doğdu. Eğer kara kara düşünmek olimpik bir spor olsaydı, altın madalya alırdı.

"Mesele bu değil," dedim, bariz seksapelinden kurtulmak için elimden geleni yaptım çünkü hâlâ ondan nefret etme görevindeydim - boş zamanlarında yaşlılarla takılsa ve beni Lars gibi insanlardan kurtarsa bile. Bu, benimle olan kısa ilişkisini ya da karamsar kişiliğini ortadan kaldırmıyordu.

"Mesele bu Kennedy. Kasabanın pisliğini seksi bulmak sorun değil."

Biliyordum da. Sadece Yoana'nın bu gerçeği bilmesine gerek yoktu - ya da başka birinin - çünkü bunun hiçbir şeyle ilgisi yoktu. Bay Kişilik, yüzünün önüne en seksi şekilde düşen koyu kahverengi saç bukleleriyle ölümüne güzel miydi? Evet, öyleydi. Gizemli derin gözleri beni bir anlığına büyülemiş miydi? Tabii, evet, her neyse. Zaman durdu, falan filan. Bu onun insan ilişkilerinde yetersiz olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Hiçbir dolgun dudak ya da yontulmuş çene çizgisi bu gerçeği değiştiremezdi.

Yakışıklılığı ve gizemli doğası başka tarafa bakmayı biraz daha zorlaştırıyordu.

"Konuşmaya devam edersen telefonu kapatacağım," diye şaka yaptım ve banyoya doğru yürümek için ayağa kalktım.

"İyi, iyi, ama henüz şehre inmedim de ne demek? Bana antisosyal olduğunu söyleme. Dışarı çıkmalısın! Keşfetmelisin. Yeni insanlarla tanış."

"İnanın bana, yeni insanlarla tanışmak zorunda değilim. Onlar doğrudan benim verandama geliyorlar."

"Dışarı çıkmalısın, Kennedy. Bu senin için iyi olacak."

"Ama senin evin çok büyük ve rahat," diye şakayla karışık takıldım, konuşmanın gidişatını değiştirmeye çalışıyordum. Yoana'nın iç çekişinden endişeli olduğunu anlayabiliyordum. Bunun nedeninin son birkaç aydır büyük sıkıntılar çeken ruh sağlığımla ilgili endişeleri olduğunu biliyordum. Benim iyi olmamı istiyordu ki bunu tamamen anlıyordum. Ben de bunu istiyordum. Bu tür şeyler sadece zaman alır. Kendi şartlarımla iyileşmeliydim - dünyanın geri kalanı bunu bir an önce atlatmamı istese bile.

Yine de bu bana adil gelmedi. Ne de olsa bu benim travmamdı, onların değil.

Ama kocam hayatıma devam edemediğim için beni çoktan terk etmişti. Aynı nedenlerle kız kardeşimi de kaybedemezdim.

"Sadece senin için endişeleniyorum Kenny," dedi, annemin bana taktığı lakabı kullanarak. Dudaklarından dökülürken midem sinirden titriyordu. "Çok şey yaşadın. Annemi, babamı ve babamı kaybettikten sonra-"

"Bugün keşfedeceğim," diye teklif ettim ve ruhumu yakan kazadan bahsetmeden önce sözünü kestim. "Burada neler olup bittiğine bakacağım," dedim, Yoana'nın endişelerinin buharlaşması için umutlu görünmeye çalışarak.

Telefonun hoparlöründen gelen iç çekiş bu kez çok daha rahattı. "Ah, Kennedy, buna bayılacaksın! Nathan bana Havenbarrow'un öne çıkan birkaç özelliğini sunarak oradaki evi çevirmem konusunda beni ikna etti. Sadece siyah beyaz filmlerin oynatıldığı eski moda bir arabalı sinema salonu var ve her Cuma gecesi romantik bir film var," diye ısrar ederek ilgimi çekti.

"Oh? Devam et."

"Etrafta dolaşan Marshmallow adında bir sokak kedisi olan bir kahve dükkanı var."

Tamam, şimdi beni gıdıklıyordu.

"Ve, ve, ve!" diye haykırdı, heyecanı yüksek ve net bir şekilde ortaya çıkıyordu. "Kütüphanede gizli bir kitaplık var! En azından şehir efsanesi böyle. Kitaplık gizli bir okuma köşesine açılıyor ve kilidi açmak için doğru kitabı bulmanız gerekiyor. Söylentilere göre henüz kimse bulamamış ama orada olması gerekiyor."

Meydan okuma kabul edildi.

Yoana umut dolu bir ifadeyle, "Etrafta dolaşmak için annemle babamın arabasını bile alabilirsin," dedi.

Bu kesinlikle işleri çok ileri götürmekti. Araba kullanmakla ilgili sorunlarımı biliyordu. Henüz atlama tahtasından atlamaya hazır değildim. "Her seferinde bir adım, kardeşim."

Suçlu gülümsemesinin telefondan geldiğini neredeyse hissedebiliyordum. "Denemek zorundaydım."

Yoana ile telefonu kapattıktan sonra, unlu mamuller taşıyan istilacı kişilerden kaçınmak ve kendimi konfor alanımın dışına itmek amacıyla, kahvaltı bulmak için şehre doğru yürüdüm.

Kafe, etrafa dağılmış rastgele masalar ve duvarlar boyunca uzanan kırmızı deri kabinlerle tam bir Luke's Diner havasına sahipti. Tezgâhın önündeki tabureler, cep telefonlarına bakmak yerine gerçek seslerini kullanarak sohbet eden kişiler tarafından işgal edilmişti. Kahve istasyonunun önündeki duvarda *"Cep telefonu yasaktır"* yazılı bir tabela vardı. *Bağlanın ve fişi çekin ya da defolun gidin.*

Eğer bu bir Luke's Diner yorumu değilse, ne olduğunu bilmiyordum. Sanırım kullanabileceğim bir Wi-Fi şifreleri olup olmadığını sormaya gerek yoktu. Telefonumu çantama attım ve bir kabine oturdum. Biftek ve yumurtalarımın bana ulaştırılması uzun sürmedi ve ardından yemek eğlencem için dikkatimi pencereye çevirdim. Sokağın karşısında sevimli bir köpek yavrusu tasmalanmıştı.

Yapma, yavrum.

Köpeğin sahibi cep telefonuyla birine bağırıyor ve deli bir kadın gibi kollarını sağa sola sallıyordu. Köpeğin tasması bir bisiklet askısına bağlıydı ve birkaç saniyede bir deri kayışı çekiştirerek düğümü bir kıl kadar gevşetiyordu. İşlek caddenin karşı tarafında oturan ve patilerini yalayarak temizleyen sokak kedisine ulaşmaya çalışıyordu.

Sahibi köpeğinin sıkıntı seviyesini fark etmedi, telefonuna bağırmakla o kadar meşguldü ki köpeğinin trafiğin içine doğru koşarak kaçmak üzere olduğu gerçeğiyle ilgilenemedi.

Kalp atışlarım düzensizleşti. Köpeğin tasması neredeyse gevşemişti. Neredeyse kendini koruması için konulan kısıtlamadan kurtulmuştu. "Hayır," diye mırıldandım kendi kendime, ellerim titriyordu, köpeğin oturmasını ve olduğu yerde kalmasını umuyordum.

Kedi kendini uzatarak köpeği daha da telaşlandırdı. Köpeğin gözlerindeki uyanıklık ve yüksek sesli havlamaları sahibinin dikkatini çekmeliydi ama çekmemişti.

Çevrenizden bu kadar kopuk olduğunuzu hayal edin.

"Hayır!" Çığlık attım, sesim dudaklarımdan çıkarken çatırdıyordu.
İnsanlar bana doğru baktı ama umursamadım.

Tüylerim diken diken olurken yerimden sıçradım ve iki saniye sonra tasma serbestti, köpek sokaktaydı ve kalbim boğazımdaydı.

Köpek arabanın önüne atlayamadan, önümde dehşet verici bir manzara oluşmadan önce, Bay Kişilik hareket halindeki aracın önünden yola çıktı ve köpeği kollarının arasına aldı.

Bay Çılgın.

Kişilik.

Benimle dalga mı geçiyorsun?!

Küçük, savunmasız yavru köpeği göğsünde tutan yetişkin, kaslı adam mı? Anında kadın ereksiyonu.

Aracın sürücüsü elini kornaya vurduktan sonra tiksinti dolu bir ifadeyle eliyle havayı işaret etti ve hızla uzaklaştı.

Yavru köpeğin sahibi, köpeği kucağında olan adamı görmek için döndü ve dehşete düşmüş görünüyordu - köpeğinin neredeyse hayatını kaybetmesinden değil, hayvanı tutan adamdan.

Hayvanını adamın elinden kaptı ve ellerini bir kez daha havada sallamaya başladı, görünüşe göre hayvanını kurtardığı için ona sövüyordu.

Onun nesi var böyle?

Elbette, kasabanın pisliği olarak biliniyordu ama o anda, o lanet olası bir süper kahramandı! Yaptığı kahramanlık için ona teşekkür etmesi gerekirdi. Bunun yerine, sanki olayın sebebi oymuş gibi ona küfrediyordu. Bay Kişilik dik durdu ve ona bağırmadı. Aslında tek kelime bile etmedi. Dolgun dudakları birbirine basılı kaldı ve söz konusu kadından en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. Ne bir kaşını kaldırdı ne de dudaklarında tek bir gülümseme ya da kaş çatma vardı.

Sadece boş görünüyordu.

Kendisine yöneltilen saldırganlıktan tamamen kopmuştu.

O anda benden daha iyiydi, bu kesin. Ben olsaydım, alfabedeki her harfi kullanarak küfürler icat ederdim.

Kadın bağırmaya devam ederken, Bay Kişilik dönüp ondan uzaklaştı ve kadını kelime kusmuğu ve kötü evcil hayvan sahibi becerileriyle baş başa bıraktı.

Kafeye girdiğinde kapının üzerindeki zil çaldı. Köşedeki bir masaya oturdu, menüyü açtı, şapkasını düzeltti ve başını eğdi, çok fazla seçenek içeren menüyü incelerken iri omuzlarını öne doğru eğdi.

Bunu neden yaptı?

Neden bir yavruyu karşıdan gelen trafikten kurtarmak zorundaydı ki? Neden ondan hoşlanmamamı bu kadar zorlaştırmak zorundaydı?

Bay Kişilik bir süper kahraman gibi yapılıydı. Yontulmuş çenesinden pazu üstüne pazu olan kollarına kadar, bu adam muhtemelen çelik gibi göğsüyle yüksek hızlı bir treni durdurabilirdi. Ne yazık ki onun karşısına geçtiğimde

Yol, insan ilişkileri becerileri, görünürdeki spor salonu becerileriyle uyuşmuyordu. Yine de bu onu gerçek olamayacak kadar iyi yapardı.

"Yanında biftek ve yumurta ile bir tabak tuz isteseydin, sadece sorabilirdin," diyen dostça bir ses, bakışlarımı Bay Kişilik'ten son beş dakikadır akılsızca tuz salladığım yemeğe çevirdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, tuzluğu masaya bıraktım ve koltuğuma geri çöktüm. Pencereden dışarı baktığımda kadının itaatsizlik ettiği için köpeğine bağırdığını gördüm.

Köpek için üzüldüm. Sahibi gerçekten saygısız birine benziyordu.

"Üzülmenize gerek yok. Hepimizin tuhaf alışkanlıkları var," diye söz verdi dost ses.

Gözlerim konuşan adama kaydı. İnce gül rengi dudakları ve bir çift gözlüğün arkasına gizlenmiş yeşil gözleri vardı. Gözleri kendi kendine gülümseyebilme yeteneğine sahipti. Yanakları, turuncu-kızıl saçlarıyla uyumlu kırmızı çillerle kaplıydı. Yaka kartını elime aldım ve yüksek sesle okurken sırıttım. "*Marty*." Tam da bir Marty'nin nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi görünüyordu. Biraz zayıf ama çok uzun boylu. Biraz inek ama garip bir şekilde yakışıklı.

"O benim," dedi, dudakları gülümseyen gözlerine uyacak şekilde yukarı kalkmıştı. "Size bir biftek ve çırpılmış yumurta daha getireyim mi?"

Tereddüt ettim, daha fazla para harcamak isteyip istemediğimi düşündüm. Yoana cebime para sokmaya kararlı olsa da reddettim. Kitaplarımdan elde ettiğim birikimim hâlâ yeterliydi ama yazarken -ya da yazmazken- daha fazla paranın ne zaman elime geçeceğini bilmiyordum. Her kuruşun bir önemi olmalıydı.

Marty zihin okuyabiliyor olmalıydı çünkü teklifinin devamında bunun müesseseden olacağını söyledi.

"Bunun için başın belaya girmez mi?" diye sordum, midem istediğimden daha yüksek sesle gurulduyordu. Onun endişeli gözlerinden kaçmak için tuzla kaplı tabağıma bakarken içimden bir utanç geçti.

"Ah, önemli bir şey değil. Buranın sahibi babam." Boğazını temizledi ve fısıldamak için eğildi, "Sana fazladan tost da veririm." Marty tabağımı masadan kaldırdı ve toplam dört kez alıp tekrar yerine koydu. Bu garip davranışından bahsetmedim ama ona gülümsedim.

Benim yaşlarımda görünüyordu, belki bir yaş kadar daha gençti.

Tuzluğa bir kez uzanıp masaya geri koyarken Marty'nin gözlerinde garip bir mücadele gördüm. Tekrar kaldırdı ve bir kez daha masaya koydu. Aynı eylem iki kez daha gerçekleşti, toplamda dört oldu. Yanaklarının bir tür utançtan kızardığını görmek için kaşlarımı kaldırdım.

"Özür dilerim." Sinirli bir şekilde güldü. "Sadece kötü bir OKB vakası." Sözleri karşısında irkildi ve dudaklarım büküldü. Obsesif kompulsif bozukluğunun saklamak için elinden geleni yaptığı ama gizleyemediği bir şey olduğu belliydi.

Herkesin durumu böyleydi sanırım; saklamak için elinizden geleni yaptığınız bir sırrınız vardı.

Ona doğru eğildim. "Merak etme, hepimizin tuhaf alışkanlıkları var." Ona doğru göz kırptım ve bakışlarına sinen rahatlığı izledim.

"Bir sorun mu var?" diye sordu sert bir ses.

Gözlerimi Marty'den ayırıp onun iki katı büyüklüğündeki yetişkin bir adama baktım. Görünüşünden Marty'nin babası olduğunu tahmin etmiştim. İsim etiketinde adının Gary olduğu yazıyordu.

Gary oğluna ters ters baktı ve yorgun gözlerinde hayal kırıklığı ifadesiyle içini çekti. "Yine müşterileri korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Marty cevap vermeden -ya da elindeki titrek tabağı düşürmeden- önce onun güvensiz ellerini kavradım ve kocaman bir gülümsemeyle Gary'ye döndüm. "Ben de tam şuradaki kırmızı kadife pastanıza bakıyordum, oğlunuz Marty de bana şehirdeki en iyi pastanın sizde olduğunu söyledi."

Gary'nin gözleri yumuşadı. Kollarını kavuşturup göğsünü dışarı çıkarırken dudakları minik bir sırıtışa dönüştü. "Doğruyu söylüyorum. Havenbarrow'da, hatta tüm Kentucky'de bulabileceğiniz en iyi kek dilimi. Her şeyi sıfırdan yapıyorum. Bu gerçek bir anlaşma. Caddenin karşısındaki yeni zincir restoran gibi sahte bir şey yok, tüm müşterilerimizi alıyor. İnsanların iç organlarını bozan dondurulmuş şeyler kullanıyorlar. Biz gerçek gıda kullanmaktan gurur duyuyoruz. Pastam için ölünür." Gary'nin bir pastadan bahsederken hâlâ bu kadar erkeksi görünmesi şaşırtıcıydı.

"Bir gün kesinlikle geri gelip kontrol etmem gerekecek."

Gary avucunu kaşlarının üzerinde gezdirdi. "Kesinlikle öyle. Mutfağa dönsem iyi olacak. Marty" -Gary'nin sinirli bakışı geri döndü
-"Sabah kalabalığı gelmeden önce diğer masaları silmeye başlayın."

Gary, tencere ve tavaların tıkırtılarının duyulduğu kalabalık mutfağa geri döndü. Marty babasının dikkatini bir süreliğine dağıttığım için bana teşekkür etti ve ardından yeni siparişimi vermek için acele etti.

Beklerken çantamdan bir kalem ve bir defter çıkardım ve Havenbarrow'da yapılacaklar listeme eklemeye başladım.

- Sıfırdan kek pişirmeyi öğrenin.

Arada bir, Bay Kişilik'in oturduğu masaya göz atıyordum ve sinir katsayım inanılmaz bir hızla yükseliyordu. Bakışlarımı ne kadar kaçırmaya çalışsam da gözlerimi ondan alamıyordum. Ona doğru bakarken kendimi tam bir sürüngen gibi hissediyordum ama ondaki bir şey beni kendine çekiyor ve başka yöne bakmamı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Ona olan yoğun bakışlarımı hissetmiş olmalı, çünkü menüsünden başını kaldırdığında gözleri doğrudan bana dikildi. Bir psikopat gibi, çoğu insanın yabancı birine bakarken yakalandığında yaptığı normal şeyi yapmadım.

Başımı çevirmedim.

Onu görmezden geliyormuş gibi yapmadım.

Kaçmak için çırpınmadım. Hayır, hayır,

hayır.

Sadece gülümsedim ve dudaklarımı ayırdım.

"Merhaba," dedim nefes verirken, gözlerini kısarken yüksek sesle ve net bir şekilde. Üç kez göz kırptı.

Menüsüne baktı, beyzbol şapkasını yeniden taktı ve omuzlarını bir kez daha öne doğru yuvarladı, onunla konuştuğum için bile kendimi tamamen psikopat hissetmeme neden oldu. Ama yine de korkuyla bakmaya devam ettim.

Neyim vardı benim?

Kısa bir süre önce Netflix dizisi *You'yu* izlemiştim ve bu tamamen yabancı kişiyi izleyerek bazı güçlü Joe eğilimleri gösteriyordum. Joe'nun yerinde olsaydım, şu anki takipçi düşünce sürecim bu olurdu:

Ne sipariş edeceğiniz konusunda tamamen kararsız bir şekilde menüye bakıyorsunuz. Sizin için yeşil smoothie mi olacak? Krep mi? Yulaf ezmesi mi? Hayır. Sen daha çok omletçi birine benziyorsun. Yüzünüzü saklamak için şapka takıyorsunuz, ama nedenini bilmiyorum, çünkü çok güzel, belirgin bir çene hattınız var. Hatta

Hâlâ soğuk ve davetkâr olmasalar da gözlerin görülmeye değer ve lanet olsun, başka tarafa bak Kennedy.

Bana ne olmuştu?

Şapkasını çıkarıp masanın üzerine koymasını ve ellerini saçlarında gezdirmesini izledim.

Marty masaya geri geldi, ilginç rutinini yaptı ve yemeğimi masaya koydu. Yemeğimden yayılan muhteşem aromaları içime çektim. Marty'nin uzaklaşmasını beklemeden yemeği hiç de hanımefendilere yakışmayacak bir şekilde ağzıma tıkıştırmaya başladım.

"Peki seni şehre getiren nedir?" diye sordu gözlerinde biraz merakla, muhtemelen yemeği ağzıma ne kadar hızlı tıkıştırdığıma karşılık olarak.

"Önümüzdeki birkaç ay için kız kardeşim ve eniştemden bir yer kiralıyorum," dedim bir çatal dolusu yumurta alırken.

"Oh, erkek arkadaşınla mı? Kocanla mı?" Marty sordu.

Yüzüksüz parmağıma bakarken midem düğümlendi. Geçmişimi düşünmeyeli birkaç saat olmuştu. Bu duyguların tekrar aklıma gelmesini sağlamak da Marty'ye kalmıştı.

"Hayır. Sadece ben."

"Bekâr mısın?" dedi, sesi umut doluydu.

İçimden çekip çıkardığı geçmiş ilişkime dair düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak ona doğru gülümsedim. "Evet, bekârım ve bu konuda mutluyum. Uzun süreli bir ilişkiden yeni çıktım ve şimdilik kendime odaklanıyorum."

Anlayışlı bir şekilde sırıttı. "Eğer şehirde bir arkadaşa ihtiyacın varsa, tipim olmadığın için sana asılmamaya hazırım." Tam karşımdaki masada oturan beyefendiye başıyla işaret etti. "Kennedy'lerden çok Ken'lerle ilgileniyorum."

Güldüm. "Burada iyi bir arkadaş işime yarayabilir, orası kesin."

Gözlerim tekrar Bay Personality'nin masasına kaydı. Bir kez daha bana doğru baktı ve bilin bakalım kim gözlerini kaçırmadı? Tüyler ürpertici ben. Menüye bakmaya geri dönmeden önce birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Portakal suyu bardağımı dudaklarıma götürürken yanaklarımın anında ısındığını hissettim ve Marty de bakışlarımı takip etti.

Kıs kıs güldü. "Çoğu insan Jax Kilter'a böyle bakar," dedi ve meyve suyumu bir anda tükürerek yeni tabağımdaki yemeği mahvetmeme neden oldu.

"Bekle, ne?" Marty'nin sözleri karşısında tamamen şaşkına dönmüş bir halde haykırdım.

Bana tamamen deliymişim gibi baktı - ve tamam, bu adil bir yargıydı - ama yine de sinirlerimi atamadım.

"Jax Kilter mı dedin?" Ben sordum.

"Evet."

Mümkün değil.

Bu o olamaz.

Onu son gördüğümden bu yana yıllar geçmişti ve karşımdaki adamın neredeyse hiçbir yanı bir zamanlar tanıdığım çocuğa benzemiyordu - o gözler dışında. O derin, karanlık gözler beni tıpkı çocukluğumuzda olduğu gibi kendine çekiyordu.

Marty olmayan sakalını kaşıdı. "Onu tanıyor musun?"

"Evet. Yani, yaptım, sanırım... uzun zaman önce. Tanrım, yıllar oldu." Gözlerim tekrar Jax'e kaydı ve gözlerimden yaşlar süzülürken kalbim göğsümde sıkışmaya başladı. Bu gerçekten o olabilir miydi? Son konuşmamızdan bu yana on beş yıldan fazla zaman geçmiş olmalıydı. O zamanlar sadece çocuktuk ama onu şimdi görmek ve çocukluğumdaki Jax olduğunu bilmek aklımı başımdan aldı. Çok kısa bir süre için benim insanım olmuştu. Yaz kampı arkadaşım. En iyi arkadaşımdı. Birlikte büyüdüğümüz iki yaz geçirmiş, güçlü bir bağ kurmuştuk, ta ki tek kelime etmeden hayatımdan çıkıp gidene kadar.

"Onu tanıyor musun?" Dişlerim alt dudağımı çiğnemeden önce Marty'ye sordum.

"Ah, evet. Burası küçük bir kasaba, o yüzden herkes herkesi hemen tanıyor. Dürüst olmak gerekirse, siz oturmadan önce hakkınızdaki her şeyi biliyordum - Sosyal Güvenlik numaranız hariç hepsini," diye şaka yaptı.

"O... iyi biri mi?" Marty'nin benim hakkımda her şeyi bildiğini söylediği gerçeğini görmezden gelerek sordum. Jax hakkında her şeyi bilmekle çok ilgiliydim. Sorum aptalca görünüyordu, çünkü onunla olan etkileşimime dayanarak cevabı biliyordum: Hayır, iyi biri değildi. İyi sayılır mıydı? Biraz... Sanırım? Gözlemlediğim kadarıyla, davranışları sözlerinden farklıydı ve Marty'nin Jax'in nasıl biri olduğuna dair fikrini almak istiyordum.

"Jax...o...şey, ben dedikodu yapan biri değilim. İnsanlar zaten *Days of Our Lives*'a bir on bölüm daha kazandıracak kadar saçmalıyor ama Jax ilginç bir adam. Rastgele ilişkileri dışında biraz yalnız biri. Kısa bir süre önce Amanda Gates'le iki yıllık bir ilişkiden çıktı-gerçekten yakın görünmüyorlardı. O biraz AB'li."

"AB MI?"

"Duygusal olarak müsait değil. Amanda'nın onunla bu kadar uzun süre kalmasına şaşırdım. Görünüşünün bir zararı yok. Eminim bu ve yatak odası ilişkileri onun ilgisini çekmeye yetmiştir. Kennedy'ler yerine Ken'lerden hoşlandığına dair en ufak bir belirti görseydim, Marty'imin ona doğru sallanmasına izin verirdim çünkü o gözler herhangi bir insanı bütün olarak yutar. Ama ne yazık ki o senin takımında oynuyor, benim değil."

Gülümsedim. Marty konuştukça ve benimle daha rahat konuşmaya başladıkça ondan daha çok hoşlanmaya başladım. Kişiliği sinir bulutlarının arasından parlamaya başlamıştı.

"Kasabanın pisliği olduğunu duydum," dedim. "Öyle... ama iyi türden."

Güldüm. "Bu da ne demek oluyor? İyi türden bir pislik mi? Bu bir oksimoron."

"Hayır, öyle değil. Bilirsiniz... hak eden insanlara karşı pisliktir. İlk başta soğuk davranıyorsa, bunun nedeni birini tanımıyor olmasıdır. Çok incindiği için kalkanlarını yüksek tutuyor. Bu kasabadaki insanların ona yaşattıkları yüzünden onu suçlayamam. Jax'in yaşadığı hayatın yarısını yaşamış olsaydım ben de insanları masum oldukları kanıtlanana kadar suçlu olarak etiketlerdim ve buradaki simge eşcinsel benim, ayrıca OKB'm var. İnanın bana, ben de bir hayat yaşadım ama bunu Jax'in yerinde olmak için bir dakika bile değişmezdim."

Marty'nin sözleriyle göğsüm gerildi. Jax bu kasabanın hikâyesindeki sarsak kötü adam gibi görünmüyordu. Daha çok kırık dökük bir kahraman gibi görünüyordu, o kadar çok dağılmıştı ki aydınlık yerine karanlığa doğru çekilmişti.

Tıpkı trajedi beni bulduktan sonra yaşadığım gibi.

"Hayatı o kadar kötü müydü?" Marty'nin başını sallayıp hayır diyeceğini umarak sordum.

Üzüntüyle başını salladı. "Jax'in karanlık bir geçmişi var. Birkaç hafta önce babası bir bakımevine yerleştirilene kadar, pislik babasına bakarken yıllarını içine kapanarak geçirdi. Şimdi, eğer bu kasabanın pisliklerinden bahsetmek istiyorsanız, Cole Kilter baş B-I-T-C-H idi. Ama Jax? Babasına hiç benzemiyor, hem de hiç benzemiyor, yine de pislik genetiğinden geliyor."

"Peki ya annesi?"

Marty kaşlarını çattı. "Dediğim gibi, karanlık bir geçmişi var."

Sadece bu sözler bile kalbimi kırdı. Annesinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve artık yanında olmadığı fikri yıkıcıydı.

Marty kollarını kavuşturdu. "Aramızda kalsın ama bence Jax bu kasabadaki en iyi adam." Gömleğini sıvadı ve bana derisindeki bir yara izini gösterdi. "Birkaç yıl önce Lars Parker ve onun bir grup serserisi tarafından saldırıya uğradım. Bir sonraki gün için lokantayı hazırlamayı bitirdiğimde bardan sarhoş bir şekilde çıkıyorlardı. Kendilerine bedava yemek yapmam için beni taciz etmeye başladılar ve uzun lafın kısası, üzerime atladılar.

"Olayla ilgili haberler hızla yayıldı ve birkaç gün sonra Lars ve arkadaşları kendi savaş yaralarını aldılar, gözleri morarmıştı. O olaydan sonra işe geldiğimde Jax her zamanki yerinde oturmuş, iki eli de sargılı halde gazetesini okuyordu. Arka bahçesinde odun keserken kaza geçirdiğini söyledi. O güne kadar Lars'ın kıçını tekmelemekle bir ilgisi olmadığına yemin ediyordu ama içimden bir ses bu olayla çok ilgisi olduğunu söylüyordu. Daha sonra, beni rahatsız eden biri olursa ona haber vermemi söyledi. Bunun için ona hala sık sık teşekkür ederim ve bana her zaman defolup gitmemi ve ona siparişini getirmemi söyler."

Lars Parker.

Çocukluğumuzdaki aynı pislik. Tabii ki bana asılan aynı canavardı. O adamla tanıştığımda içimde garip bir his olduğunu biliyordum. Olma yolunda ilerlediği pisliğin aynısına dönüştüğünü görünce şaşırmadım.

Marty işine geri döndü, ben de Jax'e baktım. Oturduğu yerde kıpırdandı ve başını kaldırıp bana doğru döndü. Gözlerimiz kilitlendi ve kalbim göğsümde tekrar tekrar çarpmaya başladı.

Ben bir şey söyleyemeden Marty, Jax'e paket çantasını getirdi ve beyzbol şapkasını masanın üzerinde bırakarak kafeden çıktı.

Fatura için gereken parayı masanın üzerine bırakmak için çabaladım ve sonra Jax'in beyzbol şapkasını almak için acele ettim.

Jax'i bulmak ve ona şapkasını vermek için kafeden dışarı fırladım ve... bilmiyorum... ona sarılmak için mi? Ağlamak için mi? Bunca yıldır nerede olduğunu sormak için mi? Ancak bunların hiçbirini yapamadan, annesiyle birlikte dondurmacının önünde duran küçük bir kıza bakarken ayaklarım olduğum yerde dondu kaldı. Elinde iki top naneli çikolata parçacıklı dondurmayla dolu bir külah vardı ve erimesini engellemek için yeterince hızlı yalayamıyor gibiydi. Annesi ortalığı temizlemek için çantasını karıştırıp peçete arıyordu.

Başka tarafa bakamadım.

Kız beş, belki de altı yaşlarında görünüyordu. Tek bildiğim genç, sevimli ve canlı olduğuydu. Hem de çok canlı.

Burada olamam, diye düşündüm kendi kendime göğsüm sıkışmaya başlarken. Topuklarımın üzerinde dönmek ve diğer yöne gitmek istedim. Kaçmak istedim. Çok uzaklara, eve geri koşmak ve kaybımın hatırlatıcısının bana her şekilde, biçimde ve formda sunulmayacağı bir yere kendimi gömmek istedim.

En sevdiği dondurma naneli çikolata parçacıklı dondurmaydı.

O kadar çok konuşurdu ki dondurma parmaklarında eridi ve ne kadar sık temizlemeye çalışsam da büyük bir dağınıklık yaratırdı. Çantamda her zaman peçete olurdu çünkü ben onun annesiydim ve annelerin çantasında her zaman peçete olurdu ve...

Kes şunu, Kennedy. Evine git.

Ama hareket edemiyordum. Bir panik atak ruhumu sarmaya başladığında olduğum yerde donup kalmıştım. Çocuğa ve çenesindeki pisliği silen anneye bakamıyordum. Arkamı dönemedim. Nefes alamıyordum.

"Neyin var senin?" diye sordu bir ses, beni düşüncelerimden kopardı.

Döndüğümde Jax'in gözlerinde şaşkın bir ifadeyle orada durduğunu gördüm. Ellerim şapkasını tutarken vücudum titriyordu ve konuşmak için dudaklarımı araladım ama boğazımdan hiçbir kelime çıkmadı.

Bunu onun gözlerinde de gördüm; bana deliymişim gibi bakıyordu, tıpkı Penn'in geçen yıl bana baktığı gibi. Beni yargılıyordu. Açıklanamayan korku anım onu şaşırtmıştı. O...

Bana yardım mı ediyorsun?

"Yürü," diye emretti, bir kez başını salladı.

"Ben... Ben yapamam," diye bağırdım, hâlâ titriyordum. Küçük kız ve annesi artık karşımda değildi ama onların aşk anının gölgeleri zihnimde kendi geçmişimin gölgeleriyle karışıyordu. Kalbimi döven her bir duyguyu aşırı düşünüyor, aşırı abartıyor ve aşırı hissediyordum.

Yine de bunu durduramadım. Bu yüzden toplumdan kopmak için elimden geleni yaptım. Kaybettiğim tüm neşeyi hatırlatan çok fazla şey vardı.

"Yapabilirsin," diye karşı çıktı.

"Yürüyebilirsin." Anlamamıştı.

Kimse anlamadı.

Kolu benimkinin altından geçti ve kendi koluyla birleştirdi.

"Ne yapıyorsun?" Kekeledim, sesim boğuk çıkıyordu.

"Bu," diye açıkladı, bir adım öne çıkıp beni de yanına alarak. "Şimdi sen yap."

"Lütfen, hayır, ben-"

"Kes şunu. Yapabilecekken yapamayacağını söylemeyi bırak. Akıl maddeden üstündür. Hadi, Sun..." Sesi alçaktı ama daha önce olduğu kadar soğuk değildi. Uzun zamandır duymadığım bu lakap beni bir yük treni gibi çarptı. Biliyordu. Ben olduğumu biliyordu. Hatırlamıştı. "Benimle yürü," diye yalvardı.

Bir adım.

Sonra bir

adım daha.

Hareket ediyordum. Ya da beni kaldırıyor ve kaldırımdan aşağı süzülmemi sağlıyordu. Her iki durumda da, kalp atışlarım çok daha sakin bir hıza inmeye başlarken beni evime kadar tam bir sessizlik içinde yürüttü. Yürürken herkesin gözlerinin Jax ve benim üzerimde olduğunu hissediyordum ve bundan nefret ediyordum. Panik atakla birlikte gelen utançtan, insanların bana deliymişim gibi bakmasından nefret ediyordum.

Halka açık bir yerde geçirdiğim ilk panik atağımı hatırladım. Penn'in emlak ajansının yıllık Noel partisindeydi. Hoparlörler küçük kızımın en sevdiği tatil şarkısı olan Donny Hathaway'in "This Christmas" şarkısını çalarken tam bir sinir krizi geçirmiştim. Dizlerimin bağı çözüldüğünde patronuyla konuşmanın ortasındaydım ve panik içinde yere yığıldım.

Ondan sonra bana karım dediği için aşağılanmıştı.

Jax'in o anda beni eve bırakırken nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirdim. Daha da kötüsü, benimle evli bile değildi. Tüm kasabanın bakışlarına maruz kalan tamamen yabancı biriydi. Yine de bundan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Kolunu benimkine dolayarak yürümeye devam etti.

Eve vardığımızda ona teşekkür ettim ve beni susturarak ön basamağa oturmamı söyledi.

"Gerçekten iyiyim," dedim, hâlâ biraz titriyor ve sersemlemiş hissediyordum.

Derin bir nefes aldı ve iç çekişini serbest bırakmadan önce gözlerini kapattı. "*Lütfen*," diye ısrar etti. "Oturun."

Tartışmak istesem de, savaşlarımı seçmeye karar verdim. Ben oturdum ve sürpriz bir şekilde o da yanıma oturdu. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum ama neyse ki Jax konuşacak kelime aramıyordu. Sadece tam bir sessizlik içinde yanıma oturdu... rahatlatıcı bir his mi? Evet. Kendimi kasabaya yürürken hissettiğimden çok daha rahat hissediyordum, çünkü Jax verandanın ön basamağındaydı.

Sizi rahatlatmak için kelimelere ihtiyacınız olmadığı ortaya çıktı. Bazen tek ihtiyacınız olan, panik fırtınalarınızın ortasında birinin yanınızda oturmasıymış.

Gitme vakti geldiğinde ayağa kalktı ve bana baktı. "Sen iyi misin?"

"Evet, öyleyim. Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim." Durakladım. "Ne kadar zamandır? Ne zamandır benim... ben olduğumu biliyordun?"

Ağzının kenarı seğirdi. "Birkaç gündür. Ailenizin arabasını garaj yolunda gördüm."

"Ben... Bu... çılgınca, değil mi? Bunca yıldan sonra böyle karşılaşmamız... Sadece tüm bunların ne anlama geldiğini, nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum-"

"Hiçbir şey. Bir şey ifade etmek zorunda değil."

Elimi göğsüme dayadım ve derin bir nefes aldım. "Ama olabilir, değil mi? Bir anlamı olabilir. Yani neredeyse kısmet gibi geliyor, değil mi? Gidebileceğim onca kasaba varken buraya geldim. Bunu hissediyorsun, değil mi? Bunun nasıl bir his olduğunu hissediyorsun... Bilmiyorum... Sadece göğsümde bir his var. Ya-"

"Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Bunu olmadığı bir şeymiş gibi göstermeye çalışmayın. Doğrusu, muhtemelen mesafemizi korumalıyız. Geçmişi geçmişte bırakmak için."

Sessiz kaldım çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, kendimi biraz deli gibi hissediyordum. Geçirdiğim panik atak yüzünden zihnim hâlâ dönüyordu ve kalp atışlarım Jax'e sarılmak mı yoksa yıllar önce ortadan kaybolduğu için ona bağırmak mı istediğime karar veremeyecek kadar yüksekti. Ben daha bir şey yapamadan o çoktan uzaklaşmış, beni beynimde uçuşan düşünceler ve sorularla baş başa bırakmıştı.

Jax gittikten sonra, ezici bir aciliyetle doğruca eve yöneldim. Yatak odama doğru koştum ve henüz açmadığım bir kutuya yöneldim. Üzerindeki bandı sökerek, altın bir hazine kutusuna rastlayana kadar eşyaları yolumdan çektim. O kutuda en değerli eşyalarımı saklıyordum.

değerli eşyalar. Annemin mücevherleri. Babamın en sevdiği kravatlar. Daisy'nin çizimleri. Eski fotoğraflar. Ve Jax'ten gelen mektuplar.

Uzun zaman önce bana yazdığı mektuplar. Yıllar boyunca güvenle sakladığım mektuplar. Uzun zamandır onun yazdıklarını okumamıştım ama şimdi kutuya uzanıp notları açarak on yaşındaki Jax'in bana yazdıklarını okurken kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu.

Kelimeleri sayfalar boyunca siyah mürekkeple karalanmıştı ve her zaman çizgilerin içinde kalmayı başarmasına gülümsedim - benim notlarımı yazma şeklimin tam tersi. Benim el yazım dağınıkken, Jax'inki her zaman uysaldı.

Kağıt parçalarını topladım ve bir zamanlar en iyi arkadaşım olan adamın sözlerini okurken güneşin altında oturmak için üstü açık arabaya doğru yola çıktım.

Onları okurken bu kadar duygulanmayı beklemiyordum. Bakışlarım sayfalarda bir ileri bir geri giderken gözlerimde yaşlar oluşmasını beklemiyordum. Üç yıl boyunca yaz kampında birlikte olmadığımız aylarda birbirimize mektup yazmıştık. Bildiğimiz en iyi yolla iletişimde kalmıştık. Jax'in mükemmel el yazısını bir zarfın üzerinde görmeyi umarak posta kutusuna koştuğum üç yılı hatırladım.

O mektupları zamanında milyonlarca kez okuduğuma yemin edebilirim. Sayfaların kenarları yırtık pırtık ve yıpranmıştı ama bu, içimde oluşan tuhaf kelebeklerin etkisini azaltmıyordu. Onları okuduğumda muhtemelen o zamanlar çok önemsiz hissettiren küçük şeylerden kaynaklanıyordu.

Şöyle kelimeler:

Seni özledim.

Bir şeye ihtiyacın olursa bana

haber ver. Sonra görüşürüz.

Hepsi çok basitti, büyük bir anlam ifade etmiyorlardı ama o anda benim için dünyalara bedel olduklarını hissettim - özellikle de sonra görüşürüz. Jax'i bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir gün ve bir zaman olmuştu, ama şimdi buradaydık. Sonra ikimiz için de nihayet yolunu bulmuştu.

Parmağım üzerinde Jax'in adresinin yazılı olduğu zarfın üzerinde gezindi. Gözlerim adresindeki Havenbarrow kelimesine odaklandı ve tüylerim diken diken oldu. O zamanlar çocuk olduğum için onu nasıl bulacağımı bilmiyordum ama bunca zamandır buradaymış, arabayla kırk beş dakikalık mesafede. Sanırım bunca yıldır nerede olduğunu bilmediğim için kasabanın adını aklımda tutamamıştım, bu yüzden Yoana

buradaki evle beni şaşırttı. Genç halime göre dünyanın öbür ucunda da olabilirdi.

Bana yazdığı son mektuplardan birini okudum ve bir paragraf diğerlerinden daha çok dikkatimi çekti.

Bunu söylemem için bir neden olmadığını biliyorum çünkü annenle baban harika insanlar ama bana babamla ilgili yazdığın her mektupta bunu söylüyorsun, ben de belki bir gün duymak istersin diye ben de söylemeliyim diye düşündüm.

Kaçman gerekiyorsa, bana kaç.

-Jax

Savaştığım gözyaşları sonunda gözlerimden dökülmeye başladı. Tüm acılarıma rağmen hâlâ birçok şeye inanıyordum ve kader bu listenin en başında yer alıyordu. Eski en iyi arkadaşımın yaşadığı kasabaya getirilmemin bir nedeni olmalıydı. O sadece Havenbarrow'da yaşamıyordu, aynı zamanda ormanda birbirimize çarpmıştık. Bu bir şeyin işareti olmalıydı. Bir şekilde, biçimde ya da formda bir anlamı olmalıydı.

Belki de bir anlamı olmamasına rağmen bir anlamı olmasını diliyor ve umuyordum. Belki de bu kadar karanlığı barındıran bir yılın ardından ruhumun biraz sihre ihtiyacı vardı.

Bir mucize diledim ve köşeyi döndüğümde Jax Kilter karşımdaydı.

Yine de ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sadece bir şey ifade etmesini istiyordum. Herhangi bir şey, gerçekten. Tam tersini hissettiğim bir yılın ardından umutlu hissetmek için bir şeye ihtiyacım vardı.

Tam o sırada telefonum çaldı ve bir mesaj belirdi.

Penn: Bu hafta sonu büyük bir gala var ve karımın neden orada olmadığını açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Artık eve gelebilirsin. Aşırı tepki gösterdim. Bir yolunu buluruz.

Penn: Siktir, Kennedy. Lütfen. Sana ihtiyacım var. Seni özledim.

Seni özledim.

Bu kelimeler Jax'in mektubunda olduğu gibi tüylerimi diken diken etmedi.

Sanki sadece istediğini elde etmek için söylemiş gibi, zorlama ve kontrol edici bir his veriyordu. Bunu söylemesinin tek nedeninin, arkadaşlarına ve meslektaşlarına etkinliklere neden katılmadığımı açıklamak zorunda kalmanın gerginliğini hissetmesi olduğunu biliyordum. Onun ve benim mükemmel bir hayat yaşadığımız, başkalarının hayalini kurduğu sonsuza dek mutlu olduğumuz görüntüsünü sürdürmek için çok çalıştı.

Karısının kendisini terk ettiği gerçeğini gizlemeye çalışırken panik atak geçirdiğine bahse girerdim.

Güzel.

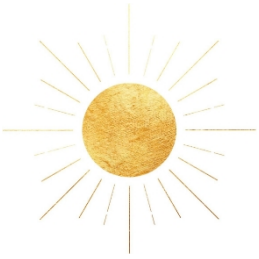
Panik atağın nasıl bir his olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Ne olursa olsun, onun nazik ve kibar mesajları, beni yanından ayrılmaya zorladığı gece bana söylediği kötü sözleri silmedi. Bana rastgele attığı mesajlardaki sahte duygulara kapılmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Jax'ten gelen mektuplarımı okumaya geri döndüm. Kelimelerin içinde çok daha fazla gerçeklik barındırıyorlardı.

Zihnim Jax'i ve yıllar içinde kim olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Bir zamanlar sevdiğim genç çocuğun kaç parçasının hâlâ kalbinde yaşadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

11

Kennedy 11
yaşında
Yaz kampının birinci yılı

JAX KILTER ÇOK YAKIŞIKLIYDI.

Birçok insanın yakışıklı bulmadığı tuhaf bir yakışıklılıktı ama ben buluyordum çünkü farklı olan her şeyin yakışıklı ve güzel olduğunu düşünüyordum. En sevdiğim çikolataya benzeyen koyu kahverengi gözlerini, henüz büyümemiş büyük kulaklarını seviyordum. Burnunun sanki bunun için yaratılmış gibi biraz sola doğru eğilmesini seviyordum. Büyük gözlüklerini severdim. Pek çok yönden kusurlu görünüyordu ve ben onun bu yönünü seviyordum.

Annem, en iyi insanların kusurlu olanlar olduğunu, çünkü hayattaki en iyi maceraların mükemmel şeylerden kaynaklanmadığını söylerdi.

Henüz sakalı olmamasına rağmen Jax'in sakalını da seviyordum. Bir gün sakalı çıkarsa, ondan hoşlanacağımı biliyordum. Yakışıklı bir adam olacağına bahse girerdim çünkü zaten yakışıklı bir çocuktu.

Jax Kilter'ı pek çok nedenden dolayı çok sevmiştim ama en büyük nedenlerden biri kamptaki hiç kimseye uyum sağlayamamasıydı.

Kamptaki herhangi biriyle uyum sağladım çünkü çok konuşuyordum ve biraz farklıydım ve *ohmygosh* belki arkadaş olabilirdik!

Onu henüz uyandırmadım, çünkü onu uyandırdığımda kaçabileceğini ve benimle bir daha asla konuşmak istemeyeceğini biliyordum. İlk takılma seansımızdan sonra benimle konuşmayı bırakan pek çok arkadaşım olmuştu çünkü tuhaf biri olduğumu düşünüyorlardı.

Annem ve babam bana tuhaf olmanın iyi bir şey olduğunu söylemişlerdi. Eğer bir insan tuhafsa, bu onun lezzetli olduğu anlamına gelirdi ve ben hayatımın yavan olmasını istemiyordum. Çok büyük, renkli hayallerim vardı ve tuhaflığımdan vazgeçtiğim için onlara ulaşma yolumu asla kaybetmek istemiyordum.

Benimle ilgili en iyi özellik -ABC'leri geğirme yeteneğim dışında- çok rahat bir şekilde garip olmamdı.

Dışarıda güneşin doğmaya başlamasını izlerken sertçe yutkundum ve sonra Jax'i kolundan dürttüm. "Hey," diye fısıldadım. "Kalkma vakti geldi."

Jax karıştırdı, homurdandı ve biraz daha karıştırdı. "Beş dakika daha, anne."

Gülümsedim, çünkü rüya gördüğünde çok komik oluyordu. Onu tekrar dürttüm. "Ben senin annen değilim, Jax Kilter. Kennedy Lost ile yatakta yakalanmadan önce kıçını kaldır."

Bu onun gözlerini kocaman açmasını sağladı. O geniş, lezzetli çikolata gözleri.

Önce bana sonra da uyuyan ranza arkadaşlarıma baktı ve yattığı yerden doğruldu. "Kimse fark etmeden buradan gitmeliyim."

"Evet, seni bu yüzden uyandırdım."

Ayağa kalktı ve önceki geceden kalma ıslak giysilerini toplarken elini çarpık burnunun altına götürdü.

Ben de ayağa kalktım ve ona kocaman gülümsedim. Annem her zaman gülümsemenin diğer insanların da gülümsemesini sağladığını söylerdi. "*Gülümseme bulaşıcıdır, Kennedy. Kendininkini bir orman yangını gibi yay*," derdi hep. İşte orada, Jax'in önünde, daha önce hiç olmadığı kadar çok gülümsüyordum.

Bir kaşını kaldırdı ve elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Gülümsüyor
." "Neden?"
"Böylece sen de
gülümseyeceksin."
Gözlerini kırpıştırdı.
"Oh."

Pembe kapüşonumu üzerime geçirdim ve ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine soktum. "İstersen gelip benimle kuşlarla konuşabilirsin."

"Kuşlar konuşmaz."

"Evet, var. Sen sadece yeterince dikkatli dinlemiyorsun." "Çok tuhafsın, Kennedy."

Daha büyük gülümsedim. "Teşekkürler, Jax." Burnumu kıvırdım. "Hey, senin adın sadece Jax mi yoksa daha uzun mu?"

"Adım Jaxson, ama bana sadece annem böyle seslenir."

"Jaxson," diye şarkı söyledim. "Bunu daha çok sevdim. İnsanları uzun adlarıyla çağırmayı seviyorum. Matthew, Nicholas ya da Samantha gibi. Babamın adı Tim ama annem ona Timothy diyor. Daha uzun isimlerin sosipcated olduğunu söyledi."

"Sofistike demek istiyorsun," diye düzeltti.

Gözlerimi kısmıştım. "Tekrar söyle, ama yavaş söyle." "So-phis-ti-ca-ted," diye uzattı.

"So-phis-ti-ca-ted," diye yineledim ve ona kocaman gülümsedim. "Teşekkürler. Bazen o kadar hızlı konuşuyorum ki dilim tutuluyor ve kelimelerim yanlış çıkıyor, bazen de doğru kelimeleri bulamıyorum ve etrafımda bana söylemek istediğim kelimeleri söyleyecek birinin olması çok yardımcı oluyor, bu yüzden teşekkür ederim." Derin bir nefes aldım. "Hey, sana Jaxson diyebilir miyim?"

"Hayır!" diye bağırdı, alnında bir kırışıklık oluşmuştu. "Sana söyledim, sadece annem bana böyle seslenir."

"Vay be." Başımı salladım. "Annen çok şanslı. Peki, istiyor musun?"

"Neyi istiyor muyum?"

"Kuşlarla konuşmaya mı gideceksin?"

"Zihnin bunu hep yapar mı?" "Neyi yapar?"

"Aynı anda bir milyon düşünce düşünün."

"Oh." Burnumu kıvırdım ve dudaklarımı oynattım. "Evet, sanırım öyle. Tamam, burada kalıp konuşmak isterdim ama dışarı çıkmazsam kuşları özleyeceğim ve benim sabah sohbetim olmadan ne yapacaklarını bilebilirler mi bilmiyorum. Güle güle, Jax! Görüşürüz, kovboy!"

Gün boyunca karşılaşabileceğim maceralar için güzel şeylerle dolu sırt çantamı taktım. Nutri-Grain barlarım, baloncuklarım ve bir şişe suyum vardı. Annem, babam, kız kardeşim ve ben ne zaman maceraya atılsak, annem her zaman Nutri-Grain barlarını, babam da yudumlamamız için büyük sürahiler dolusu suyu yanımıza alırdı.

Kuşlara şarkı söylemek için dışarı çıkarken Jax'i kulübemde bıraktım. Kampta olmayı seviyordum çünkü ormanın tam ortasındaydık. Kızların kulübeleri ormanda güzel bir açıklıkta yer alıyordu ve kapının hemen dışında leylak çalıları dikiliydi. Rüzgar estiğinde, en çok sevdiğim şey olan çiçek kokuları sizi vururdu. Leylaklar annemin en sevdiği çiçekti ve her sabah dışarı çıktığımda onları koklamak beni biraz daha az ev özlemi çektiriyordu. Hava hala yağmur kokuyordu ve ıslık çalıp ormanda dolaşırken her su birikintisi gördüğümde zıplamayı ihmal etmezdim.

Her gün, bir önceki akşam yemeğinden aldığım bir ekmeği kuşlara yediriyordum ve kuşlar buna bayılıyordu. Ben bir kütüğün üzerine oturup onların güzel şarkılarını dinlerken onlar da bu ikramı kapıp dalıyorlardı.

Kütüğümün üzerine oturup sırt çantamı karıştırmaya başladığımda kuşlarla konuşmaya başladım ve hemen ardından boğazını temizleyen bir çocuğun sesiyle sözüm kesildi.

Arkamı döndüğümde Jax'in pijamalarının içinde, dünkü kıyafetleri kollarının arasında mükemmel bir şekilde katlanmış halde durduğunu gördüm.

Gülümsedim ve bu sefer gülümsemem onun da gülümsemesine yetti. Tekrar sırt çantamı karıştırdım ve çilekli Nutri-Grain bar çıkardım. En sevdiğim çilekli olan son çilekliydi ama Jax'e doğru uzattım. "Bir tane ister misin?"

Bir an tereddüt etti ve sanki birilerinin onu benim gibi bir ucubeyle takılırken yakalamasından endişeleniyormuş gibi kamp alanına baktı. Sonra bir nefes aldı ve bana doğru yürüdü. Elimden çubuğu aldı ve ağaçlara, kuşlara baktı.

"Burada ne tür insanlar var?" diye sordu barını açıp çok küçük bir ısırık alırken.

"Ah, bilirsin işte. Kırmızı gözlü lonnie, gri jasper ve eriken var," dedim kesin bir ifadeyle.

Jax kaşlarını kaldırarak ve gözlerindeki şaşkınlıkla bana baktı. "Bunların hepsini sen mi uydurdun?"

"Evet."

"Tabii ki yaptın."

Barlarımızı yemeye ve kuşlarla konuşmaya başladık. Ben konuşurken Jax kendi kendine mırıldanıyordu. Güneş iyice yükselmeye başladığında Jaxson ona verdiğim su şişesinden bir yudum aldı. "Tam adın Kennedy mi?"

"Evet. Miğferli şef anlamına geliyor. Babam bunun bir lider olacağım ve kötü şeylerden korunacağım anlamına geldiğini söyledi. Ablamın adı Yoana, yani Tanrı'nın lütfu anlamına geliyor, bu da ona uyuyor çünkü o oldukça harika biri." Başımı öne eğdim. "Senin adın ne anlama geliyor?"

"Oh, bu aptalca."

"Bundan şüpheliyim - hiçbir ismin anlamı aptalca

değildir." "Benimki öyle, inan bana."

"Söyle artık."

Homurdandı ve iç çekti. "Jaxson, Jack'in oğlu demek."

"Oh." Anlamak için başımı salladım. "Babanın adı Jack mi?"

"Hayır. Cole."

"Hm. Evet, haklısın - bu aptalca bir isim anlamı. Senin için kendimiz uyduralım. Jaxson'ın kahraman anlamına gelmesine ne dersin? Bu şekilde güçlü olursun ve ne olursa olsun insanları kurtarabilirsin."

"İsimlerin anlamlarını öylece uyduramazsın, Kennedy."

"Elbette yapabilirim. Seninkinin Jack'in oğlu anlamına geldiğine karar verdiklerinde tüm yaşlılar böyle yaptı."

Derin düşünceler içinde bir an kollarını kavuşturdu ve sonra omuz silkti. "Tamam, Jaxson kahraman demek, her ne kadar kimseyi kurtarabileceğimi sanmasam da."

"Zaman verin. Babamın her zaman dediği gibi, isminle büyümelisin. Başını dik tut, oraya ulaşacaksın."

"Evet, tamam." Boynunun arkasını kaşıdı. "Bu arada, dün gece bana yardım ettiğin için teşekkürler."

"Sorun değil." Çikolatamın son parçasını ağzıma tıkıştırdım ve ellerimi pijama pantolonuma sildim. "Peki, bana kendin hakkında heyecan verici bir şey söyle."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin, seninle ilgili havalı bir şey." "Oh.

Benimle ilgili havalı bir şey yok."

Gülmeye başladım ve onu omzundan ittim. "Çok komiksin, Jax."

"Şaka yapmıyordum. Ben havalı biri değilim."

"Herkes havalı bir insandır. Havalı olmayanlar bile."

"Kennedy, bu hiç mantıklı değil."

"Her zaman mantıklı olmak zorunda değilsin. Bana bir şey söyle. Sevdiğin bir şey var mı?"

Boğazını temizledi ve gözlüklerini yukarı kaldırmadan önce başparmağını burnunun kenarına götürdü. "Sanırım farklı anlamlara gelen büyük kelimeleri seviyorum. Annem ve ben birbirimize göstermek ve anlamlarını öğrenmek için sürekli büyük kelimeler arıyoruz. En sevdiğimiz büyük kelimeleri etiketlemek için bir Pinterest panosu bile yaptık." Burnunu oynattı. "Bu biraz aptalca."

Nefes nefese kaldım ve ellerimi birbirine vurdum. "Bu aptalca değil! Yok artık! Büyük kelimeler çok havalı! So-phis-ti- ca-ted dışında pek büyük kelime bilmiyorum, belki sen bana öğretebilirsin."

Bir an için gözleri parladı. "Ciddi misin sen?"

Başımı salladım. "Evet."

"Peki... ne tür kelimeler bilmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum çünkü onları tanımıyorum, aptal. Onları tanımazsam bilmek istediğim şeyi nasıl bilebilirim?"

Sinirli bir şekilde güldü ve o anda daha da yakışıklı oldu. "Ah. Doğru."

"Bana sadece en sevdiğini söyle."

"Tanrım, çok fazla var." Giderek daha fazla konuşmaya başlamıştı ve bu yönü hoşuma gidiyordu. Bana açılmaya başlaması hoşuma gitmişti. "Klinomani gibi!"

Nefesim kesildi ve ellerimi birbirine vurdum. "Oh!

Bayıldım!" "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun,

değil mi?"

"Hiç de değil!"

Tekrar güldü. "Yatakta kalmak için güçlü bir istek anlamına geliyor. Annem her hafta sonu çok fazla şarap içtikten sonra klinomani geçirir."

"Senin annenle benim annem çok iyi arkadaş olurlarmış gibi geliyor. Başka ne var?"

"İşte solivagant."

"Oh, evet, evet. Solivagant. Çok güzel. Bu da artık en sevdiğim kelimelerden biri."

Sırıttı. "Tek başına dolaşan biri demek. Benim gibi bir şey. Kendi içime çok kapanırım."

"Ben de öyle. Çoğu insan arkadaş olamayacak kadar tuhaf olduğumu düşünüyor, bu yüzden yalnız yaşıyorum sanırım." Biraz kaşlarımı çattım ve bazen gezintiye çıktığımda ailem yanımda olmadan nasıl yalnız kaldığımı düşündüm.

"Ama şimdi değil," dedi beni dürterek. "Çünkü yalnız dolaşmıyorsun. Benimlesin."

Dudaklarım yukarı kalktı. "Evet. Seninleyim."

Bana farklı kelimeler söylemeye devam etti ve ben de dinlemeye devam ettim. Mırıldanmaları biraz daha yükseliyordu, öyle ki mırıldanma olmaktan çıkıyorlardı ve sonra yeterince yüksek sesle güldüğünde, her kuşun onun sesiyle dans ettiğine yemin edebilirim.

"Hey, Jax?"

"Evet, Kennedy?"

"En iyi arkadaşım mı olmak istiyorsun?"

Burnunu buruşturdu. "İnsanlardan en iyi arkadaşın olmalarını öylece isteyemezsin. İnsanlar bu şekilde en iyi arkadaş olmaz."

"Ah." Kaşlarımı çattım ve karışmış saçlarımı kaşıdım. "Peki, insanlar nasıl en iyi arkadaş olurlar?"

"Bilmiyorum. Bir anda oluveriyor."

"Oh." Ekmeğimi çıkardım ve kuşlar bağımlı gibi daldıkça onları beslemeye başladım. "Hey, Jax?"

"Evet, Kennedy?"

"Sadece en iyi arkadaş mı olmak istiyorsun?" İçini çekti.

"Tamam, Kennedy."

Yanaklarım kızardı ve ekmekleri çiğneyen kuşlara baktım. "Her zaman en iyi arkadaşım olsun istemişimdir."

Jax Kilter mırıldanmayı sevdiği için onu çok net duyamadım ama "Ben de" dediğini sandım.

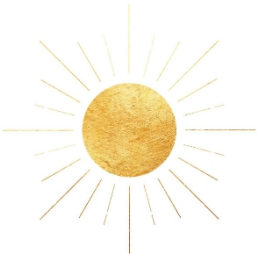
"Artık birlikte solivagant olabiliriz," dedim.

"Bu, solivagant'ın tüm amacını ortadan kaldırır." "Şşş,

Jax. Bırak bu olsun."

Gülümsedi ve "Tamam" diye mırıldandı.

12

Kennedy
Günümüz

Yağmur, yağmur, git buradan, lütfen Kennedy'nin endişesini al.

İki gün daha yağmur yağdı ve vücudum uykusuzluktan ağrıyordu. Gözlerimi kapatmaya çalıştığımda, göz kapaklarımın içinde geçmişimden görüntüler görüyordum. Uykuya daldığımda ise kâbuslar görüyordum.

Hiçbir şey işe yaramıyordu. İnsanlığın bildiği tüm uyku haplarını denedim. İnternetteki neredeyse tüm uyku meditasyonlarını yaptım, evimi taradım, köpük banyosu yaptım, *The Office'i* on kez izledim ama yine de hiçbir şey olmadı.

Yağmurun eve vuruşu her geçen gün daha da şiddetleniyordu. Resmen Çin yemeği ve pizza paket servisiyle yaşıyordum. En gurur duyduğum gerçekler değil ama yolculuğumda geldiğim nokta buydu. Yağmurun yanı sıra, panik atağımdan beri evden çıkmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bedenim duygusal tükenme dalgalarından geçiyordu. Kabuslarımdan uyandığımda, kendi cehennem düşüncelerimle baş başa kalıyordum.

Zihinlerin aynı anda milyonlarca şeye odaklanabilecek kadar bunalabileceğini bilmezdim ama benimki bunu başarmıştı. Şu anda düşüncelerim şunlardan oluşuyordu: *Gerçek bir iş için ne yapacağım? Kalacak mıyım*

Havenbarrow'da mı yoksa şehre geri mi taşınalım? Penn nerede? Beni gerçekten özlüyor mu yoksa sadece yalnız mı? Beni özlediyse neden beni aramaya gelmedi?

Çünkü senin nerede olduğunu bilmiyor, Kennedy.

Eğer gerçekten umursasaydı, beni bulmaya çalışmaz mıydı? Mesaj atmak yerine beni aramaz mıydı?

Fırtına sırasında Jax'in neyin peşinde olduğunu da merak ettim. Gerçekten yeniden bağlanmak istemediğini mi kastetmişti? Buna inanmak benim için çok zordu. Hâlâ aklımda pek çok soru vardı, mesela sıska bir çocukken nasıl bu kadar kilo almıştı? Neden bana yazmayı bırakmıştı? Ve en önemlisi, annesine ne olmuştu?

Yoana ile her konuştuğumda sesindeki endişe daha da artıyordu. Bazen cep telefonu hoparlöründen bile olsa beni bu kadar iyi okumamasını diliyordum ama kız kardeşim ruhumdaki ağırlığın bazı günler başa çıkılması çok zor olduğunu biliyordu.

"Ben iyiyim," diye ona söz vermeye devam ettim. Yalanlar söylediğim için kendimi kötü hissediyordum ama o dünyanın öbür ucundaydı, dolayısıyla benim için her şeyi daha iyi hale getirmek adına yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kaygı ve üzüntümle sadece ve sadece benim başa çıkmam gerekiyordu. Başka hiç kimse beni kurtaramazdı.

Belki Joy Jones dışında kimse.

Evimde tıkılıp kalmış, yemek odamda bir ileri bir geri dolaşıp bir gece daha uykusuz kalmayı beklerken, penceremde bir tıkırtı duydum. Kafamı kaldırdığımda Joy'un orada durduğunu ve bana doğru bir şeyler fırlattığını gördüm. Tamamen açık pencereden dışarı uzanıyor, dikkatimi çekmek için bana doğru bir şeyler fırlatıyor ve kolunun aşırı derecede ıslanmasına izin veriyordu.

Ne yaptığından emin olamadan gidip penceremi açtım. "Merhaba," dedim tereddütle, kaşlarımı kaldırarak. "İyi misiniz?" Seksenli yaşlarının sonlarında olduğunu biliyordum ve eğer endişelenecek bir şey varsa, ona elimden geldiğince yardım etmek istedim. En istikrarlı insan olmadığımı biliyordum, ama bir şekilde bir başkasına yardım etmek için yeterli cesareti toplayabilirsem, bu fikrin her yerindeydim.

"Merhaba tatlım, evet. Sadece bir fincan çay içmeye gelmek ister misin diye soracaktım," diye tatlı bir şekilde cevap verdi.

"Saat gece onu geçti, Joy."

Gülümsemesi yayıldı ve bir kez başını salladı. "Peki şarap?"

Güldüm ve kabul ettim. Başka ne yapacaktım ki? Oturup gecenin geri kalanında her şeyi tekrar tekrar mı düşünecektim? Yağmurluğumu ve botlarımı giydim. Ön kapımı açtığımda, yağan yağmurla birlikte çakan şimşeği görünce göğsüm sinirden gerildi.

Sadece yürü, Kennedy. Hemen yan tarafta. Ama hareket edemiyorum.

Gökyüzü ağladıkça, panik duygusu artmaya başladıkça göğsümde daha fazla sıkışma oldu. Bu konuda daha iyi olmalıydım. Endişe duymadan ilerleyebilmeliydim. Ama kazanın olduğu geceye dair görüntüler zihnimde dönüp duruyordu ve onları uzaklaştırmayı başaramamıştım.

Bunu yapamam, diye düşündüm kendi kendime, utançtan gözlerimi kapatarak.

"Evet, yapabilirsin," diye seslendi bir ses. Soluma döndüğümde Joy'un en içten bakışıyla bana gülümsediğini gördüm. "Hadi ama, yalnız değilsin. Sadece birkaç adım sonra bir kadeh şarabın seni bekliyor."

"Ben... Benim..." Gözlerimi kapattım ve derin derin nefes aldım. Korku içimi doldurmaya başladıkça ellerim titremeye başlamıştı.

"Korkman normal tatlım," diye yorumladı Joy. "Aynı anda hem korkabilir hem de cesur olabilirsin. Şimdi gel bakalım. Şarap soğuk ve arkadaşlarımız da iyi. Nefesini tutup buraya koşman gerekse bile bunu yap. O zaman birlikte nefes alabiliriz."

Dediğini yaptım. Nefesimi tuttum ve bahçeyi hızla geçtim, kaldırımın etrafından dolandım ve onun patikasına doğru koştum. Ön verandasına ulaştığım anda, içeri davet edilmeden çılgın bir deli gibi evine koştum.

Fuayesinde yağmurdan titreyerek kurtuldum ve Joy beni içeri kadar takip ederek hazırda beklettiği havluyu bana uzattı. "İşte geldik." Gülümsedi. "O kadar da kötü değildi."

Keşke çarpan kalbimin hızını bilseydi. Göründüğünden çok daha zor olmuştu.

"Beyaz mı kırmızı mı?" diye sordu. "Eğer varsa beyaz."

"Oh, tatlım, her şeyim var. Şimdi gel, kanepeye otur ve rahatına bak. Sohbet ederken atıştırmamız için küçük bir şarküteri tabağı hazırladım. İstersen masanın üzerinde duruyor."

"Teşekkürler, Joy."

Kanepesine oturdum ve hâlâ yüksek olan kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalıştım. Evi, her şeyin otantik ve önemli olduğunu hissettiren bir yuva gibiydi. Duvarlar, hayatındaki tüm güzel anları vurgulayan siyah beyaz resimlerin sergilendiği uyumsuz çerçevelerle kaplıydı. Ayrıca, tüm mobilyaları canlıydı ve ışık sıkıntısı yoktu çünkü hem kısa hem de uzun farklı lambalar etrafa dağılmıştı.

Sanat eserlerinin yer aldığı bir duvar vardı ve çok güzeldi. Öyle sıcaklık yayan tablolar ve heykeller vardı ki. Sanki bir müzede başyapıtlara bakıyor gibiydim. Tek kelimeyle nefes kesiciydi.

Joy geri döndüğünde elinde hayatımda gördüğüm en büyük şarap bardakları vardı ve bir saniye içinde resmen yeni en iyi arkadaşım olmuştu. Her bir bardak tek başına en az yarım şişe şarap alıyordu.

Memnuniyetle gülümsedim. "Bu çok etkileyici bir bardak."

Bana uzattı. "Bazı geceler daha büyük kadehler gerekir."

Dinle, dinle.

"Şarap içmek için ara vermem gerektiğini nereden bildin?" Muhtemelen hayatımda içtiğim en iyi beyaz şarap kadehini yudumlarken şaka yaptım.

"Son birkaç gecedir bir ileri bir geri volta attığını fark ettim. Casusluk falan yaptığımdan değil ama okuma köşem yemek odanızın tam karşısında. Fırtına sırasında uyuyamayacağını düşündüm."

"Beni biraz sarsıyorlar," diye itiraf ettim, bu konuda yalan söylemek için bir neden görmüyordum. "Teşekkür ederim. Eşlik ettiğiniz için gerçekten minnettarım. İtiraf etmeliyim ki biraz çıldırmak üzereydim ve aklımı kaçırmak üzereydim."

"Hmm." Anlayışla başını salladı. "Bazen böyle oluyor. Fırtınalar sonsuza dek sürecekmiş gibi gelebilir, ama deneyimlerimden öğrendiğim kadarıyla, ne olursa olsun her zaman geçerler."

Bu hatırlamam gereken güzel bir düşünceydi. "Neyi
bilmek güzel biliyor musun?" diye sordu. "Neymiş
o?"

"Yağmur bulutlarının ardında bile güneş her zaman oradadır."

"Bu güzel bir düşünce," dedim. "Sadece bazen hatırlamak zor oluyor."

Dizimi okşadı. "Güven bana, biliyorum. Neredeyse doksan yaşındayım ve bazen ben de unutuyorum. Sanırım şarap da bu yüzden var." Minderin üzerinde kıpırdandı. "Jax sana çekilmiş gibi görünüyor."

Bir kahkaha attım. "Bana mı çekildin? Hiç de değil. Aslında birbirimizden uzak durmamız gerektiğini açıkça belirtti."

"Oh, tatlım"-bana el salladı-"Jax öyle demek istemedi. O sadece Stanley'im gibi dik kafalıdır. Duygularını göstermek Jax için zordur. O da çok sık duygu göstermez. Yıllardır bu çocukla aynı içkiyi içiyorum ama yine de neredeyse hiç açılmıyor. Duvar gibi sert davranıyor ama aslında yumuşacık biri. Ve sen kasabaya geldiğinden beri sana nasıl baktığını gördüm."

Midem sinirle doldu. "Bana nasıl bakıyor?" "Sanki hakkında daha fazla şey bilmek istediği biriymişsin gibi."

Başımı eğdim ve parmaklarımla oynadım. "Yıllar önce, o benim en iyi arkadaşımdı. İki yıl boyunca birlikte yaz kampına gittik ve yaklaşık üç yıl boyunca birbirimize mektup yazdık. Sonra bir gün mektupları gelmemeye başladı. Öylece ortadan kayboldu."

Joy'un gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Onu çocukken tanıyor muydun?"

"Evet. O..." Jax'in çocukluğunu düşünerek gülümsedim. "Tanıdığım en nazik çocuktu. En sessiz ama en nazik çocuktu."

"Evet. Bu gerçekler yıllar boyunca değişmedi. Peki o biliyor mu? Senin... sen olduğunu?"

"Biliyor ama bana tarihimizin derinliklerine dalmamamızın daha iyi olacağını söyledi."

"Ah, kahretsin," diye inledi Joy ve beni kahkahalara boğdu. "Jax'in söylediği hiçbir şeyi dinlemiyorsun, neden biliyor musun?"

"Nedenmiş o?"

"Kalp atışları kendi kendini yok etmeye ayarlı. İyi şeyleri elinin tersiyle itiyor çünkü onları hak etmediğini düşünüyor ama ben o çocuğu tanıyorum -muhtemelen kendini tanıdığından daha iyi- ve bir arkadaşa ihtiyacı var. Bence sana itiraf edebileceğinden çok daha fazla ihtiyacı var."

Şarabımdan bir yudum alırken başımı salladım. "O arkadaş olmamı istediğinden şüpheliyim. Ayrıca, dediğin gibi, o bir tuğla duvar. Ona ulaşmamın hiçbir yolu yok."

"Tabii ki var." Şarap kadehini yere bıraktı ve birkaç mumun durduğu şömineye doğru yürüdü. Bir çakmak aldı ve her birini yakmaya başladı. "Birini kaybettiniz, değil mi?"

Daha dik durdum. Dedikodu yapan onca insana rağmen kızımdan kimseye bahsetmemiştim. "Ben... Ben özür dilerim? Ne demek istiyorsunuz? Nasıl...?"

Bana döndü ve gülümsedi. "Bunu gözlerinde ve etrafındaki ışıkta görüyorum."

Kelimeler dudaklarından dökülürken vücuduma ürperti yayılmaya başladı. "Ben... O..." Kelimeleri oluşturmaya çalışırken ağzım kurudu ve o da başını salladı.

"Hayır, hayır, tatlım. Çok zor geliyorsa bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Anlıyorum ama kaybında yalnız olmadığını bilmeni istiyorum. Bu dünyada hepimizi birleştiren bir şey varsa o da yaşam ve ölümdür, gece ve gündüz. Jax de bir trajedi yaşadı ve ikinizin bir geçmişi olduğu için, belki ikinizin tekrar bir düzeyde bağlantı kurabileceğinizi düşündüm."

"Beni hayatında istediğini sanmıyorum, en azından çok fazla değil."

"Eminim öyledir. Jax'in babası da şu anda hayatının sonuna yaklaşıyor ve her ne kadar bu konuda konuşmasa da bu durumun içini kemirdiğini biliyorum. Şimdi, bunu sana kendini ona zorla kabul ettiresin diye söylemiyorum. İyileşmenin zamanla, sabırla ve arkadaşlarla olacağını düşünüyorum ve şu anda ikinizin de bir arkadaşa ihtiyacı olduğuna inanıyorum," diye açıkladı Joy.

"Arkadaşım olmak istemesini nasıl sağlayabilirim? Bana açılmasını nasıl sağlayabilirim?"

"Sadece kendin ol. Bu yeterince iyi, eminim. Eğer her şey başarısız olursa, onu itin. Bazen hayatta hala hareket edebileceğimizi hatırlatmak için itilmemiz gerekir."

Sadece birkaç gün öncesini düşündüm, panik atağım beni doğrudan vurmuştu ve ilerleyemiyordum. Jax oradaydı, beni itiyor, evime dönmeme yardım ediyordu. O bana yardım edebiliyorsa, ben de en azından onun için aynısını yapmaya çalışabilirdim. En kötü ne olabilirdi ki?

Joy ve ben şarabımızı bitirdik ve hayat hakkında konuştuk. Aksi takdirde evde kendi düşüncelerim ve üzüntümle uğraşıyor olacakken beni güldürdü. Nezaketi için çok minnettardım. Şehirde arkadaşım olmakla gerçekten ilgilenen ilk insanlardan biriydi.

Neden bu kadar uzun süredir evinden çıkmadığını sorduğumda, en basit cevabı verdi: "Sevginin olduğu yere giderim. Burası sevdiklerimin kalp atışlarıyla dolu. Aşk başka bir yere gittiğinde, ben de onu takip edeceğimden eminim. Tanrı bana aksini söyleyene kadar burası benim sığınağım."

Ayrılmak için ayağa kalktığımda, fotoğraflarla kaplı koridorunda durdum. Gülümseyen yüzlere baktım, bu beni de gülümsetti. "Bu senin kocan mı?" diye sordum.

"Evet, bu Stanley, benim taş gibi sevgilim."

"Peki ya kız?"

"Benim Bethany'm. Erken yaşta vefat etti. Kanser onu bizden almadan önce birbirimizle on sekiz harika yıl geçirdik."

Göğsüm sıkıştı. "Çok özür dilerim." Ona sarılmak ve ağlamak istedim ama bunun yerine öylece durdum.

"Ben de üzgünüm, Kennedy. Gerçekten üzgünüm."

Ona söylememiştim ama Joy bir şekilde kaybımı biliyordu. Paltomu ve botlarımı giydikten sonra verandasına çıktım. Vedalaştık ama ayrılmadan önce ona döndüm ve bir süredir cevaplamaya çalıştığım soruyu sordum. "Bir kızı kaybetmenin üstesinden nasıl gelinir?"

Bana doğru yürüdü ve kollarını kavuşturdu. "Bunu atlatamazsın. Sadece atlatırsın ve birlikte geçirdiğin her zaman için şükredersin. Şahsen ben mi? Bethany'nin yanımdan ayrıldıktan sonra rüzgâr olduğuna inanmak istiyorum. Bu yüzden onu her yerde hissediyorum." Elini uzattı ve derin bir nefes alırken gözlerini kapattı. "Fırtınalar sırasında bile."

Onu sıkıca kucaklamadan önce gülümsedim. O gece bana verdiği her şey için ona teşekkür ettim ve sonra aceleyle ön verandama geri döndüm. Bu sefer içeri girmeden önce gözlerimi kapattım ve rüzgârın ruhumda dans ettiğini hissettim.

13

Jax

Babamla ziyaretim için kayıt yaptırmak üzere resepsiyona uğradığımda Amanda, "BUGÜN BİRAZ LUCID OLDU," dedi. "Adımı hatırladı."

"Sana zor anlar yaşattı mı?" Ben sordum. "Yapmasaydı Cole Kilter olur muydu?" Haklısın.

"Benim hakkımda bir şey söyledi mi?" Homurdandım. "Sana bir çeşit pislik dedi."

Ayrıca adil.

Boktan bir iş gününden sonra o akşam ziyarete hazır olduğumdan emin değildim ama ona birkaç bölüm okumazsam kendimi tekmeleyeceğimi biliyordum. Yine de bu, tükenmiş hissettiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Birkaç gündür kendimi iyi hissetmiyordum. Doğrusu, yağmur canımı sıkıyordu, işim berbattı ve Kennedy'yi aklımdan çıkaramıyordum. Sanki onun kim olduğunu fark etmem, nasıl başa çıkacağımı bilemediğim bir anılar girdabını serbest bırakmıştı. Onun anılarında boğuluyordum.

Bir parçam onunla konuşmak istiyordu. Kasabada ona rastlamak ve nasıl olduğunu sormak. Bu yanım aptalcaydı. Dokunduğum neredeyse her şey

Kennedy ile yeniden bağlantı kurup işlerin ters gitmesi düşüncesi almak istediğim bir risk değildi.

Geçmişimiz vardı. Hikayemiz vardı.

Sadece neden bana hiç cevap yazmadığını merak ediyordum.

"Her şeyle nasıl başa çıkıyorsun?" Amanda sordu ve beni kendisi olmayan bir kadın hakkındaki düşüncelerimden kopardı. Bu konuda ben de kendimi suçlu hissediyordum. Ayrılığımız çok yeni olmasına rağmen geçen hafta Kennedy'yi Amanda'dan milyonlarca kez daha fazla düşünmüştüm.

"Ben iyiyim," diye kuru bir şekilde cevap verdim. "İyi geceler."

"Jax, bekle." Uzanıp kolumu tuttu ve bu gece onunla uğraşmak istemedim. Hiçbir şeyle uğraşmak istemiyordum. "Baban hakkında güçlü bir rol yapmana gerek yok. Onun şeytan olduğunu biliyorum ama acı çekiyorsan sorun değil. İhtiyacın olursa benimle konuşabilirsin."

"Konuşacak bir şey yok. Ben iyiyim."

"Yalan söylüyorsun."

Sertçe yutkundum ve yere baktım. "Amanda?"

"Evet?"

"Bırakın beni." Hem kolumu hem de kendimi kastetmiştim.

Onu düşürdü. "Tamam. İnatçı ol. Neden tek başına mücadele etmen gerektiğini düşündüğün bu dünyada yaşıyorsun bilmiyorum. Benimle konuşmasan bile umarım biriyle konuşursun."

"Terapi bunun için var," diye
mırıldandım. Keşke gidiyor olsaydım.

Ceketimden romanı çıkardım, yanına gittiğimde babamın aklının başında olmasını umuyordum. Bu ne kadar berbat bir durumdu? İnanmadığım bir Tanrı'ya, babamın hafızasının beni hatırlamayacak kadar gitmiş olması için dua ettim.

Tekerlekli sandalyede oturduğu ve pencereye baktığı odasına girdim. Akşam karanlığı çoktan çökmüştü, bu yüzden çok heyecan verici bir şeye bakıyor olamazdı. Boğazımı temizledim ve ona doğru yürüdüm, ne alacağımdan emin değildim. Denizle uyumlu mavi gözleriyle bana baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Vücudunun sağ tarafı felç olmuştu ve bana doğru bakarken ağzı gevşek bir şekilde sarkıyordu. Bana attığı boş bakışlardan beni tanımadığı anlaşılıyordu.

Boğazımı temizledim. "Merhaba Bay Kilter. Size bu romandan birkaç bölüm okumamı isteyip istemediğinizi öğrenmek için uğramak istedim."

Hafifçe başını salladı ve önündeki sandalyeye oturmadan önce onu yüzüme doğru döndürdüm. Çok çökmüş görünüyordu ve arada bir yüzünü silmek zorunda kalıyordum. Onu bu şekilde görmek zordu, dış görünüşünün vücudunun içinde olup bitenlerle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Hiç kimse yıllar geçtikçe ebeveyninin bedeninin çöküşünü izlemek istemez. Sanki hayatın lanetiymiş gibi geliyordu - sizi dünyaya getirenlerin parçalanışını izlemek, hayatın hepimizin hayal ettiğinden çok daha kısa olduğunun basit bir hatırlatıcısıydı.

Ben ona bölümleri okurken, o ileriye baktı. Tam olarak bana bakmıyordu ama sanki benim içimden bakıyordu. Üçüncü bölümün yarısında dudaklarının hareket ettiğini fark ettim.

"Go-oo-od," diye mırıldanarak kaşımı kaldırmama neden oldu. Yıllarca mırıldanmalarımı yenmeye çalıştıktan sonra mırıldanması ironikti. Hayat bu şekilde lanet bir şakaydı.

"İyi mi?" Ben sordum.

Zar zor hareket ederek başını salladı.

Soğuk kalbim zavallı adam için çarpmaya çalıştı.

Sonra altında, yerde küçük bir sıvı birikintisi oluştuğunu fark ettim. Pantolonunu ıslattığını fark ederek ayağa kalktım. Ona yardım edecek birini bulmak için acele ettim. Ben kitabı sıkıca tutarken iki hemşire gelip onu temizleyip yatağa yatırmaya yardım etti.

Yatağına yatırıldıktan sonra çabucak uykuya daldı ve ben de dışarı çıktım, bana doğru baktığını hissettiğim Amanda'nın yanından geçtim.

Kamyonetime bindim ve kitabı yolcu koltuğuna attım. Kontak anahtarını çevirdikten sonra durakladım. Ellerim direksiyon simidine dayandı, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar deriyi kavradım. Birkaç dakika orada kaldım ve içime çöken sessizliği içime çektim.

Telefonumu çıkardım ve kardeşimi aradım. Konuşma beklediğim gibi geçti. *"O senin sorumluluğunda değil, Jax. O kasabayı terk etmeli ve yeni bir hayata başlamalısın. Annemin ölümünün suçlusu sen değilsin."* Yıka, durula, tekrarla.

Eve dönerken babamı, eskiden olduğu adamı ve şimdi olduğu adamı düşündüm. Tamamen farklı iki yaratık gibi görünüyorlardı. Biri beni dehşete düşürüyordu; diğerine ise acıyordum. Hiçbir insan kendini kirletecek ve bu konuda hiçbir şey yapamayacak bir konuma getirilmemelidir.

Kalbim babamın eskiden olduğu adama acımıyordu. O adamın ve bana hem fiziksel hem de duygusal olarak verdiği zararın canı cehenneme. Terapide geçen ve iyileşmemi zorlaştıran yıllara lanet olsun. Beni yumruklayan, morartan, küçümseyen ellerine lanet olsun.

Babamın eskiden kim olduğunu sikeyim. O akşamki halini de sikeyim.

Soğuk kalbimi kırmaya çalışan adamın canı cehenneme. Kalbim daha fazla kırılamazdı çünkü yıllar boyunca çok fazla paramparça olmuştu.

Eve vardığımda kafamı boşaltmak için ormana gittim. Doğruca yatağa gitmek için aklımdan çok fazla düşünce geçiyordu. Yorgundum ama uyumamın mümkün olmadığını biliyordum.

Her zamanki yerime yaklaştığımda, bankımın karşısında oturan bir kadın görerek durakladım. Yaklaştıkça onun tam olarak kim olduğunu fark ettim.

"Burada ne yapıyorsun?" İnançsızlıkla başımı eğerek havladım.

Kennedy başını kaldırdı ve bana yarım bir gülümseme verdi. Elinde bir not defteri vardı ve ben ona seslenmeden önce bir şeyler karalıyordu.

"Merhaba," diye nefes verdi. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı." "Başka yerlerde de hava var."

"Evet, ama burası şimdiye kadar bulduğum en güzel yer."

"Yine izinsiz giriyorsun," diye homurdandım, onun kuralları çiğneme ihtiyacından rahatsız olmuştum. Gizliden gizliye onu gördüğüm için rahatlamıştım. Doğrusu ne hissettiğimi bilmiyordum. Babamla yaptığım o berbat ziyaretten sonra duygularım alt üst olmuştu.

"Sanırım ikimiz de benim izinsiz giren kız olduğum gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağız."

Yüzümü buruşturdum ve elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Onu hem burada isteyip hem de gitmesini nasıl aynı anda istemiştim?

Bankın üzerine doğru kaydı ve yanındaki yeri okşadı. "Bana katılabilirsin."

"Konuşmak istemiyorum," diye tersledim.

"Elbette. Sen hiçbir zaman konuşmayı sevmedin." "Ben de senin konuşmanı istemiyorum," diye ısrar ettim.

Kaşlarını çattı. "İkimiz de konuşkan biri olduğumu biliyoruz ama bu gece sessiz olabilirim."

Ona gitmesini söylemeli ve geceyi geçirmek üzere evime girmeliydim. Ona geri gelmemesini söylemeliydim. Onu bir daha asla görmek istemediğimi, çünkü hayatımın onsuz da iyi olduğunu söylemeliydim.

Onun yerine oturdum, çünkü mutsuzluğun bile bazen arkadaşa ihtiyacı vardır.

Uzun bir süre sessiz kaldık. Kennedy defterine bir şeyler karalamaya devam ediyordu ve ben de arada bir yazdıklarına göz atıyordum. Yapılacaklar listesiydi. Havenbarrow'da görülecek ve yapılacak şeyler.

- Kedi Marshmallow ile tanışın.
- Siyah beyaz film geceleri. •
  Gizli kütüphane.
- Eski bir arkadaşınızla bağlantı kurun.
- Jax'e listemi okumasının sorun olmadığını
  söyle. • Jax'e iyi olup olmadığını sor.
- Jax'e burun deliklerini açmamasını söyle çünkü ona mesaj
  yazdığımı fark ediyor.

Gözlerimi defterinden ayırarak inledim. "Çok tuhafsın."

"Sanırım bu benimle ilgili en sevdiğin özelliklerinden biriydi."

Sessiz kaldım.

İtmeye devam etti. "İyi misin?" diye sordu.

"Konuşmamaya ne oldu?"

"Bununla mücadele ettiğimi biliyorsun."

Başımı salladım. "Artık senin hakkında pek bir şey bilmiyorum. O zamanlar çocuktuk. Çok şey değişti."

"Ne gibi?" diye sordu.

Bal rengi gözlerine baktım ve bir an için arkamı dönmek istemedim. Ben de ona sarılmak istedim. Yıllar boyunca gelişen her şeyi ona anlatmak istedim. Kalp ağrılarımın ağırlığına onu da ortak etmek istedim. Bir arkadaş istiyordum.

Bir arkadaşa ihtiyacım vardı ama hak etmiyordum.

"Neyin değiştiği önemli değil," dedim. "Önemli olan tek şey değişimin gerçekleşmiş olması."

"İyi misin, Jax?" diye tekrar sordu, bu kez sesi uzun zamandır duyduğum en içten ilgi ve nezaketle kaplıydı.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Yine de öyle olmasını istiyorum." Elini koluma koydu ve ruhumda bir şimşek çaktı. Onun bu basit dokunuşu tüm sistemime bir elektrik akımı gönderdi ve kalbimi hayata döndürmeye çalıştı.

"Konuşmaya ihtiyacın olursa Jax," diye tekrar teklif etti ve elinin bir anlığına oyalanmasına izin verdim çünkü sıcaklık iyileştirici hissettiriyordu.

Neden Amanda'nın dokunuşu bana bunu yapmadı?

Soğuk bana geri dönerken kolumu Kennedy'den çektim. Ellerimi birbirine kenetledim ve parmak eklemlerim beyazlaşırken başımı öne eğdim. Söylenmemiş kelimelerle geçen birkaç dakika daha. Sonra mırıltılar yavaşça dudaklarımdan döküldü.

"Babam ölüyor," diye itiraf ettim.

"Evet. Joy bundan bahsetmişti. Çok üzgünüm, Jax."

"O bir pislik. Ya da en azından tüm bunlardan önce

öyleydi." "Peki ya şimdi?"

"Şimdi, sadece orada ve hiçbir şeyi yok."

"Sen varsın."

"Ona daha önce hiç yetemedim, şimdi de yetebileceğimden şüpheliyim." Ne yapıyordum ben? Neden bundan bahsediyordum? O uzanıp sistemime yeni bir akım gönderemeden ayağa kalktım. Kaşlarım düğümlendi, ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve zihinsel olarak

Yalnız benliğime geri çekiliyorum.

"Mülkümden uzak durmalısın," dedim ona. "Eğer bunu yapmazsan, kolluk kuvvetlerini devreye sokacağım."

O da ayağa kalktı. "Moon, ben-"

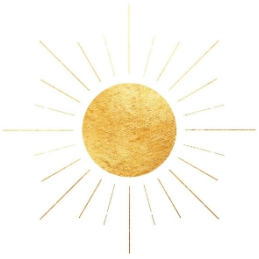
"Bana Moon deme," diye tersledim. "Git, Kennedy."

Omuzları düştü ve ona doğru bakmamaya çalıştım. Ona bakamazdım, çünkü baksaydım gitmemesi için yalvarırdım.

"Özür dilerim. Bir arkadaşa ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi.

"Bir arkadaşa ihtiyacım yok," diye cevap verdim, belli belirsiz bir fısıltı beni terk ederken. "Kimseye ihtiyacım yok. Hatırladın mı? Kasaba pisliği burada. Seninle arkadaşlık bileziği yapmakla ilgilenmiyorum."

14

Kennedy

Jax uzaklaşmaya başlarken "HAYIR," diye seslendim.

Yüzünü bana döndü ve başını eğdi. "Ne dedin?"

"Hayır dedim. Şu anda çekip gidemezsin."

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırdı, sesi öfkeyle kaplanmıştı. Yoksa acı mıydı? Sesi kızgınlığı haykırırken gözlerinden acı okunuyordu.

"Uzun zaman önce, ama bu konunun dışında. Önemli olan, oturup benimle konuşman gerektiği."

"Gitmeyeceğim," diye emretti. "Ve eğer mülkümü şimdi terk etmezsen-"

"Polisleri arayacaksın, evet, evet, evet, yadda, yadda, yadda, anladım, Jax. Bu kasabadaki rolün bu. Sen büyük kötü kurtsun. Kimsenin içeri girmesine izin vermeyen soğuk, sert adam, ama ben seni tanıyorum. Gerçek seni. O nazik, hassas çocuk hala orada. Senin gerçek bir pislik olmadığını biliyorum."

"Eve dönüp birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranabilir misin?"

"Hayır, yapamam, çünkü üzerinde çok şey taşıdığını söyleyebilirim. uzun süre omuzlarında."

Gözlerinde ağır bir ifadeyle bana döndü. Bakışlarını hiç terk etmeyen bir bakış. Yollarımızın kesiştiği ilk günden beri oradaydı.

o ormanda. Bu acının onun içinde ne kadar uzun süre yaşadığını ancak hayal edebilirdim.

"Anlıyorum," dedi. "Yıllar önce kampa gittiğimiz için aramızda bir tür ruh bağı varmış gibi hissediyorsun ama bu gerçek geçersiz çünkü ben yıllar önceki çocukla hiçbir benzerliğim yok."

"Eskiden olduğum kıza hiç benzemiyorum," diye kabul ettim.

"Rengarenk gardırobunuz ve konuşmalar bittiğinde ipucu almadaki beceriksizliğiniz aynı fikirde değil."

Hafifçe gülümsedim ve elimi neon sarısı sundress elbiseme sürdüm. "Tamam, sanırım bazı şeyler benim için aynı kaldı."

"Benim için değil ama. Alınma ama seninle yeniden bağlantı kurmak ve kamp hikayeleri anlatmakla ilgilenmiyorum. Hayatımda herhangi bir bağlantı için zamanım yok, çok meşgulüm. Yani, lütfen
-"

"Kısmet," dedim daha dik durarak. "Bu kelimeyi bana sen öğrettin. Hatırladın mı? Milyonlarca başka kelimeyle birlikte. Ama kısmet benim favorimdi. Anlamı-"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," diye tısladı, "ama bu o değil. Bu kader değil."

"Olabilir," diye karşı çıktım. "Tek söylediğim... bunun bir anlamı olmalı. Evren bizi bir sebepten ötürü tekrar bir araya getirdi."

"Evren bizi kontrol etmiyor. Bu bin yıllık düşünce tarzından bıktım usandım. Kader diye bir şey yoktur. Bunca yıl sonra yollarımızın kesişmesi için bir nedene ihtiyacın varsa, işte burada: ikimiz de kamp alanımızın yaklaşık bir saat dışında yaşıyorduk, bu küçük bir dünya ve insanlar farklı şehirlere taşınıyor. Sen de tesadüfen benim memleketime taşındın. Bu senin evren teorin ve ilahi zamanlaman için nasıl?"

"Pek iyi değil, kabul ediyorum."

Bana baktı ve sanki söyleyecek bir şeyi varmış ama bunu benimle paylaşmak istemiyormuş gibi ağzı seğirdi. Başını salladı ve evine geri dönmek için arkasını döndü ve Joy'un bana Jax'in geçmişi hakkında anlattıklarını düşünerek sertçe yutkundum.

Onu bir kez daha takip etmeye başladım ve asla söylememem gereken o sekiz kelimeyi söyledim. "Annene ne olduğunu duydum."

Vücudu durduğunda Jax'in sırtı bana dönüktü. Omuzları öne doğru yuvarlandı ve sanki zaman durmuş gibi hissettiğime yemin edebilirim. Sonra ne diyeceğimi bilemedim. I

nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum ama kelimeleri oraya koyduğumdan beri, onları öylece bırakamayacağımı biliyordum.

Bir sonraki nefesim boğazımda düğümlenirken ona doğru birkaç adım attım. "Jax, olanlar için çok üzgünüm-"

"Yapma," diye araya girerek sözlerimin kesilmesine neden oldu. Sırtını bana dönerken başını salladı. "Annem hakkında konuşma."

Sözleri sert gibi görünse de, konuşurken sesindeki çatlağı duydum. Bana doğru tükürdüğü şey öfke değildi, acıydı. Çok iyi bildiğim bir acı.

"Bu bir hataydı, Jax. Senin hatan değildi."

"Neyin benim hatam olduğu hakkında
hiçbir fikrin yok."

"Özür dilerim. Seni üzmek istememiştim. Sadece neler yaşadığınızı anladığımı söylemek istedim."

"Neler yaşadığımı anlamana imkân yok, Güneş," diye mırıldandı, lakap bana bir ton tuğla gibi çarparken. Dürüst olmak gerekirse, son günlerimin çoğu güneş ışınları yerine ayın gölgeleri gibi geliyordu.

"İstiyorum," dedim, acısında yalnız olmadığını görmesi için elimden geleni yaptım.

Topuklarının üzerinde döndü ve gözleri hüznüyle beni delip geçti. O anda tek başına taşıdığı dünyanın ağırlığını hissettim. "Nasıl? Nasıl anlıyorsun?"

"Çünkü annemle babamın ve kızımın ölümüne ben sebep oldum," diye ağzımdan kaçırdım. Bunlar benim dokuz kelimemdi. Dilimin ucunda yuvarlanırken yanan dokuz kelime. O zamandan beri yüksek sesle söylemediğim dokuz kelime. O kelimeleri hiç söylememiştim. Yoana onları söylememi yasaklamıştı ama ben her gün onların ağırlığını hissediyordum. Sözcüklerin söylenmemiş olması hissedilmedikleri anlamına gelmiyordu ve bu sözcükler beni her gün boğuyordu.

Jax'in gözleri yumuşadı ve söylediklerim karşısında şaşkınlıkla bana baktı. Sinirlerim gökyüzüne fırladı, atmosfere yükseldi ve bana bir insanın acılarının tek bir anda ne kadar büyük olabileceğini hatırlattı.

Başımı eğdim ve parmaklarımla oynadım, çünkü o kahverengi şaşkın gözlere bakmak kalbimi kaldırabileceğinden daha fazla ağrıtıyordu. "Kötü bir fırtına vardı ve ben ailemi dışarıda bir akşam yemeğine götürüyordum. Kocamla kavga ettikten hemen sonraydı. Bir iş arkadaşıyla yatıyormuş ve ben bunu öğrendim. Bana kuruntulu, duygusal ve dengesiz dedi. Gaslighting ustasıydı.

Sanki yanlış bir şey yapmadığım halde hatalıymışım gibi. Konuyla ilgili konuşmama fırsat bile vermeden endişelerimin üstünü kapattı. Bunu hep yapardı; en çok güvenceye ihtiyaç duyduğum anda benden uzaklaşırdı. Fırtına sırasında bana mesaj attı ve boşanmak istediğini söyledi. Mesajı aldığımda telefonuma baktım ve hepsi bu kadar sürdü. Bir salise, bir mesaj ve yoldaki kaygan bir noktaya çarptım. Araba spin attı ve tüm hayatım değişti. Bu bir yıldan fazla zaman önceydi ama bazen sadece birkaç dakika önceymiş gibi geliyor."

Bana tek kelime etmedi ama kaçmadı da. Sessizlik çok baskın hale geldiğinde başımı kaldırıp bana doğru baktığını gördüm ve ne düşündüğünü anlayamadım. Jax'in hiç kimsenin düşüncelerini okuyabilecek kadar yakınına yaklaşmasına izin verip vermediğini merak ettim.

Dudakları aralandı ama sanki söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyordu. Böyle bir durumda doğru sözcükler var mıydı?

Boğazını temizledi. Kaşları çatıldı.

Ağzım özür dilemek için açıldı. Fazla paylaştığım açıktı. Bu durumu olmadığı bir şeymiş gibi gösterdiğim açıktı. Bana sarılacağı belliydi.

Bekle.

Ne?

Bana sarılıyordu.

Jax'in vücudu benimkinin etrafına sarılmıştı, beni kendine doğru çekti ve sanki hayatının sonuna kadar orada kalmayı planlıyormuş gibi sarıldı. Büyük, güçlü kolları tüm bedenimi sardı ve ben eridim. Onun bedeninde ve ruhunda eridim. Dünlerimizin geçmişinde eridim.

Sedir ağacı ve en sevdiğim anılarım gibi kokuyordu.

Dayanabildiğim kadar dayanmak istedim. Onu daha fazla içime çekmek ve o gece uyuyana kadar rahatlığını hissetmek istedim. Bana kollarında dağılabileceğim bir an verdiği için ona teşekkür etmek istiyordum, her ne kadar onu rahatlatmam gerektiğinden emin olsam da, tam tersi değil.

Ayrılma vakti geldiğinde, ani kucaklaşmasından dolayı biraz utanmış gibi görünerek geri çekildi. Gözlerimi sildim ve gergin bir kahkaha attım. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Evet." Gülümsedi ya da en azından ben öyle olduğunu hayal ettim. "Ben de öyle."

"Saçından çekilmeliyim. Sadece konuşacak birine ihtiyacın olursa burada olduğumu bilmeni istedim." Bana seslendiğinde arkamı dönmeye başladım.

"Kennedy."

Bir sonraki sözlerini beklemek için arkamı döndüm. Görünüşe göre konuşmak onun için kolay değildi. Bu yeni bir şey değildi, onun için hiçbir zaman kolay olmamıştı. Etrafımızdaki boşluğu işaret ederken bir kez daha boğazını temizledi. "Kafanı boşaltmak istediğinde buraya gelebilirsin."

Sözleri karşısında göğsüm sıkışmıştı. Bazılarına, ailem ve kızım hakkında onunla paylaştığım gerçekler için biraz anlamsız ve soğuk gelebilirdi, ama Jax gibi biri için bundan çok daha fazlasıydı.

Beni vahasını, güvenli sığınağını ziyaret etmeye davet ediyordu ve bu kabul edeceğim bir davetti.

"Teşekkür ederim, Jax."

Tek kelime etmedi ama benden uzaklaşmadan önce dudaklarının sol tarafı neredeyse sempatik bir gülümsemeye dönüşecek şekilde kıvrıldı. Bir elini dağınık saçlarında gezdirdi ve iç geçirdi. "Bu işte kötüyüm."

"Neyde kötü?"

"Halkçılık."

Gülümsedim. "Söylemiyor musun?" Alaycı bir şekilde söyledim.

Dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüştü ve bu manzara karşısında midem düğümlendi.

İşte oradaydı.

Bir zamanlar tanıdığım çocuk hâlâ çelik adamın içinde yaşıyordu.

Ondan tek istediğim çıkıp biraz daha uzun süre oynamasıydı.

15

Jax
On iki yaşında Yaz
kampının ikinci yılı

"VE dünyada yaklaşık dört yüz milyar kuş olduğunu biliyor muydunuz? Ama Kennedy geçen yaz bana onları anlatırken kuşların isimlerini bilmiyordu. Bu yüzden bunu onun için yaptım, kuşlar hakkında daha fazla şey öğrenmesine yardımcı olmak için, çünkü bence-"

"Dur bakalım, yavaşla, Jaxson. Yemin ederim, daha önce hiç bu kadar çok konuştuğunu duymamıştım." Annem yaz kampındaki ikinci yılım için çantamı hazırlamama yardım ederken güldü. "Bu kadar heyecanlı olman beni mutlu ediyor."

Heyecanlıydım. Çok, *çok*, çok *heyecanlıydım*.

Kennedy ve ben bütün okul yılı boyunca birbirimize mektup yazıp durduk ve postadan her mektup aldığımda onu beş milyon kez okudum. Onu şahsen görmek için sabırsızlanıyordum. Onu düşünmeden edemiyordum ve açıkçası onu düşünmeyi hiç bırakmamıştım. Farklı görünür müydü? Daha uzun olur muydu? Eskisi kadar çok konuşur muydu? Hâlâ çok konuşmasını umuyordum, çünkü ilk başta çok konuştuğunu düşünsem de, çok konuşması hoşuma gidiyordu çünkü bu benim daha az konuşmam gerektiği anlamına geliyordu.

Onun da aynı göründüğünü ama daha iyi olduğunu tahmin ettim. Acaba o da benim aynı göründüğümü düşünür müydü? Gözlüklerim farklıydı ve annemin oturma odasının duvarına çizdiği işaretlere göre bir buçuk santim daha uzundum ama bunun dışında onu en son gören Jax'le aynıydım. Saçlarım da daha uzundu. Kesmeliydim.

Bende değişen bir şey fark edip etmeyeceğini merak ediyordum. "Onu göreceğim için heyecanlıyım. O benim en iyi arkadaşım," dedim anneme. "Hey şimdi," dedi beni yanımdan dürterek.

Biraz güldüm. "Ne demek istediğimi biliyorsun. O benim en iyi arkadaşım. Sen de benim en iyi anne-arkadaşımsın."

Eğilip alnıma bir öpücük kondurduktan sonra bir gömleğimi daha katlayıp bavula koydu. "Bu bana uyar. En iyi anne-arkadaş rolünü memnuniyetle kabul ederim. Şimdi, onun için aldığın hediyeyi almak ister misin, böylece onu paketleyebiliriz?"

Aceleyle iki hediyenin mükemmel bir şekilde paketlenmiş olduğu şifonyerime gittim - ve mükemmel bir şekilde demek istedim. Her bir kıvrım çizgisi pürüzsüz olana kadar onları tekrar tekrar sarmıştım. Doğru şekilde sarmak iki saatimi almıştı ama umurumda değildi. Kennedy için tam olarak doğru olmasını istiyordum.

Parlak neon yeşili kurdeleyi beğeneceğini umuyordum. Benim seçimim olsaydı asla neon yeşili kurdele kullanmazdım ama onun en sevdiği renk olduğunu biliyordum çünkü o benim en iyi arkadaşımdı ve en iyi arkadaşımla ilgili bu tür şeyleri bilirim.

"Sence hediyeleri beğenecek mi?" Kalbim boğazıma sıkışmış gibi hissederek sordum. Hediyelerden biri üzerinde aylarca çalışmıştım ve Kennedy'nin onu beğenmemesi fikri aklımdan geçip duruyordu.

Annem, annelerin çocuklarını daha iyi hissettirmek için yaptığı türden bir gülümsemeyle gülümsedi. "Buna bayılacak, Jaxson. Güven bana. Ne de olsa ben senin en iyi anne arkadaşınım, seni yanlış yönlendirmem."

Anne gülümsemesi işe yaradı. Anında daha iyi hissettim.

"Yarın gitmeden önce dükkâna gelip peyzajını tasarladığım evler için bazı planlar hazırlamama yardım etmek ister misin?" Annem bavulumu kapatırken sordu.

Millie's Haven Landscapers adında kendi peyzaj şirketini açmaya çalışıyordu. Bu annemin kalbi ve neşesiydi ve dükkânını açacağı günü sabırsızlıkla bekliyordum. İnsanlar için tasarımlar planlamasına yardım etmeyi çok severdim. Henüz büyük bir resmi işi olmasa da, şehirdeki pek çok insana bahçeleri konusunda yardımcı oluyordu. Artı, o çiziyordu

yaşadığımız dönümlerce arazinin planlarını yapardı. "Her yerde çiçekler var" derdi hep. "Yıl boyunca açan kır çiçekleri. Benim hayalim bu." Ellerimi kirletmekten pek hoşlanmıyordum ama onun sağ kolu olmak hoşuma gidiyordu. Bir gün şirketi devralabileceğimi bile söyledi. ama ona çok fazla pislik olduğunu söyledim.

Dağınıklığı sevmezdim.

Her şeyin mükemmel bir şekilde düzenli olmasını severdim.

"Ya da Derek ve benimle balığa gelebilir," dedi babam yatak odamın kapısından içeri girerken. "Hayatında bir kez olsun erkekçe şeyler yapsın."

Balık tutmaktan nefret ederdim.

Solucan fikrinden nefret ederdim.

Balıkların bir o yana bir bu yana savrulması

fikrinden nefret ederdim. Sonrasında babamın

onları ayıklamasını izlemekten nefret ederdim.

Ama daha da önemlisi, balık tutmak, avlanmak ve spor yapmak gibi onun ilgilendiği şeyleri yapmak istemediğimde babamın bana her zaman hayal kırıklığına uğramış gibi bakmasından nefret ederdim.

Kütüphaneleri, heceleme yarışmalarını, yazmayı ve Kennedy'yi severdim.

Babam bunların hiçbirini anlamıyordu, bu da beni anlamasını zorlaştırıyordu.

"Peyzaj işi kadın işi değildir Cole. Peyzaj dünyası çoğunlukla erkeklerle doludur ve Jaxson'ın bu konuda kendini kötü hissetmesine neden olmak saygısızlıktır," dedi annem, babam onun gibi olmadığım için hayal kırıklığına uğradığında her zaman yaptığı gibi beni destekleyerek.

Sanırım bu yüzden benim en iyi anne arkadaşımdı. Her zaman arkamı kollardı.

"Evet, ama o işi yaparken kirlenmiyor. Ağır bir şey kaldırmıyor ya da gerçek bir iş yapmıyor," diye karşı çıktı babam. Bunu her yaptığında - beni aşağı indirdiğinde

-Midem altüst olurdu.

Geçen ay annem, eğer buna bir son vermezse onu terk edeceğini söylemişti ama ben bunun doğru olduğunu düşünmüyordum. Sevilmeyi o kadar hak etmediği zamanlarda bile onu sevmenin bir yolunu bulmuştu.

"Bırak onu Cole," diye emretti annem.

İçinden homurdandı ve elini yavaş yavaş ağarmaya başlayan siyah saçlarında gezdirdi. Odadan çıkmadan önce bir an bana baktı.

Boğazımda bir düğüm hissederek biraz doğruldum. "Belki de bana kızmaması için onunla gitmeliyim."

"Hayır. Sen kendi başına bir insansın Jaxson ve baban seni olmak istemediğin bir şeye dönüştüremez. Eğer balık tutmayı sevmiyorsan, bu konuşma burada biter."

Başımı öne eğdim. "Keşke o da senin gibi iyi biri olsaydı."

Alnımdan öptü ve sonra bana sıkıca sarıldı. "Sen olduğun gibi mükemmelsin oğlum. Bunu asla unutma."

Ertesi gün annem bavulumu arabaya attı ve kampa doğru yola çıktık.

Yerleştikten ve annem önümüzdeki haftalarda beni özleyeceği için ağladıktan sonra vedalaştık ve Kennedy için hediyemi alıp onun gelmesini beklemek üzere ana salonun önüne koştum. Saatler gibi gelen bir süre boyunca dev bir kayanın üzerinde oturdum. Üzerinde işaretler olan o sarı araba yanaştığında kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu ve doğruca Kennedy'nin kollarına koştum.

Beni görünce bana doğru koştu ve adımı öyle bir haykırdı ki muhtemelen Mars'taki uzaylılar çığlıklarını duyabilirdi. "Jax! Jax! Jaxxxxxxxxxxxx!" diye bağırdı, çılgın kollarıyla bana doğru çılgınca koşuyordu. Çok utanç verici olmasına ve insanların bize deliymişiz gibi bakmasına rağmen umurumda değildi. Kennedy bunu benim için yaptı. Diğer insanların ne düşündüğünü o kadar da önemsemememe yardımcı oldu.

Kollarıma yığıldı ve tam bir aptal gibi yere yuvarlanırken gülüştük. Kennedy güldükçe ben de gülüyordum çünkü öyle bir gülüşü vardı ki herkes onunla birlikte kıkırdıyordu.

Beni yere yatırdı ve çarpık gözlüklerimi düzeltti. "Yeni gözlüklerin var!" diye bağırdı.

İçimi çektim.

Fark etti.

"Mor saçların var."

İç çekti. "Fark ettin." Bana tekrar sarıldı. "Seni

özledim Güneş," dedim ona daha sıkı sarılarak.

Kocaman gülümsedi, bu da benim daha büyük gülümsememe neden oldu. "Ben de seni özledim Moon.

Seni o kadar özledim ki sana bir hediye

aldım!" "Ben de sana bir tane aldım!"

Ayağa fırladık ve ona mükemmel bir şekilde paketlenmiş hediyemi uzattım. O da sırt çantasını karıştırdı ve gazete kağıdına çok fazla bantla sarılmış mükemmel olmayan hediyesini çıkardı.

"Önce sen!" Neşeyle bir aşağı bir yukarı zıplarken başını salladı.

Hemen kâğıdı yırtıp açtım ve bana ne yaptığını görünce kocaman gülümsedim. Üzerinde ay tılsımı olan bir dostluk bileziğiydi.

Sonra kolunu kaldırarak eşleşen güneş bileziğini gösterdi. "Böylece insanlar her zaman en iyi arkadaş olduğumuzu bilecekler."

Gerçekten hızlıca kaydırdım ve gülümsememe engel olamadım. "Beğendin mi?" diye sordu alt dudağını ısırarak.

"Bayıldım buna! Asla çıkarmayacağım. Şimdi, seninkini aç."

Ambalaj kâğıdını yırttı ve defteri görünce gözleri büyüdü. "Kuşlarla ilgili bir kitap mı?" diye sordu kapağını okuyarak.

"Evet. Birçok farklı kuş türünü araştırdım ve onlar hakkında her şeyi yazdım. Otuzdan fazla var! Yürüyüşe çıktığımızda neler bulabileceğimizi görebilmemiz için resimlerini bile çizdim. Ve eğer kuşları yakından görmek istersek bavullarımda iki takım dürbün var-"

Ben bir şey söyleyemeden Kennedy bana çarptı, dudaklarını dudaklarıma dayadı ve o...?

Bekle.

Bu benim...?

Az önce...?

Ohmygoshsheiskissingme!

Öpüşüyorduk!

Öptüm!

Jax ve Kennedy bir ağaçta oturuyorlar, K-I-S-S-I-N-G!

Tamam, bir ağaçta oturmuyorduk, bir kayanın yanında duruyorduk ama bunun bir önemi yoktu çünkü ilk öpücüğümü yeni almıştım. En iyi arkadaşım Kennedy Lost ile ilk öpücüğümü.

Yaz kampına bayılıyorum!

Ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden kollarım iki yanımda öylece durdum ve bunun nasıl bir his olması gerektiğini merak ettim. Sanki kalbim göğsümden fırlayacak ve kaldırımda takla atacakmış gibi, sanki kampın etrafında bir milyon tur koşsam da nefes nefese kalmayacakmışım gibi, sanki uçuyormuşum gibi. *Uçuyor muyum?*

Ben de onu öpüyor muyum?

Söyleyemedim. Nasıl öpüşüleceğini bilmiyordum. Ağabeyim bana her zaman kırk dokuz yaşıma kadar öpüşme konusunda endişelenmemem gerektiğini söylerdi ve ben kırk dokuz yaşına yaklaşmamıştım bile.

Beni öpmeyi bıraktı.

Dang.

Tekrar yap.

Ne yapacağımı bilemez bir halde aptal gibi orada dikildim. Kennedy geri adım attı ve sevimli yanakları kızardı. Geçen yaz yanaklarının bu kadar sevimli olduğunu hatırlamıyordum ama Kennedy Lost'un özelliği de buydu sanırım; her yıl daha da güzelleşiyordu.

"Basorexia," diye mırıldandı. Mırıldandı! Benim gibi. Kalbim hâlâ kaçmaya çalışıyordu.

Gözlerimi kıstım. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Gülümsedi. "Geçen yıl pek çok kelimeye baktım ve basorexia da onlardan biriydi. Öpüşme arzusu anlamına geliyor."

Oh.

Yeni favori kelimem.

Kennedy'nin mükemmel yanaklarına bakmakla meşgul olduğum için kelimeler üretemiyordum. Parmaklarını gevşek buklelerinin arasından geçirdi ve gülümsediğinde yanaklarını daha yukarı itmeye devam etti. "Bu hediyeyi gerçekten çok sevdim Jax, bu yüzden basorexia hissettim. Teşekkür ederim."

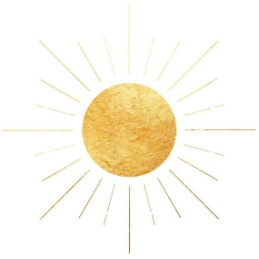
Tekrar bana doğru geldi, ama bu sefer bana sarıldı.

Çifte dang.

"Bu seni üzdüyse özür dilerim," dedi Kennedy, gerginleşerek, ki bu garipti çünkü Kennedy gibi birinin gergin olabileceğini hiç düşünmemiştim. "Ama bu benim ilk öpücüğümdü ve Yoana bana ilk öpücüğün her zaman değer verdiğin biriyle olması gerektiğini söylüyordu ve sen de benim en iyi arkadaşımsın ve ben de düşündüm ki-"

Sözlerini kesti, çünkü onu öptüm. Bu sefer öpüşenin ben olduğumu ve sadece hareketsiz durmadığımı biliyordum, çünkü yoğun bazoreksiyam vardı.

16

Kennedy
Günümüz

O hafta her gün çiçek tarlasına gittim. Güzelliğin ortasında oturdum ve nefes alıştırması yaptım. *Bir nefes al, bir nefes ver, kalp hala atıyor, ben hala buradayım.*

O tarlada mümkün olduğunca uzun süre kalırdım, köklerime dönüyormuşum, eskiden olduğum kişiye geri dönüyormuşum gibi hissederdim. Bir akşam geç saatlerde, papatyaların arasında otururken, Jax ortaya çıktı, biraz sarsılmış görünüyordu. Beni fark ettiği anda geri çekilecekmiş gibi bir adım attı ama bana doğru bakarken gözlerinde bir tür ağırlık vardı.

Gözlerimdeki ağırlığı onun da görüp görmediğini merak ettim.

Onun da katılması için yanımdaki yeri okşadım ama daveti kabul edeceğine dair güçlü şüphelerim vardı.

Öne doğru bir adım atıp bana doğru yürürken nefesim boğazımda düğümlendi.

Gecenin sessizliğinde, Jax yanıma oturdu.

O geceden sonra sahaya ne zaman gittiğini öğrendim ve o da benim meditasyon dönemlerimi öğrendi. Ne zaman orada olacağını bilsem gelmekten kendimi alıkoyamıyordum ve o da ben ne zaman orada olsam gelmeye devam ediyordu.

o bankta otururken. Orada Jax ile birlikteyken zaman bir anda hem hızlanır hem de bir şekilde dururdu. Dünyada hiçbir şeyin anlamı yokmuş gibi hissettiğimde, en azından o alanda oturmak beni sakinleştiriyordu. Orada hiç konuşmazdık. Sanki ortak huzurumuzu bulmamız için kelimelere bile ihtiyaç yoktu. Sessizliği o kadar rahatlatıcıydı ki, sanki sessizliği etrafıma sardığı en sıcak battaniyeydi.

Jax Kilter'ın yanına oturana kadar hayatımda sessizliğin bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Bir öğleden sonra geç saatlere kadar, yaklaşık bir saat oturduktan sonra, nihayet sessizliğimizi kelimelerle bozacak cesareti toplayabildim. Sessizdi, neredeyse bir fısıltıydı. Eğer doğa bu kadar hareketsiz olmasaydı, dilimden dökülen kelimeleri kaçırabilirdi.

"Daisy," dedim çiçek tarlasına bakarak. "Kızımın adı Daisy'ydi. Ona en sevdiğim çiçeğin adını verdim."

Jax yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana doğru döndü. "Yani bu tarlaya geldiğinizde..."

Burnumu çektim ve elimi burnumun altına götürdüm, sonra başımı salladım. "Bu beni biraz geriye götürdü. Bir gün önce ailemden bir işaret istemiştim, her şeyin yoluna gireceğine, bir şekilde yeniden ayağa kalkacağıma dair bir işaret... Sonra ormanda yürüyüşe çıktım ve bir papatya tarlası buldum. Bunun ailemin bana gönderdiği işaret olduğunu düşündüm."

Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini birbirine kenetlemiş, ileriye bakıyordu. "Ben işaretlere inanmam."

"Neye inanıyorsun?"

Kaşları çatıldı ve sessiz kalırken boğazındaki bir damar zonkladı. Hiçbir şey.

Hiçbir şeye inanmazdı.

Bu zor olmalı. Eğer küçük inançlarım, evrene olan küçük güvenim olmasaydı, sevdiklerimin yanında uzun zaman önce ölmüş olacağımdan neredeyse emindim.

"Zor olmalı... inanacak bir şeyin olmaması." "Buraya kadar gelebildim."

"Bu kolay olduğu anlamına gelmez."

"Haklısın, öyle değil. İşaretlere inanıyor olmanız güzel. Keşke bazen ben de inanabilsem."

Gülümsedim. "Bir şeye inanmaya başlamak için hiçbir zaman geç değildir."

"Muhtemelen benim için öyledir. Yaşlı köpek, yeni numaralar ve hepsi." Çenesindeki tüyleri kaşıdı ve boğazını temizledi. "Yani bileğindeki dövme onun için mi?" diye sordu. "Kızın mı?"

İçinde ters D harfi olan papatya dövmeme baktım ve başımı salladım. Aklım Marybeth'in dövmemi sorduğu Penn'le geçirdiğim son geceye gitti; duygularımı kontrol edemediğim için beni nasıl azarladığına, dağıldığım için beni nasıl utandırdığına.

"Evet, öyle."

"Neden D harfi geriye doğru?"

"Bu... Ben..." Göğsüm sıkıştı ve zihnimle olan savaşımı kaybetmeye başladığımı hissettim.

Jax bunu fark etmiş olmalı. "İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin," dedi.

Ama bu değildi. Bunun hakkında konuşmak istiyordum. Küçük kızım hakkında konuşmaya ihtiyacım vardı. Onu zihnimde bu şekilde canlı tutabiliyordum ama Penn onunla ilgili her türlü konuşmaya karşıydı. Bunun hayatına devam etmesini çok zorlaştırdığını söylüyordu. Belki de en büyük sorunumuz buydu: o hayatına devam etmek istiyordu, ben ise hayata tutunmak. Birbirimizi tamamen farklı iki yöne çekiyorduk. Tabii ki bu böyle sürmeyecekti. Dikişimizin yırtılması an meselesiydi.

"Hayır, istiyorum, sadece bu konuda konuşurken duygusallaşıyorum. Kocam bu özelliğimden nefret ederdi - kızımızdan bahsederken duygusallaşmamdan. Ne zaman ondan bahsetsem nefret ederdi."

"Alınma Kennedy ama kocan tam bir pislik gibi görünüyor."

Güldüm. "Kendine göre anları vardı. Eminim dünyadaki en iyi eş değildim. İşleri onun için kolaylaştırmadım."

"Evet, yine de ondan nefret edebilirim. Ama devam et," dedi bacağımı dürterek. "Onun hakkında konuş."

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. "Altı güzel yıl boyunca benimle birlikteydi. Adını yazmaya başladığında, her seferinde D'leri ters yazardı. Onu tekrar tekrar düzeltirdim. Bir gün ona yine yanlış yazdığını söylediğimde, ellerini kalçalarına koyarak bana 'Sorun değil anne' dedi. Hayatı bu kadar ciddiye alma. Ds de geri kafalı olabilir." Güldüm ve gözlerimden düşen yaşları sildim. "Dövmeyi kendime bu fikri, hayatı çok ciddiye almamam gerektiğini hatırlatmak için yaptırdım. Hâlâ bu mesajı özümsemeye çalışıyorum."

"Başka ne var?" diye sordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Onun hakkında daha fazla şey mi bilmek istiyorsun?" "Evet, eğer paylaşmak istersen."

Kırık kalp atışlarım yeniden şekillenmeye başladı. Biraz yer değiştirdim ve sandalyemde doğruldum. "Peki, tamam. Baloncukları çok severdi, yani çok severdi. Ne zaman üzülsek, havaya bir milyon baloncuk üfler ve gülene kadar bunu yapmaya devam ederdik. Etrafınızda milyonlarca baloncuk varsa üzgün olamayacağınız bizim için bir gerçek haline gelmişti."

Gülümsedi.

Jax gülümsedi.

Tanrım, o bana gülümseyene kadar onun gülümsemesine ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. "Başka ne var?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun hakkında başka ne paylaşmak istiyorsun?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Onun hakkında daha fazla şey mi bilmek istiyorsun?" "Evet. Eğer paylaşmak istersen."

Ona daha fazlasını verdim. Ona küçük tatlı meleğimle ilgili tüm detayları ve hayatımı nasıl daha iyi hale getirdiğini anlattım. En sevdiği televizyon programlarından en sevdiği renge kadar. Kelebekleri ve çikolatalı pastayı nasıl sevdiğine kadar. Sonra ailem hakkında konuşmama izin verdi. Annemin şarkı söylerken sesinin nasıl bir melek gibi çıktığından. Babamın dünyanın en kötü şakalarını yapmasına rağmen yine de komik olduğunu. Annemin nasıl homurdandığını, babamın nasıl sırtlan gibi güldüğünü. Daisy'nin yağmurda dans etmeyi ne kadar sevdiğini.

Kelimeler ağzımdan dökülmeye başladığında, akan gözyaşları kahkahaya dönüştü. Gülmeye. Anılardan dolayı gülüyordum. Kahkahalar dindiğinde, gökyüzü gittikçe kararırken ikimiz de orada sessizce oturduk.

Boğazını temizledi. "Babamı huzurevinde ziyaret etmem gerekiyor."

"Oh, tamam. Bir şeye ihtiyacın var mı? Yapabileceğim bir şey var mı? Eğer konuşacak birine ihtiyacım var-"

"Sun."

"Evet?"

Bana üzgün bir sırıtışla baktı. "Henüz o noktada değilim." Buna saygı duyabilirdim.

Ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı. "Seninle ormanda eve kadar yürüyebilir miyim?"

Elini tuttum. Kıvılcım oradaydı, hiç gitmedi.

Sessizce yürüdük ve evime vardığımızda ona teşekkür ettim.

Elleri ceplerindeydi ve aklında paylaşmaya çalıştığı bir şey varmış gibi ayakkabılarının içinde ileri geri sallanıyordu.

"Ne oldu?"

"Papatyalar annemin en sevdiği çiçekti. Onun için oraya dikmiştim ve kızınızın adının bu olduğunu duymak beni çok mutlu etti..." Kendi kendine kıs kıs güldü ve başını salladı. "Kısmet."

Kulaktan kulağa gülümsedim. "Bu da ne böyle? Jax Kilter bildiğimiz kadere inanıyor mu?"

"Nefesini tutma. Sadece söylüyorum." Bahçeme bakarken rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Eğer yardıma ihtiyacın olursa evinin peyzajında sana yardımcı olabilirim. Eminim Lars'ın çekilmesi başka birini bulmayı zorlaştırmıştır. Annem peyzajcıydı. Küçükken ona yardım ederdim ve ormandaki işleri ben yapardım. Eğer yardıma ihtiyacınız olursa, sizin için çevre düzenlemesini yapabilirim."

Annem peyzajcıydı.

'idi' kelimesi istediğimden daha fazla göze çarpıyordu.

Oh, Jax.

Sana sarılmama izin ver.

Teklifi karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Gerçekten mi?"

"Komisyona ihtiyacım yok. Connor projede bana yardımcı olacak."

"Ben... o..." Kollarımı ona dolamak ve onu içime çekmek için içimdeki dürtüyle savaştım. "Evet. Lütfen. Bu harika olurdu."

"Malzemeleri alıp bu hafta içinde başlayacağım. Eğer bir planınız varsa, bana bildirin. Aksi takdirde, sizinle birlikte gözden geçirmek için bazı planlar hazırlayabilirim. Sadece en sevdiğin çiçeklerin bir listesini yap, dahil edilmesini istediğin konseptler varsa onları da eklersin ve oradan devam ederiz."

"Bu harika olur."

"Tamam. Gitsem iyi olacak."

"Ailem ve kızım hakkındaki hikâyeleri dinlediğin için tekrar teşekkürler Jax."

"Ne zaman paylaşmak istersen onlar hakkında anlattığın her hikayeyi dinleyeceğim."

Ormanın içinde kayboldu ve bana bıraktığı kelebekler?

Çırpınmaya devam ettiler.

17

Jax

"TIME OUT, geri sar. Derin nefes al. Bana peyzaj dünyasına daldığımızı mı söylüyorsun?" Connor masamda oturmuş bizim için sipariş ettiğim pizzayı yerken sordu. Pizzanın rüşvet olduğunu henüz bilmiyordu. Normalde ona lahana cipsi ve protein karışımı hazırlardım.

Bu konuşmanın nereye varacağından habersiz pizzayı ağzına attı. "Lanet olsun-"

"Dil," diye emrediyorum.

"Kutsal toplar!"

"Çok daha iyi değil."

"Hayır, görmüyor musun, Jax? Bu harika bir şey! Herkes şanslı sayımın üç olduğunu bilir, bu da benim için bir sonraki iş girişiminin tam olarak ne olacağını gösteriyor! Daha on sekizime bile gelmeden üç işim olacak. Bill Gates'in 17 yaşında kaç tane işi vardı? Bahse girerim üç değildi, orası kesin."

"Sadece bir işiniz olduğuna göre, aceleci davranmayalım."

"Evet, tamam ortak. Göz kırp, göz kırp. Dürt, dürt," dedi omzuma vurarak. "İş için bir isim bulmamı ister misin?

Belki bana birkaç kartvizit ve slogan hazırlatırsın? Buna ne dersin? Çalılarınızı budayıp toprağınızı gübreleyelim mi? Oh! Oh! Ya da İki Adam ve Bir Çapa?"

"Connor. Acele etme. Bir peyzaj şirketi kurmuyoruz. Biz sadece Lars'ı kovan bir kadına yardım ediyoruz." "Lars," diye homurdandı.

"Rakibimiz."

Bir peyzaj şirketimiz olmadığı için Lars'ın neden rakibimiz olmadığı konusunu derinlemesine incelemeyecektim bile. Konuşmaya bile değmezdi. "Bir iş ve sonra işimiz bitiyor, anladın mı? Çizdiğim planlara bakman için seni çağırdım. Arazinin bazı planlarını aldım ve araziye ne yapabileceğimiz konusunda oldukça özgürüz."

Kennedy'nin tek isteği? Papatyalar ve mavi çiçekler.

Mavi çiçek isteğine gülümsemekten kendimi alamadım - bu kesinlikle meraklı, yargılayıcı komşuları çıldırtacak bir istekti. Bu tanıdığım eski Kennedy'ye çok benziyordu. İnsanların fikirlerine asla tahammül etmezdi.

Connor ellerini birbirine sürttü. "Maliyetleri yükseltmek için en pahalı malzemeyi kullanalım. Ayrıca, maliyetlerden bahsetmişken, bu proje için ne kadar ücret talep ediyoruz? Çünkü seni tanıyorum, muhtemelen bize düşük fiyat veriyorsun. Tesisat fiyatlarınızı bir an önce yükseltmeniz gerekiyor. Bu borular söz konusu olduğunda sen bir sanatçısın Jax ve sen kendini küçümsersen dünyanın geri kalanı da küçümser."

Gözlerimi hiç bu kadar devirmemiştim. "Bu proje için ücret almıyoruz."

Gözleri büyüdü ve inanamayarak başını eğdi. "Ah, yine mi geldin?"

"Bunu bir iyilik olarak yapıyoruz."

Güldü. Connor o kadar çok güldü ki, tam bir kıs kıs gülme krizine girerken eğildi ve yanlarını tuttu. "Aman Tanrım, annem her zaman kulaklarımdaki kiri temizlemem gerektiğini söyler. Yanlış duyduğum için beni bağışlayın, bu iş için ne kadar para alacağımı tekrar edebilir misiniz?"

"Nada. Nichts. Hiçbir şey. Bu bir tutku projesi." "Benim tutkum, Jax, para."

Burnumun kenarını sıkarken içimi çektim. "Her şeyi tek başıma üstlenemem Connor. Senin yardımına ihtiyacım olacak."

"Ve paraya ihtiyacım olacak. Ne zamandan beri Joy'un dışındakilere iyilik yapıyorsun? Kimin bahçesini yapıyoruz?"

"Kennedy Lost. Şehirdeki yeni kız."

"Aman Tanrım." Connor sinsi bir sırıtışla beni kolumdan dürtmeye başladı. "Bu seks görüşmesi gibi bir şey mi? Siz ikiniz çirkinleşiyor musunuz?"

"Bir daha asla çirkinleşmek deme... asla..."

"Dinle, eğer siz ikiniz çirkinleşiyorsanız, o zaman bu arkasına geçebileceğim bir şey. Kankamın birileriyle yatmasını çok isterim ve eğer ekürin olarak birkaç tohum ekmemi istiyorsan, ben varım. Bahçesine girmek için mi yapıyorsun? Şeftali ağacının yanına salatalık mı bırakmaya çalışıyorsun? Büyük boy bir patlıcan mı var-"

"Connor!" Bağırdım. "Kapa çeneni."

Kendi kendine kıs kıs gülmekten kendini alamıyordu. Beni eğlendirmiyor olsa bile, oldukça eğleniyordu. Yemin ederim, bu çocuk kendisinin en büyük hayranıydı.

"Onunla yatmıyorum," dedim, bu fikri kapatmayı umarak. Bir

kaşını kaldırdı. "Seks yok mu?"

"Seks yok."

"Belki ön

sevişme?" "Hayır."

"Küçük bir tekerleme mi?"

"Hiç de değil."

Onu hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramış görmemiştim. Ellerini tezgâhın kenarına dayamış, inanmaz bir halde başını sallıyordu. "Pekâlâ, ben çıkıyorum."

"Connor, hadi ama." Yüzümü buruşturdum ve iç çektim. "Lütfen."

Sanki bir başım daha çıkmış gibi bana döndü. "Sen... sen az önce lütfen mi dedin?" diye sordu, ellerini şok içinde göğsüne dayayarak. "Hayatımda bana lütfen dediğini hiç duymadım!"

"Bu kadar dramatik olma."

"Dramatik davranmıyorum. Bana hiç lütfen demedin. Asla."

"Benim için bu kadar önemli."

Bu projede bana yardım etmesi için on yedi yaşındaki bir çocuğa yalvardığıma inanamıyordum. Çaresizlik bunu karşılamaya başlamadı bile.

"Tamam, ama bazı kurallarım var." "Vur."

"Haftada üç kez, öğle yemeğinde boktan yemekler yiyoruz."

Gözlerimi kıstım ve kollarımı kavuşturdum. "Haftada iki kez."

"Haftada dört kez ve bir anlaşma yapacağız."

"Hiç şansın yok" - uzaklaşmaya başladı ve ben inledim - "iyi, haftada üç kez."

"Tamam, güzel. Ve! Geçen sene meşgul olduğunu söyleyip kaçırdığın doğum günü partime gelmelisin, ki bu arada meşgul olmadığını biliyorum çünkü hiç arkadaşın yok, dolayısıyla meşgul olmanı gerektirecek bir şey de yok. Sekiz yaşına giriyorum, bu yüzden katılım çok büyük olacak Jax! Annem şimdiye kadarki en büyük partiyi düzenliyor ve partide duyuracağım dünyanın en büyük haberi var ve suç ortağımın da orada olması gerekiyor, yani gelmelisin."

"Tamam. Anlaştık."

"Giriş ücreti yirmi beş dolar, ama sizin için yüz dolar olması gerekecek."

Bu serseri gerçekten çok ağırdı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Pekala. Bitirdin mi?"

Elini bana doğru uzattı. "Anlaştık, ortak." "Patron," diye

düzelttim elini sıkarken.

"Her neyse. Bana kalırsa, şu andan itibaren yarı yarıya ortaklık içindeyiz." Pizza kutusunu kapattı ve sanki ona hepsini teklif etmişim gibi aldı. "Peyzajcı olmak için neler gerektiğini araştırmak üzere eve gitmeliyim, böylece sabaha kadar bir profesyonel olabilirim. Bana planlarınızla birlikte bir e-posta gönderin, ben de onları daha iyi hale getireyim."

"Teşekkürler, Con."

Gözleri büyüdü. "Lütfen ve teşekkür ederim tek bir konuşmada mı? Anneme bu akşam piyango oynamasını söylesem iyi olacak çünkü kendimi şanslı hissediyorum. Bu arada, peyzaj şirketimiz için İki Adam ve Bir Çapa'yı kullanmazsak, sıhhi tesisat işimiz için İki Adam ve Bir İngiliz Anahtarı'nı düşünmeliyiz. Kulağa hoş geliyor."

"İyi geceler, Connor."

"İyi geceler, Jax."

CONNOR peyzaj işlerinin inceliklerini araştırmak için eve gitme konusunda şaka yapmıyordu. Malzemeleri almak için tekrar buluştuğumuzda, aletler, bitkiler ve toprak konusundaki bilgisiyle oldukça donanımlıydı.

Hiç kimse onun çalışkan olmadığını söyleyemezdi. Üstlendiği her projede varını yoğunu ortaya koyardı. Kennedy'nin arazisini kazmaya başladıktan sonra, ben ön tarafla ilgilenirken Connor arka bahçeyle uğraştı.

Connor'a ve bana su ikram ettikten sonra Kennedy verandasına döndü ve okuma materyallerini aldı. Ne zaman yüksek sesle gülse ona doğru bakmaktan kendimi alamıyordum. Gülüşü duyduğum en güzel seslerden biriydi. Doğrusu, gülmediği zamanlarda bile ona bakmaya devam ediyordum.

Bazen beni yakalar, ben de hızla geri dönerdim. Diğer zamanlarda, işime dönmeden önce ona yarım yamalak bir sırıtma yapardım. Küçük bir kız bisikletiyle ön bahçeden geçerken, babası onu sabit tutuyordu, Kennedy'nin gözleri kitaptan fırladı ve baba-kız ikilisine takıldı.

İkisinin etkileşimini izlerken gözlerindeki ışığın kaybolduğunu gördüm. Küçük kızı dondurma yerken gördüğünde de aynı şey olmuştu. Onun için her zaman böyle miydi? Ne zaman bir çocuk görse, zihni şaşkınlık ve acı içinde donup kalıyor muydu?

"Güneş," diye seslenerek Kennedy'yi kendi düşüncelerinden

kopardım. Bana doğru döndü ve başını eğdi. "Evet?"

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yaşadığın her şey hakkında kiminle konuşuyorsun?"

Bana kırık bir gülümseme verdi ve omuz silkti. "Kimse yok. Sorun yok. Ben iyiyim."

"Bir terapistle ya da başka bir şeyle konuşmalısın. Sana yardımcı olabilirler." Doğru, yüzde yüz iyileşmiş değildim ama bu dünyadaki hiçbir insanın geçmişteki trajedilerden yüzde yüz iyileşmediğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Yine de yıllar boyunca Eddie ile konuşmanın bana yardımcı olduğunu düşündüm. Bazen yardım isteyebileceğim profesyonel bir kişinin olması güzeldi.

"Ben iyiyim, Jax." Sahte bir gülümsemeyle bastırdı. "Benim için endişelenme."

Kitabına geri döndü ve ben de onun söylediğinin tam tersini yaptım, endişelendim. O okumaya devam ettikçe ben de itip kakmaya ve fazla düşünmeye devam ettim.

"Uh, merhaba? Dünya'dan Jax'e mi?" Connor önümde yürüyüp ellerini sallayarak konuştu. "Dostum, sağır mısın sen? İki dakikadır sana sesleniyorum ve sen garip bir şaşkınlık içinde Kennedy'ye psikopat gibi bakıyorsun."

Başımı salladım. "Ne? Ona bakmıyordum ki."

"Evet, öyleydin." Kennedy eve girmek için ayağa kalktığında gözlerini kıstı. Küreği elimden kaptı. "Birbirinizi becermediğinizi söylediğini sanıyordum."

"Biz değiliz."

"O zaman neden herkesin içinde onunla göz göze geliyorsun?" "Göz sikmek deme," diye homurdandım.

"Ve sorumdan kaçmayın."

"Anlamıyorsun. Kennedy ve benim... bir geçmişimiz var." Kaşlarını memnuniyetle oynattı.

"O tür bir tarih değil, ahmak. Heyecanlanma," diye açıkladım. "Çocukken çok iyi arkadaştık. Çok uzun zaman önceydi ama o benim hayatımın büyük bir parçasıydı."

"Bekle. Mola. Ateşli Kennedy eskiden en iyi arkadaşın mıydı?" "Evet."

"Siz şimdi nesiniz?"

"Hiçbir şey. Biz sadece aynı mahallede yaşayan iki kişiyiz."

Connor güldü. "Ama daha fazlasını istiyorsun. O daha fazlasını mı istiyor? Arkadaşın falan mı olmak istiyor?"

"Hayır, yani, bilmiyorum." Kahretsin, dışarısı gerçekten o kadar sıcak mıydı? Terliyor muydum? Connor neden bana bu kadar çok soru soruyordu? "Yani, bir süre önce ormanda arkadaş olduğumuzdan bahsetti ama bunun sadece benim için üzüldüğünden olduğunu düşündüm."

"Orrr," diye uzattı. "Seninle arkadaş olmak istedi."

Durakladım.

Ben de öyle düşünmüştüm.

İnkar ettim.

"Hayır. Hiç sanmıyorum."

Connor güldü ve gözlerini devirdi. "Kendi işini yapan güçlü bir adama göre bazen çok aptal oluyorsun. Eğer bu bir Disney filmi değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Sen Elsa'sın, o da Anna ve onunla takılmalısın. Kardan adam yapman için yalvartma onu. Yap işte."

Gözlerimi kıstım. "Moral konuşmalarında sık sık Frozen filmine atıfta bulunur musun?"

"Görünüşe göre referansımın tam olarak ne anlama geldiğini biliyorsun, bu yüzden işe yaradı. Yani, lanet olsun, Jax. Bak, bu kadına sahipsin, bu delicesine güzel kadına,

Seninle arkadaş olmak ve arkadaşlığını seninle paylaşmak istiyor ve sen bunu reddediyorsun öyle mi? Sen deli misin?"

"Bahçesine yardım etmeyi teklif ettim."

"Bunun onunla takılmakla ne ilgisi var? Dostum. Sinir bozucu ve dramatik olabildiğimi biliyorum ama onunla arkadaş olmalısın. Benden daha fazla arkadaşa ihtiyacın var."

"Ne zamandan beri arkadaşız?" Şaka yaptım.

"Duygularımla oynama, Jax. Duygusal olduğumu biliyorsun. Ciddiyim. Sadece onunla takıl. En kötü ne olabilirdi ki?"

Omuz silktim. Onun arkadaşlığına layık olmadığımı anlayabilirdi. Yine de bunu söylemedim. Benim için bile fazla duygusal görünüyordu.

"Sadece sevdiği bir şey bulun ve onunla bu şeyleri yaparken takılın. Sonra, bundan daha da iyi olabilir, çünkü bunun olabileceği en iyi şey ne biliyor musun?" Connor sordu.

"O da ne?"

"Menfaatleri olan arkadaşlar." Havayı yumruklamaya başladı. "Ve bu konuşma burada bitmiştir."

"Ona çıkma teklif et, Jax." "Hayır."

"Ona bir arkadaşlık randevusu teklif et." "Hayır."

"Sadece ona sor-"

"Tamam!" Ellerimi havaya kaldırarak bağırdım. "Ona takılmayı teklif edersem bu konuda çeneni kapatır mısın?"

"Tabii ki. Merak etme, bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

18

Jax

Connor'ı evine bıraktım, annesine merhaba dedim ve bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını kontrol ettim. Reddetti ama teklifim için teşekkür etti. Babamı ziyarete gitmeden önce,

Eddie ve Marie'nin evine uğradım. Kapının zilini çaldığımda mideme bir düğüm oturdu. Eddie kapıya geldiğinde beni karşısında görünce önce şaşırdı ama sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Bir randevuyu daha kaçırdın," dedi benimle konuşmak için kapısını açarken.

"Evet, biliyorum. Meşguldüm. Dinle, seninle gerçekten hızlıca konuşabilir miyim?"

Kenara çekilirken gözleri umutla parlıyordu. "Evet, tabii ki. Kanepem sana her zaman açık, Jax. İçeri gel."

Ellerimi birbirine sürterek eve girdim.

Marie arka odadan çıktı ve beni görünce ışıl ışıl sırıttı. "Oh, merhaba, Jax. Nasılsın? Ana-" dan beri seni görmemiştim.

"Marie, bize kahve yapar mısın? Oturma odasında doğaçlama bir seans düzenleyeceğiz." Eddie'nin Marie'yle son karşılaşmamızdan ve banyo lavabosundan bahsetmek istemediği açıktı.

Sinirlenen terapiste biraz sırıttım. "Kahveye ihtiyacım yok. Uzun süre kalmayacağım."

"Emin misin? Sana ayıracak çok zamanım var, Jax. Gerçekten, sorun değil. Babanla ilgili her şeyi biliyorum-"

"Bu babamla ilgili değil," dedim.

"Oh?" Oturma odasındaki koltuğuna oturdu ve ben kanepeye otururken ellerini birbirine kenetledi. "O zaman ne hakkında?"

"Komşun, Kennedy. Yeni kız."

"Konuşmanızı beklediğim konu bu değildi ama Amanda'dan sonra hayatınızda yeni bir kadın varsa, ben-"

"Hayır, o benim hayatımda değil. Yani bir zamanlar öyleydi ama artık değil. Sadece peyzaj işlerinde ona yardım ediyorum."

"Bir zamanlar senin hayatındaydı da ne demek?"

"Gençken benim en iyi arkadaşımdı. Birlikte yaz kampına g i d e r d i k."

Eddie'nin kaşları çatıldı ve terapist gibi yavaşça başını salladı. "Merak uyandırıcı."

"Hayır, değil. Bir şey yok."

"Oh?"

"Kes şunu, Eddie. Buraya gelme sebebim bu değil. Kennedy ile geçmişim hakkında konuşmak ya da ruhumun derinliklerine dalmak için burada değilim. Ziyaretimin aslında benimle hiçbir ilgisi yok."

"O zaman... neden...?"

"Yardımına ihtiyacı var."

Eddie tuzlu ve biberli sakalının kenarını kaşıdı. "Jax, bu işler böyle yürümez."

"Bir travma yaşadı. Kendisini suçladığı bir trafik kazasında hem anne babasını hem de kızını kaybetti. Panik atak geçirmeden bir çocuk bile göremiyor. Joy bana Kennedy'nin kaza yüzünden araba kullanmadığını ve sorunları hakkında profesyonel kimseyle konuşmadığını söyledi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm Jax, ama o olmadan ona yardım teklif edemem-"

"Onu terapist yapmana gerek yok Eddie. Sadece... ne bileyim- bu kasabadaki diğer insanlar gibi meraklı ol ve komşuluk nezaketiyle gidip onu kontrol et. Kırılmış durumda ve sadece konuşacak birine ihtiyacı var."

"Seninle konuşabilir mi?"

"Onu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum, Jax. Ayrıca, bir terapist olarak insanları düzeltmiyoruz, çünkü bana göre onlar bozuk değiller. Sadece karmaşıklar."

"Evet, peki, sadece gidip onun karmaşıklıklarını gör." "Ja-"

"Kahretsin Eddie," diye bağırarak koltuktan fırladım. Kennedy'nin evinin olduğu yönü işaret ettim. "Boğuluyor. O evde tek başına, anılarının ve suçluluk duygusunun içinde boğuluyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Tüm bu saçmalıklar yüzünden boğulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ama en azından benim gidebileceğim bir sen vardın. En azından yıllar boyunca konuşabileceğim biri vardı. Kennedy'nin kimsesi yok. Lütfen, Eddie. Sadece..." İçimi çektim ve ellerimi yüzüme sürdüm. "Ona yardım et."

Ona doğru baktım ve gözlerindeki suçluluk duygusunu gördüm. Ona yardım etmeyecekti.

Sikeyim.

"Ne var biliyor musunuz? Boş ver. Buraya gelmem aptalcaydı. Zamanınızı harcadığım için özür dilerim."

"Vaktimi boşa harcamadın, Jax. Bu iyi bir şey. Bu senin gelişimin için iyi bir şey," dedi kendini sandalyesinden kaldırırken.

"Benim ilerlemem mi? Sana bunun benimle ilgili olmadığını söylemiştim." Bana bilmiş bir bakış attı ve bundan nefret ettim.

"O senin en iyi arkadaşındı," dedi. "Kasabaya gelişiyle birlikte onunla ilgili duygularının yeniden su yüzüne çıkması şaşırtıcı değil. Bu tamamen normal ve duyguların yüzünden çıldırmana gerek yok. Endişeniz haklı."

"Duygularımdan korkmuyorum çünkü bu konuda hiçbir şey hissetmiyorum. Neyi anlamadın? Ben iyiyim. İyileştim. Terapimi yaptım."

"İyileştin mi?" diye sordu ellerini pantolonunun ceplerine sokarken.

"Evet. Çalıştım. Daha iyi oldum."

Gözlerini kısmış ve ileri geri sallanıyordu. "Babanla aranız nasıl, Jax?"

Ellerim yumruk oldu ve tırnaklarım derimi kazımaya başladı. "Yapma bunu, Eddie."

"Ne yapmak?"

Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Onunla babam hakkında konuşmak zorunda değildim. Bununla başa çıkıyordum. Üstesinden geliyordum. Ben iyiydim. Daha iyiydim.

daha iyiydim. Ben daha iyiydim. Terapist bakışlarına ihtiyacı olan Kennedy'ydi. Dağılmakta olan oydu.

"Unut gitsin. Ben gidiyorum. Teşekkürler," diye mırıldandım ve ön kapıya doğru yürüdüm.

Eddie beni takip etti ve verandasına çıktığımda konuştu. "Sana sahip olması iyi bir şey. Belki de terapiden daha çok ihtiyacı olan şey budur.
-Sadece onun yanında olacak biri."

"Başkalarının yanında olmak için iyi bir insan değilim doktor. Bu iş bana göre değil."

"Her gün yeniden denemek için yeni bir fırsattır. Belki Kennedy ile geçmişteki arkadaşlığınızı yenileyebilirsiniz. Bu ikiniz için de iyileştirici olabilir."

Bu insanların nesi var böyle? Önce Connor bana Kennedy ile kardan adam yapmamı söylüyordu, şimdi de Eddie beni onunla arkadaş olmaya zorluyordu. Joy'un da yakında o trene bineceğinden emindim.

Anlamadıkları neydi? Bir arkadaşa ihtiyacım yoktu. Sadece Kennedy'nin hak ettiği yardımı almasını istiyordum. Bir zamanlar çok canlı, çok parlak ve ışık doluydu, ya şimdi? Işığı solmuştu, ki bu çok utanç vericiydi, çünkü o en karanlık ruhu bile aydınlık hissettiren türden bir ışıktı.

Elimi ağzıma götürdüm. "Bu haksızlık. O iyi biri, Eddie.
O çok iyi biri. Böyle bir acıyı hak etmiyor."

"Kimse bilmiyor Jax, sen de dahil. Kendimize güvenemediğimizde, güvenebileceğimiz başkalarının da olması güzel." Ona kırık bir gülümseme verdim ve Eddie beni şaşırtarak bir kez daha seslendi. "Onu kontrol edeceğim. Bilirsin, bir komşuluk jesti olarak."

Donmuş kalbim mi? Lanet olsun, tekrar atmaya başladı. "Gerçekten mi?" Sesim çatlayarak sordum.

"Evet. Bu kasabadaki diğer insanlar gibi ona yiyecek götürmediğimizden oldukça eminim. Klişe olmaktan kaçınmaya çalışıyordum ama zararı olmaz."

"Teşekkür ederim Eddie," dedim, her zamankinden daha içten.

Bir kez başını salladı ve evine geri dönmek için döndü.

"Çikolata parçacıklı kurabiye," diye seslendim. "Her zaman en sevdiği kurabiyelerdi." "Çikolata parçacıklı, bir klasik. İyi geceler, Jax."

"İyi geceler, Eddie."

Eddie ile ziyaretimden sonra, babama bölümlerini okumak için huzurevine uğradım. O gece çok daha agresifti ve ben de dahil olmak üzere her şeye ve herkese karşı sinirliydi. O gece ona fazla bir şey okuyamadım ve eve döndüğümde, eskiden en tuhaf şeyler için bana nasıl sinirlendiğini hatırlamaktan kendimi alamadım. Keşke düşüncelerimi kapatabilseydim. Keşke anılarımı unutabilseydim ama yapamadım. Eve geldiğimde, yatağıma sertçe çökmeden önce kendime bir bardak viski doldurdum ve yorgunluk beni bütünüyle yuttu.

19

Jax
On iki yaşında Yaz
kampının ikinci yılı

"BU BIR KARDINAL!" Kennedy, yaz kampının son gününde dürbünlerimizi kullanırken gökyüzünü işaret ederek bağırdı. Bir kuşu işaret ettiği zamanların yarısında yanlış kuşu işaret ediyordu ama ben onu düzeltmedim. Onu bulduğu için çok mutluydu, bu yüzden ne düşünmek istiyorsa düşünmesine izin verdim.

Ayrıca, ben gerçek kuş gözlemini açıklayana kadar, o çoktan bir başkasına geçmiş olurdu. Zihni çok hızlı hareket ediyordu ve ben her zaman ona ayak uyduramıyordum, ama bu sorun değildi çünkü onun etrafımda olması hoşuma gidiyordu.

Yazın bu kadar hızlı geçmesinden nefret ediyordum ve eğer yapabilseydim Kennedy'yi komşum yapardım, böylece birbirimizi her zaman görebilirdik. Onu görmeden koca bir yılı daha nasıl geçirecektim?

Belki annem beni ziyarete götürür ya da Kennedy ziyarete gelebilir.
Ben.

Bavullarımızı alma zamanı geldiğinde midemde bir düğüm vardı. I
onun gitmesini istemedi. O yaz ilk kez Kennedy de sessizdi. Ona sessizliğini sormalı mıydım bilmiyordum çünkü sormazsa konuyu açmak istemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, tek düşündüğüm ayrılmadan önce onu tekrar öpüp öpemeyeceğimdi ve onu ailesinin ya da benim ailemin önünde öpmek istemiyordum, çünkü iğrençti. Derek beni bir kızı öperken yakalarsa muhtemelen sonsuza dek benimle dalga geçerdi, o kız Kennedy olsa bile.

"Sen iyi misin?" Kampın ana girişinin önündeki büyük kayanın üzerine oturmuş, ailelerimizin gelip bizi almasını beklerken sonunda sordum.

"Evet," diye mırıldandı bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken. "Seni geçen seferkinden çok daha fazla özleyeceğim çünkü artık senin hakkında çok daha fazla şey biliyorum, bu da özleyecek çok daha fazla şeyim olduğu anlamına geliyor ve bu beni üzüyor."

"Ah." Duygularımı açıklamakta Kennedy kadar iyi değildim. O kelimeleri söylemekte iyiydi. Bense onları yazmakta iyiydim.

Bunun yerine ona sarıldım. "Sen benim en iyi arkadaşımsın,"

diye fısıldadım. Beni sıktı ve o da bana aynı şeyi söyledi.

"Demek kızımın daha iyi bir yazar olmasını sağlayan çocuk sensin," dedi bir ses ve Kennedy'yi bırakmama neden oldu. Kafamı kaldırdığımda bazı yönleriyle Kennedy'ye benzeyen, bazı yönleriyle de benzemeyen bir yetişkin gördüm.

"Baba!" Kennedy sıçradı ve kollarını ona doladı, o da onu kaldırdı ve etrafında daireler çizerek döndürmeye başladı. "Seni özledim!"

"Ben de seni özledim bebeğim!" dedi, sesi en az kızı kadar heyecanlıydı.

"Eminim annene ve kız kardeşine de verecek daha çok sevgin vardır," dedi Bayan Lost, Kennedy'nin kız kardeşine sarılmak için yanına atlayarak.

Anneme de aynı şekilde sarılmak için sabırsızlanıyordum. Kennedy'yi görmeyi çok seviyordum ama annemi de hâlâ çok özlüyordum.

Bayan Lost bana doğru bakarak, "Jax, senin hakkında harika şeyler duyduk," dedi. Gerçekten de Kennedy'ye benziyordu. Belki de en çok gülümsemesi benziyordu. "Sen ve Kennedy yaz kampında başarılı bir yıl daha geçirdiğiniz için, belki Lost-mobile'a bir anı eklemeniz gerektiğini düşünüyordum." Birkaç Sharpie çıkardı ve Kennedy sevinçle ciyakladı.

"Evet!" diye bağırdı ve Bayan Lost'un elinden işaretleri kaptı. Sonra elimi kendi eliyle kavradı ve beni hızla yanına çekti. "Hadi, Jax! Bir şeyler yapalım!"

Güldüm. "Gerçekten arabanı çizmemi mi istiyorsun?" Gergin bir şekilde sordum. Arabaya bir şey çizseydim babam beni öldürürdü. Bir keresinde yanlışlıkla arka koltuğuna bir gazoz dökmüştüm ve bir şaplak yemiştim.

"Evet! Bu bizim hafıza arabamız. Al bakalım." Bana bir keçeli kalem uzattı. "Bu yazın nasıl hatırlanmasını istiyorsan öyle çiz, tamam mı?"

Alt dudağımı ısırdım ve kalemin kapağını çıkardım. Biraz düşündükten sonra bir kalp çizmeye başladım ve içine ikimizin de baş harflerini koydum.

"İşte," dedim ve Sharpie'yi ona uzattım.

Altında Kennedy *sonsuza dek dostuz* yazıyordu ve ben bunun doğru olduğunu biliyordum. Sonsuza dek.

Biz arabasının yanında durmuş Kennedy'nin ailesiyle gülerken, babamın kamyoneti kamp alanına yanaştı.

Beni görür görmez korna çalmaya ve bana bağırmaya başladı. "Jax! Kıçını buraya getir de gidelim."

Karnım ağrımaya başladı çünkü utanmıştım. Annem neredeydi? Neden beni almıyordu? Babama bu soruyu sormak gibi aptalca bir hata yaptım, bu da onu arabasından inmek zorunda bıraktı. Bana doğru yürürken nefesinin altında küfürler ediyordu.

"O hasta, fark eder mi? Sana arabaya binmeni söyledim. Gidelim," diye bağırdı.

Kennedy'nin babası gülümseyerek bir adım öne çıktı. "Hadi ama. Bu kadar öfkelenmene gerek yok. Çocuklar sadece vedalaşıyorlardı, hepsi bu."

Babam onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sen kendi işine baksan nasıl olur?"

"Tamam baba," dedim, vücudum titriyordu. "Hadi gidelim. Ben de geliyorum."

Babamın davranışlarından Kennedy'nin tüm ailesinin şok içinde olduğunu görebiliyordum. Bunu nasıl görmedi? Beni nasıl utandırdığını nasıl görmedi? Ne kadar kaba olduğunu nasıl görmedi?

Bavulumu aldı ve sürükleyerek kamyonetin kasasının arkasına attı.

Döndüm ve Kennedy'nin ailesine zayıf bir gülümseme verdim. "Hepinizle tanışmak güzeldi. İyi günler dilerim," dedim.

Kennedy'nin babası başımı okşadı ve bana doğru eğilirken sırıttı. "İyi misin, Jax? Babanla aranız iyi mi? Eminim ihtiyacın olursa seni eve bırakabiliriz ya da-"

"Jax! Kaldır kıçını da buraya gel!" Babam bağırdı ve beni yerimden sıçrattı. Onu ne kadar üzersem benim için o kadar kötü olacağını biliyordum.

"Ben iyiyim Bay Lost. Teşekkür ederim. Gitmem gerekiyor," diye kekeledim. O anda onun benim babam olmasını diledim. Kennedy onun gibi iyi birine sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Ona bağırmayan ve isim takmayan biri.

Kennedy bana sımsıkı sarıldı ve beni sıktı. Yanaklarımızı birbirine çarptı ve gözyaşlarını tenimde hissettim. "Bu kadar kaba olduğu için üzgünüm, Jax."

"Sorun yok," diye fısıldadım. "Ben iyiyim."

Yumuşak bir sesle konuşmadan önce bana daha sıkı sarıldı. "Eğer kaçman gerekiyorsa, bana kaç."

20

Jax
Günümüz

Ön kapım çalındı ve cevap vermek için hızla ayağa kalktım. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, gözlerinde çok yoğun bir bakışla Kennedy duruyordu. Tepeden tırnağa sırılsıklamdı, üzerinde sadece beyaz bir atlet ve şort vardı.

"Merhaba," dedi nefes nefese, gevşek buklelerindeki suyu silkeleyerek. "İyi misin?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"Babana olanları duydum. Kasabada insanlar konuşuyordu. Sadece seni kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak istedim. Neler yaşadığını ancak tahmin edebilirim."

Sakalımı kaşıdım. Yağmur ne zaman başlamıştı? Yatmaya gittiğimde dışarısı güzel ve sıcaktı. "Ah, evet. Az önce onu gördüm. Bir şeyi yok. Beni kontrol etmeye mi geldin?"

"Tabii ki yaptım, Jax. İyi olduğundan emin olmak istedim. İçeri girebilir miyim?"

Ne haltlar dönüyor burada? Bunu ona sormak istiyordum ama doğrusu daha büyük bir parçam onu evimde benimle birlikte istiyordu. Uzun zamandır yalnızdım.

çok uzun; biraz arkadaş iyi olurdu.

Ben kenara çekildim, o da sırılsıklam olduğu için titreyerek içeri girdi.

"Sana bir şeyler getirebilirim-" Ben düşüncemi tamamlayamadan Kennedy vücudunu benimkine çarptı. Beni kucağına çekerken sert meme uçları atletinin üzerinden bastırıyordu ve ıslak vücudunun benimkiyle aynı hizada olmasının bana gönderdiği hissi görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım - ya da daha çok, doğrudan zonklayan sikime gönderiyordu.

"Çok üzgünüm Moon," diye fısıldadı, kollarını boynuma dolayarak beni kendine daha sıkı çekti. "Çok özür dilerim."

Ben cevap veremeden dudakları boynuma yapıştı ve beni küçük öpücüklere boğdu. "Özür dilerim, ben sadece... Jax, seni özledim." Boynumun altını tekrar öptü, bu kez dilini tenimde gezdirdi. "Sen de beni özledin mi? Beni özledin mi, Jax?"

Kollarımla onu sarıp kendime doğru kaldırdığımda sözlerinden özen ve merak damlıyordu. Onu sırt üstü duvara yasladım ve alnım onunkine değerken gözlerimi kapattım. "Kennedy, burada olmamalısın. Bunu yapmamalıyız..."

Dudakları benimkilere değdi. "Biliyorum, ama yine de..." Alt dudağımı kendi dudağının arasına aldı ve hafifçe emdi. "Bunu yapmak istiyorum. Lütfen, Jax... bunca yıldan sonra... seni bu kadar uzun süre kaybettikten sonra... seni düşünmeden edemiyorum. Sen de beni düşünüyor musun?" Gözlerini açtı ve benimkilere baktı. "Ben de senin benim gibi aklından geçiyor muyum?"

"Evet." Ellerim kıçının yanaklarının altında kenetli kalırken iç çektim. "Tanrım, Kennedy, aklımdan o kadar çok geçtin ki."

"Bana yatak odanı göster," diye fısıldadı kulak mememi emmeden önce. Elbette kalbim hâlâ donmuştu ama o gece sikim üç beden büyümüştü. *Bana ne yapıyordu?* Umurumda bile değildi. Sadece bunu yapmaya devam etmesini istedim.

Onu yatak odama taşıdım ve çarşaflarımın üzerine yatırdım. Aceleyle atletini odanın kenarına fırlattı ve şortunun düğmelerini açtıktan sonra pembe külotuyla birlikte uzun, dolgun bacaklarından aşağı kaydırdı.

Sıradaki benim.

Kıyafetlerimi kenara fırlattım ve ona doğru ilerlemeden önce dikkatlice inceledim. Eskiden en iyi arkadaşım dediğim kız artık bir kız değildi. Hayır, o yetişkin bir kadındı ve hayatım boyunca gördüğüm en mükemmel vücuda sahipti. Göğüsleri diri ve yuvarlaktı, meme uçları sertti ve kıvrımları

-Lanet olsun. Vücudunun kıvrımları müzede sergilenmeyi hak eden bir sanat eserine benziyordu.

Yine de hepsi benimdi.

Gözleri, vücudunu incelerken elimde okşadığım zonklayan sikimde gezindi. İşaret parmağını eğdi ve dudaklarında şeytani bir sırıtışla yanıma gelmemi işaret etti. Emrettiği gibi yaptım, kendimi vücuduna doğru indirirken onun üzerinde yükseldim. Dudaklarım onunkiler üzerinde dans etti ve ellerini sırtıma koyup beni daha yakına çekerken inledi. Bacaklarını benim için açtığında aletim göbeğine değdi.

"Lütfen," diye yalvardı, bal rengi gözleri içime, ruhuma bakıyordu. "Her şeyini istiyorum, Jax. Her parçanı, her santimini." Sesi arzu dolu bir fısıltıya dönüştü. "Karanlığınla sik beni."

İki kere söylemene gerek yoktu.

Kendimi onun derinliklerine kaydırdım ve tam bir zevk içinde haykırdı. "Daha, daha," diye yalvardı, yakardı, talep etti.

Onun hiçbir isteğini ve ihtiyacını reddedemezdim, çünkü onun ihtiyaçları benim isteklerimdi. Onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar, bir şeye ihtiyaç duymayı hak ettiğimi bildiğim kadar çok istiyordum. Vücudu benimkine karşı günah gibi hissettiriyordu ve dudaklarının tadı cennet gibiydi. O benim geçmişimin en tatlı parçasıydı ve onu şu anda yaşadığıma inanamıyordum.

Sikimi onun içine daha derin pompaladıkça, onu her parçamla doldurdukça inlemeleri beni daha da aydınlattı.

"Evet, evet, evet," diye haykırdı, çarşafları parmaklarının arasında döndürürken bacaklarını belime doladı. "Tam orası, Jax. Evet, lütfen," diye tekrar tekrar söyledi.

Zihnimi sadece onu memnun etmeye odakladım. O anda tek önemsediğim oydu. Tek istediğim, tek ihtiyacım olan, tek hayal ettiğim oydu.

Ben daha hızlı pompalarken başını sola, yatak odamın penceresine doğru eğdi ve hafifçe soludu. "Kar yağıyor," diye fısıldadı.

Ne oluyor lan?

Penceremden dışarı baktım ve... *Lanetleneceğim.* Yağmur fırtınası yerini kar fırtınasına bırakmıştı. Ne zamandan beri Kentucky'de lanet olası yazın ortasında kar fırtınası oluyor?

Ellerini yanaklarıma koydu ve ona dönmemi sağladı. "Bana odaklan, Jax, buna, bize," diye emretti. "Gözlerini benden ayırma."

Söylediği gibi yaptım, içine doğru kaydım, yavaşça çektim ve hızlıca vurdum. Kahretsin, sikime karşı çok iyi hissediyordu. Çok ıslak hissediyordu ve bu ıslaklığın benim için olduğunu biliyordum. Bunu ona yaptığım için çok mutluydum. Onu ıslatmayı seviyordum.

"Sen..." Ağır ağır nefes aldı. "İstiyor musun..." İç çekti, kalçalarını sertçe bana doğru döndürdü.

"Ne? Söyle, yapacağım," diye söz verdim.

"İstiyor musun... Tanrım, evet, tam orada, Jax..."

"Söyle," dedim. "Bana istediğini söyle."

Gözleri benimkilerle kilitlendi ve en içten ses tonuyla, "Sen..." dedi. İnle. "İstiyorum..." Üzerimize kar yağmaya başladı. "İnşa et..." Orgazmın eşiğinde. "A..." Cidden, yatağımın üzerine kar yağıyordu. "*Snoooowman*?" diye bağırdı, kendini sertliğimin etrafında serbest bırakırken kelimeyi uzattı, kar çıplak bedenlerimize düşerken beni şaşkın ve şaşkın bıraktı.

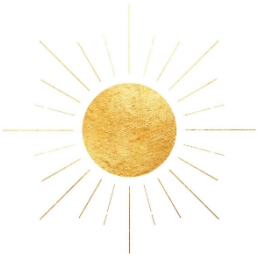
Ne...bu...lanet?

Tarih boyunca gördüğüm en berbat rüyadan KENDİMİ KURTARDIM. "Ne oluyor lan?!" Dedim, uyanmış sikime bakarak. Az önce Kennedy Lost'la ilgili bir seks rüyası gördüğüm gerçeğiyle başa çıkamıyordum... bu rüya bir Disney şarkısına dönüşmüştü.

Yatmadan önce viski içmek yok.

Ve artık Connor'ın benim y a n ı m d a y k e n Disney şarkıları söylemesine izin vermek yok.

21

Kennedy

"ÇIKOLATA PARÇACIKLI KURABIYE MI? İşte şimdi benim dilimden konuşmaya başladın." Kapımda duran en yeni karşılayıcıya bakarken gülümsedim.

Eddie taze pişmiş ürünlerden oluşan tabağı önümde tuttu. "Onları Marie'nin pişirdiğini itiraf etmeliyim, ben sadece teslimatçıyım."

"Bu jestin için minnettarım," dedim. Eddie ayakkabılarının içinde ileri geri sallanıp başparmağını burnuna götürürken birkaç dakika boyunca garip bir sessizlik kapladı ortalığı. Bir kaşımı kaldırdım. "Neden söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum?"

"Söylemediğim bir şey olduğu için mi?" diye cevap verdi, ifadesi bir soru olarak ortaya çıktı.

"Neler oluyor, Eddie?"

"Ben Jax. Geçen gün bana geldi ve seni kontrol etmek, işlerin nasıl gittiğini görmek için uğrayıp uğramayacağımı sordu - bir terapist olarak değil, komşuluk perspektifinden."

Midem düğümlendi. "Tabii ki söyledi. Jax'in sana ne söylediğinden emin değilim ama ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Bazı şeyler yaşadım ama sorunlarımın üstesinden gelmeye çalışıyorum."

"Doğru, elbette. Ve profesyonel yardım alıp almamak tamamen size kalmış. Doğrusu, burada bulunma nedenim bu değil."

İçimde daha da fazla kafa karışıklığı oluştu. "O zaman ne?"

"Sorun Jax," diye tekrarladı, bu kez dudakları aşağıya dönüktü. "Sadece onun için endişeleniyorum - bir terapist olarak değil, bir komşu olarak. Babasının hastalığıyla başa çıkamadığından endişeleniyorum. Sanki sizinkine odaklanarak kendi kişisel sorunlarını saptırıyormuş gibi hissediyorum. Sizce iyi başa çıkabiliyor mu?"

Başımı salladım. "Özür dilerim, emin değilim. Doğrusu, daha yeni konuşmaya başladık. Eskiden arkadaştık ama Jax'i yetişkin bir adam olarak görme şansım olmadı."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Bu garip çünkü senden sanki ikiniz yakınmışsınız gibi bahsediyor... Jax'in kimseyle yakınlaşmadığını görünce bu da kafamı karıştırdı." Sakalını kaşıdı. "Her neyse, ipucu aramaktan vazgeçeceğim. Sadece kurabiyeleri bırakmak istedim çünkü Jax senin iyi olup olmadığını kontrol etmem gerektiğini boğazıma kadar soktu."

Gülümsedim. "Check-in için minnettarım."

"Bu onun yapacağı bir şey değil, biliyorsun, önemsemek. Tüm bunların yeni olduğunu düşünseniz bile onun için bir anlam ifade ediyorsunuz. Bana gelip yardım istemesi onun için büyük bir olay. Dışarıdan bakınca küçük görünebilir ama Jax için bu onun gelişiminde büyük bir ilerleme. Ona ne yaptığını bilmiyorum Kennedy, ama lütfen bunu yapmaya devam et." Arkasını döndü ve merdivenlerden aşağı indi. "Ve eğer bir komşunun seni dinlemesine ihtiyacın olursa, kanepem her zaman açık."

Eddie uzaklaşırken kurabiyelerden birini ısırdım, aklım Jax'in bana yardım edecek birini aramaya gitmesinin ne anlama geldiğine dair düşüncelerle doluydu. Umarım kendisi için de yardım istiyordur.

Jax'i bir kürek alırken izlediğim güne kadar çevre düzenlemesinin son derece seksi olabileceğini HİÇ BİLMİYORDUM. O ve Connor'ın geldiği her gün dışarıda olmak için bir neden buluyordum ve Jax'i ne zaman bana bakarken yakalasam, midemde yepyeni bir kelebek uçuşuyordu. Benimle pek konuşmazdı, konuştuğunda da sohbet daha çok çevre düzenlemesi hakkındaydı.

Bir Pazartesi öğleden sonra geç saatlerde Kentucky güneşi, tenimizi elli ton koyulaştırmaya hiç aldırış etmiyormuş gibi üzerimize vuruyordu. Gün boyunca çok çalıştıkları için çocukların sularını tazelemeye devam ettim. Bardaklarını bir kez daha doldurmak için bir sürahi buzlu suyla dışarı çıktığımda, Jax'i görünce neredeyse ayaklarım takılıyordu.

İşte oradaydı, gömleksizdi ve bir gül fidanını dikerken toprağın üzerine diz çökmüştü. Vücudu kaya gibi sertti ve bronz teni güneş ışığında parlıyordu. Beyaz tişörtünü Levi kot pantolonunun arka cebine sokmuştu ve ben resmen *Joe-from-You*'yu takip etme hislerime geri dönmüştüm.

Poposu hep böyle büyülü ve dolgun muydu? Tanrım, tek yapmak istediğim ona doğru yürümek, iki elimi poposunun yanaklarına yerleştirmek ve sıkmaktı.

Başka tarafa bak, başka tarafa bak, bak-

"Bu bizim için mi?" Connor'ın arkamdan gelen sesi beni yerimden sıçrattı ve elimdeki su sürahisi ileri doğru uçarak Jax'in bedenine çarptı.

"Kahretsin!" dedi, onu saran soğuktan ayağa kalkarak. Suyu silkeleyerek olduğu yerde zıpladı.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim!" Ona doğru koşarak haykırdım. "Korktum, çok özür dilerim," dedim ve onu kurulamak için aklıma gelen ilk şeye uzandım: arka cebindeki tişörte. Şimdi de ellerimi Jax'in göğsünde aşağı yukarı ovuşturuyordum.

Karın kaslarından
aşağı ve yukarı. Karın
kasları.
Yani. Çok. Abs.

Orada altılı paket partisi mi var? Yoksa sekiz tane mi saydım? Ve neden, neden onu ovalamayı bırakamıyorum?

"Sanırım iyiyiz Kennedy." Jax sırıttı. "İyi, iyi, evet,
iyiyiz," diye mırıldandım, hâlâ ovuşturuyordum.

Güldü ve ellerini kollarıma koyarak hareketlerimi durdurdu. "Sorun değil, gerçekten."

Jax, keşke şu an ne kadar iyi olduğumuzu bilseydin.

"Doğru, elbette." Geri çekildim, gömleği hâlâ elimdeydi. "Özür dilerim, ben sadece... bir an için dikkatimi kaybettim."

Connor kıkırdadı. "Neye bakıyordun öyle?" diye takıldı.

Yüzüm kızardı ve her ikisinin de yanaklarımda yükselen utancı görebildiğinden emindim.

"Evet," diye sordu Jax. "Ne dikkatini çekti?"

Bagajınızdaki tüm o ıvır zıvır, efendim.

Başımı salladım. "Oh, uh, bir kediyi kovalayan bir sincap," diye ağzımdan kaçırdım. *Ne?* "Yani, bir kedi bir sincabı kovalıyor." İkisi de şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Ellerimi salladım. "Biliyor musunuz? Önemli değil. Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil. Zaten bugünlük mola vermek üzereyiz," dedi Jax, elini damlayan ıslak saçlarında gezdirirken. Su damlacıkları göğsüne, göğsüne, göğsüne damladı, damladı, damladı ve aman tanrım, o damlaların her santiminden aşağı kaymasını izledim.

Neyim var benim böyle? Üstsüz bir erkek görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, şimdi Jax'in göğsüne mi takılmıştım?

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, pek çok erkeğin göğsü onunki gibi değildi.

"Tamam, ben eşyaları kamyona yüklemeye başlayayım. Jax, bu arada sen de Kennedy ile geçen gün konuştuğumuz konu hakkında konuşsana," dedi Connor.

Jax, Connor'a en pis bakışını attı ve sıktığı dişlerinin arasından tısladı. "Şu an muhtemelen doğru zaman değil Connor."

"Şimdiki zaman gibisi yok koca adam," diye şarkı söyleyen Connor, Jax'in yanından geçip omzunu sıvazladıktan sonra bazı malzemeleri alıp kamyona doğru ilerledi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Her şey yolunda mı?"

Jax boğazını temizledi ve çenesini kaşımadan önce yüzünü buruşturdu. "Um, evet. Sadece, şey, ben..." Sözcükler arasında bocalıyordu ve bir anda eskiden tanıdığım çocuğu hatırladım. "Sadece, Connor arkadaşa ihtiyacın olduğunu düşünüyor."

Daha dik durdum. "Ne?"

Ellerini hızla salladı. "Hayır, arkadaşa ihtiyacın varmış gibi değil. Yani, eğer istersen arkadaş edinebileceğini biliyorum. Ve edinebilirsin de. Arkadaşların olabilir, yani senin arkadaşın gibi olmak isteyen insanlar olabilir." Benden uzaklaştı ve ellerini tekrar saçlarında gezdirdi, nefesinin altında bir *Fuck* mırıldandı. Yüzünü buruşturarak ve gözlerini kısarak bana döndü. "Arkadaşım olmak ister misin? Arada bir takılmak ister misin? Belki o defterindeki listeden bazı şeyleri sileriz? Demek istediğim, bu kasabayı tanımak istiyorsan, sana gösterecek kişi benim. Buranın içini dışını bilirim. Sana dünyayı gösterebilirim... en azından Havenbarrow'u."

Kıs kıs güldüm. "Benim Aladdin'im olmak mı istiyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Ayakkabılarının içinde gergin bir şekilde sallanıyordu ve gömleksizken bile aptal tarafı açıkça ortaya çıkıyordu. "Gerçi sihirli bir halım yok. Sadece külüstür bir kamyonetim var."

Alt dudağımı ısırdım ve Joy'un defterine bir şeyler yazarken kendi kendine gülümsediği sol tarafıma baktım. Beni dinlediğinden ve yüzündeki gülümsemenin Jax'in utangaçlığı için olduğundan neredeyse emindim.

Ensesini ovuşturdu ve saçları biraz yüzüne düşerek onu çok daha sert ve yakışıklı gösterdi. "Eğer ilgilenmiyorsan, önemli bir şey değil. Evet, hayır, aptalca bir fikir. Sorduğum için bile özür dilerim. Bak, senden kurtulmama izin ver-"

"Kahve dükkanındaki Marshmallow ile başlayabilir miyiz?" Gergin adamın kıpırdanmayı bırakmasını sağlayarak araya girdim.

"Kahve dükkanı mı?"

"Evet. Kahve dükkânının kedisiyle tanışmak istiyorum. Ayrıca, harika bir chai latte'leri olduğunu duydum."

"Doğru. Evet, tamam." Jax'in gözlerindeki ışık benim de kalbimi aydınlattı. "Evet, bu iyi bir fikir. Tamam. Güzel. Belki yarın sabah seni alabilirim? Tabii meşgul değilsen, çünkü eğer meşgulsen-"

"Sabah dokuzda çalışır."

Yüzünü buruşturdu. "Normalde saat dokuzda Joy ile kahve içerim..."

"Oh sus, evlat. Git kahve dükkânındaki kediyi gör. Başka bir gün burada olacağım," diye bağırdı Joy, onun yorumunu elinin tersiyle iterek ve konuşmamızı gizlice dinlediğini açıkça belli ederek.

Gülümsedim. "Peki, dokuzda görüşürüz?"

"Evet," diye kabul etti Jax. Dudakları yukarı kıvrıldı ve ben buna tanık olduğum için kendimi şanslı hissettim. Jax çok sık gülümsemezdi, bu yüzden gülümsediğinde en tatlı tatlı gibi gelirdi. Connor'ın beklediği kamyonetine doğru geri geri gitmeye başladı. "Harika. Harika. Bu bir randevu." Durakladı, burnunu oynattı ve yüzünü buruşturdu. "Yani, bir randevu gibi değil, bir arkadaş randevusu gibi. Bilirsin işte-"

"Ve tamam, bu hepimiz için yeterince gülünç oldu, bu yüzden bu adamı çekeceğim. İyi geceler, Kennedy. Jax seninle sabah görüşecek," dedi Connor patronunu sürükleyerek götürürken. O Jax'i azarlarken ben kıs kıs güldüm. "Dostum! Sana soğukkanlı olmanı söylemiştim ve bu yaptığın soğukkanlılığın tam tersiydi! Daha garip olabilir miydin?"

Jax, Connor'a çenesini kapatmasını söyleyerek beni güldürdü.

Connor bilmiyordu ama garip Jax'i görmek beni uzun zamandır olmadığım kadar mutlu etti. Uzun zamandır ilk kez her şey normal geliyordu.

Çocuklar gittikten sonra Joy, "Teşekkür ederim tatlım," dedi. "Gerçekten bir arkadaşa ihtiyacı var."

Keşke benim de bir taneye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilseydi.

"Dürüst olacağım, Marshmallow'dan biraz etkilenmiş olabilirsin. Adam biraz pislik olabiliyor," diye açıkladı Jax kasabaya doğru ilerlerken. Bir aracın içinde olmaktan duyduğum endişeyi belli etmemek için elimden geleni yapıyordum ama savaşı kaybediyordum. Neyse ki on dakika içinde vardık.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Ünlü bir küçük kasaba kedisi tarafından hayal kırıklığına uğratılacağımı hiç sanmıyorum. Ayrıca, bu kasabanın pisliklerine karşı bir şeyler hissediyorum," diye şaka yaptım.

Biraz gülümsedi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Gülümsemeni seviyorum," dedim emniyet kemerimi çözerken. "Bana genç Jax'i hatırlatıyor."

"Gülümsemeleriniz bende daha fazla gülümseme isteği uyandırıyor," diye itiraf etti arabadan inerken.

Kafeye girdik ve Jax'in ödememe izin vermediği içkimi sipariş ettim. "Bir dahaki sefere benimkini alabilirsin," diye teklif etti.

Onunla bir sonraki sefer fikriyle kalbim küt küt atmaya başladı. Onunla kaç kez daha görüşmek istediğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir masaya oturduk ve hayatımda içtiğim en iyi chai tea latte'yi yudumlarken bir yandan da Marshmallow'u arıyordum. Sadece o fincan bile beni Havenbarrow'da tutmak için yeterliydi. Peki ya muzlu somun? Aman Tanrım, ağzımda eridi.

Parmaklarımdaki kırıntıları yalayarak, "Bu muhtemelen yediğim en güzel şey," diye inledim.

Jax kıs kıs güldü. "Kafedeki Gary'nin bunu söylediğini duymasına izin verme. O ve buranın sahibi yıllardır en iyi muzlu somunu kimin yaptığı konusunda birbirlerine girip çıkıyorlar."

"Tamam, ama sadece söylüyorum. Bundan elli dilim yiyebilirim ve bıkmam. Dürüst olmak gerekirse, Havenbarrow'da geçirdiğim son birkaç haftada, insanların bana tatlı getirmesi nedeniyle muhtemelen hayatım boyunca yediğimden daha fazla karbonhidrat yedim. Yemin ederim, bana küçük kasaba on beşi falan kazandırmaya çalıştıklarından neredeyse eminim."

"Bu kasabadaki kadınları tanıdığım için, onlara hak veriyorum."

"Tartım olmadığı ve üzerime oturan bir yoga pantolonum olduğu sürece, kilo almamda bir sakınca yok," diye şaka yaparken öne doğru eğildim ve Jax'in muzlu somunundan bir parça çaldım. "Şimdi, nerede bu kedi?"

"Muhtemelen uyuyordur ya da birinin ayağına işiyordur," dedi Jax etrafına bakarak. "Şaka yapmıyorum, üç yıl önce o küçük pislik kahvemi alırken yanıma geldi ve bir psikopat gibi ayakkabıma işedi."

Kıkırdamamı engellemek için elimden geleni yaptım ama kendimi tutamadım. Bir kedinin Jax'in üzerine işemesi fikri beni öldürüyordu. "Onu kızdıracak ne yaptın?"

Sorum karşısında şaşırmış bir halde arkasına yaslandı. "Ben ne yaptım ki? Şaka mı yapıyorsun? Sadece kahve alıyordum!"

"Belki de kendi bölgesinde olduğun için kızmıştır. Bilirsiniz, her kafede sadece bir pislik olur."

"O herkese karşı böyledir." Jax omuz silkti. "O buralarda Bay Kişilik'tir."

Bu lakap karşısında sırıttım. Şehre geldiğimden beri bir haftadır ona böyle seslendiğime dair en ufak bir fikri bile yoktu. Bu sırrı kendime saklayacaktım.

Tam o sırada, büyük, tombul beyaz bir kedi arka taraftan çıktı ve bacaklarını uzatarak esnedi.

"Aman Tanrım!" Oturduğum yerden sıçrayarak çığlık attım. Hayatım boyunca gördüğüm en sevimli şeydi. "Merhaba dostum." Ona yaklaşırken gülümsedim.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Jax, sandalyesini yaklaşan kediden biraz daha uzaklaştırarak.

Ona doğru sırıttım. "Hadi ama, bana küçük bir kedicikten korktuğunu söyleme."

"İnan bana, amdan korkmuyorum," dedi ve imalı sözleri içime bir sıcaklık havuzu gönderdi. "Ama o canavardan çok korkuyorum."

Gözlerimi devirdim ve Marshmallow'un önündeki kafenin zeminine oturdum. Kollarımı önüme doğru uzattım. "Gel de biraz sevgi gör," diye emrettim.

"Sun, bekle-" Jax cümlesini tamamlayamadan Marshmallow kucağımdaydı ve mırıldanıyordu. Karnını ovmak için yuvarlanıyordu ve bana hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünüyordu. "Vay anasını," diye mırıldandı Jax. "Senden hoşlanıyor."

"Ben sevilebilir biriyim."

Gülümsedi ama başka bir şey söylemedi. Marshmallow ve ben en iyi arkadaşlar haline gelirken, eğlenerek arkasına yaslandı.

"Belki de o adamı yanlış anladım," diye yorumladı, ayağa kalkıp bize doğru yürürken. O yaklaştıkça Marshmallow tısladı ve aceleyle uzaklaştı. Jax onu tersleyerek, "Sen de siktir git Marsh," diye karşılık verdi.

Güldüm ve kendimi yerden kaldırdım. "Bazı insanlar ve kediler birbirlerine bağlanamıyor sanırım."

"Senden hoşlanmış olması şaşırtıcı değil. Senden hoşlanmamak çok zor," dedi Jax içkisini yudumlarken. Sandalyeme geri oturdum ve ona baktım, ben ona bakarken herkes - ama herkes - bize bakıyordu.

"Sadece bana mı öyle geliyor yoksa izleniyor muyuz?" Alt dudağımı ısırarak sordum. "Evet. Bu kasabanın diğer insanların hayatlarına oldukça müdahaleci
yaşıyor. Normalde sadece bunu yaparım" dedi ve iki orta parmağını havaya kaldırdı. Birkaç müşteri onun bu hareketi karşısında soluk soluğa kaldı ve ona pislik dedi.

Güldüm. "Önce kedi, şimdi de insanlar."

"Nefretimle eşit bir fırsatçıyım. Her şeyden ve herkesten aynı derecede nefret ediyorum."

"Ben bile mi?" Şaka yaptım.

Gözleri bir an için kasvetlendi ve dudaklarındaki küçük gülümseme solmaya başladı. "Senden asla nefret edemem, Kennedy. İnan bana, uzun zaman önce denedim."

Gözlerimi kısarken söylediği sözler beni iki yana salladı. "Bekle, ne? Neden benden nefret etmeye çalışıyorsun?"

Başını salladı ve boğazını temizledi. "Önemli değil, uzun zaman önceydi."

Masanın öbür ucuna uzandım ve elimi onunkinin üzerine koydum. "Hayır, Jax. En azından benim için önemli. Neden benden nefret etmeye çalışasın ki?"

O daha cevap vermeden bir ses sözümüzü kesti. "Ciddi misin, Jax?"

Kafamı kaldırdığımda karşımızda güzel bir kadının durduğunu gördüm. Dalgalı kahverengi saçları ve ona uyan koyu kahverengi gözleri vardı. Hemşire önlüğü giyiyordu ve kim olduğunu bilmesem de yüz hatlarındaki hüzün bana acı veriyordu.

"Amanda," dedi Jax, sesi sertti.

Bir şey söylemedi ama gözleri Jax'in elinin üzerinde duran benim elime kaydı ve sonra tekrar ona baktı.

Elini isteksizce benimkinden çekti. "Dinle, Amanda-"

Tokat.

Elinin Jax'in yanağına temas ettiğini görmek beni şaşırttı. Jax de şok içinde başını salladığına göre afallamıştı.

"Canın cehenneme Jax," dedi gözleri duygu dolu bir ifadeyle. "Bana kimseyle görüşmediğini söylemiştin."

"Değilim," dedi.

Ellerim göğsüme gitti. "Oh, hayır. Biz değiliz-o ve ben-" Kekeledim, neden bu kadar gergin hissettiğimden emin değildim. *Böyle mi düşünüyor? Jax ve benim görüştüğümüzü mü?* "Birbirimizle görüşmüyoruz. Sadece arkadaşız."

Kollarını kavuştururken beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Evet doğru, yeni kız. Herkes Jax'in arkadaşı olmadığını bilir. Nasıl erkek arkadaş olunacağını bilmediği gibi nasıl arkadaş olunacağını da bilmiyor."

"Dur bir dakika," diye başladım ama Jax elini kaldırdı.

"Sorun yok, Kennedy. O haklı."

Hayır, değildi.

Jax'e olan saygımdan dolayı sessiz kaldım ama içimdeki kan kaynamaya başlamıştı. Bu kadının sırf Jax'le beni birlikte gördüğü için bu kadar çirkinleştiğine inanamıyordum. Eskiden bir ilişkileri olduğu belliydi ama artık bitmişti. Onu küçümsemesi, ona tokat atması tamamen yersizdi.

"İyi şanslar," dedi bana, çantasının askısını omzuna doğru iterek. "Onu açmaya çalıştığında bir beton blokla karşılaşırsan şaşırma. Duygusal olarak ulaşılmazın tanımı o."

Ona döndü ve yüksek sesle ofladı. "Tıpkı baban gibi olacağını bilmeliydim, seni kalpsiz pislik." Etrafımızda bir ağırlık bırakarak çekip gitti.

Jax'in göğsünün derinliklerine sapladığı görünmez bıçağı gördüm. Başını kaldırıp bana bakmadan önce söylediği sözlerin acısıyla vücudu titredi. Dudakları ayrılırken tamamen sönmüş görünüyordu. "Sanırım gitmeliyiz."

"Evet, tamam." Çantamı aldım ve kamyonetine doğru yürüdük. Arabayı sürerken bir kez bile gözlerimi kapatmadım. Jax'e bakmaktan kendimi alamıyordum,

Aklından neler geçtiğini merak ediyordum. Sormak istiyordum ama muhtaç biri gibi görünmek de istemiyordum. Önündeki direksiyonu kavrarken parmak eklemleri soluk beyazdı ve arada bir ağzı seğiriyordu.

Evimin önüne geldiğinde kamyonu durdurdu ve bana doğru baktı. "Tüm bunlar için üzgünüm."

"Yanlış bir şey yapmadın."

"Evet, tamam. Sanırım seninle konuşacağım-"

"Takılmaya devam etmek ister misin?" Ben teklif ettim. "Orada çok fazla şey söylediğini biliyorum ve seni kızdırdığını söyleyebilirim ama yine de takılabiliriz. Daha erken, bugün Cumartesi ve hava da güzel. Annemlerin üstü açık arabasında oturup sadece konuşuruz ya da konuşmayız, ne yapmak istersen."

Başparmağıyla burnuna fiske vurdu. "Bir süre yalnız kalmak istediğimi hissediyorum, Kennedy."

"Evet, tabii ki. Yalnız kalmak istemeni anlıyorum - gerçekten anlıyorum... ama sadece benimle yalnız kal."

Bir an tereddüt etti, ben de tencereyi daha da tatlı hale getirebileceğimi düşündüm.

"Babamın en sevdiği viskiden bitirebileceğimiz bir şişe var ve inanın bana babam sadece iyi içki içerdi."

Kıs kıs güldü. "Saat daha sabahın on biri."

"Ah. Doğru. Ayrıca annemin en sevdiği kahve çekirdeklerinden de var, böylece bu sabah kahveyi içebilir ve bu gece viskiden faydalanabiliriz."

"Bütün günü benimle geçirmek mi istiyorsun?" diye sordu şaşırarak. "Bütün gün ve bütün gece."

Biz de tam olarak bunu yaptık. İçeri girdik ve sayısız kahve içtik. Konuşmanın çoğunu ben yapıyordum, ki bu da çocukluğumuzun nasıl geçtiğini taklit ediyordu ve Jax beni rahatlıkla dinliyordu. Ona ailem ve Daisy hakkında ve geçmişimle ilgili daha fazla hikâye anlattım ve ne zaman yüksek sesle gülsem gülümseyip bana güneşmişim gibi baktı.

Kariyerlerimiz hakkında konuştuk ve bana şimdiye kadar yayınladığım tüm kitapları almayı nasıl planladığını anlattı.

Bana babasının arazisinden ve bu arazi kendisine geçtikten sonra annesinin hayal ettiği her şeyi yapmayı nasıl planladığından bahsetti. "Annem hayallerini hiçbir zaman gerçekleştiremedi. Onun için bu hayalleri gerçekleştirmek istiyorum," dedi.

Annesi hakkında konuşmanın onun için zor olduğunu söyleyebilirdim, ama onun hakkında konuştuğu için mutluydum. Son birkaç haftada öğrendiğim bir şey varsa o da sevdikleriniz hakkında konuşmanın onları canlı tuttuğuydu ve benim buna ihtiyacım vardı. Jax'in de buna ihtiyacı olduğundan emindim.

O gece viskiyi patlattığımızda, yıldızların ve ayın altında içmek için ailemin üstü açık arabasına doğru yola çıktık.

Jax'in yanında oturmakla ilgili en sevdiğim şey, sessiz olduğunda bile, konuşmalar azaldığında ve sessizlikten başka bir şey kalmadığında, durgunluğun iyileştirici hissettirmesiydi. Onunla birlikte sessiz olmak, o gün paylaştığımız anlarla ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi.

İçkiyi biraz fazla kaçırdıktan sonra Jax ellerini başının arkasına koydu ve gökyüzüne doğru baktı. "Onun gibi olmak istemiyorum," diye itiraf etti. "Babam gibi. Amanda bunu daha önce de söyledi, birkaç hafta önce de söyledi. Eminim bu kasabadaki insanlar onun gibi olduğumu düşünüyordur ama ben öyle olmak istemiyorum. O bir canavardı."

"Sen baban değilsin."

Başını iki yana salladı. "Beni yıllardır tanımıyorsun. Bunu gerçekten söyleyemezsin."

"Evet, yapabilirim."

"Nasıl yani?"

"Çünkü karakterin yıllar boyunca değişmedi. Sen eskiden olduğun gibi aynı nazik çocuksun. Bu kasaba, bu insanlar bunu görmüyorlar, çünkü yıllar önce yaşanan bir trajediye dayanan önyargılarına ve yargılayıcı yollarına çok fazla takılıp kalmışlar. Görmedikleri şey, gözlerindeki nezaket, bakmadıkları zaman insanlara yardım etme şeklin, ihtiyacı olanlara kendini verme şeklin, sessizce önemseme şeklin. Sen yıllar önce sevdiğim aynı güzel ruhsun Jax ve babana hiç benzemiyorsun."

Gözlerini kapattı. "Söz mü?"

Elimi kalçasına koydum. "Söz veriyorum."

Gözleri hızla açıldı ve elime düştü. "Bunu her yaptığında sanki yeniden uyanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Ne
yapmak?"

"Dokun
bana."

Sözleri karşısında sertçe yutkundum ve viskinin mi yoksa içimdeki duygu girdabının mı zihnimi döndürdüğünden emin değildim. "Seni özledim Moon," diye itiraf ettim.

"Seni daha çok özledim. Işığını o kadar çok özledim ki. Çok uzun zamandır karanlıkta yaşıyordum... Seni özledim..."

"Benden nefret etmeye çalıştığını söylerken ne demek istedin?"

"Çünkü yazmayı bıraktın," diye açıkladı. "Mektupların gelmeyi bıraktığında artık seni önemsemek istemediğimi hissettim. Annemi kaybettikten sonra mektuplarına ihtiyacım vardı ve mektuplar kesildiğinde senden nefret etmek istedim. Kendimden daha çok nefret ettim, çünkü anneme olanları anlattığım için yazmayı bıraktığından emindim. Benim bir katil olduğumu düşündüğünü anladım."

Nefesim kesildi ve gözlerim kısıldı. "Senden o mektupları hiç almadım."

"Ne?"

"Jax, bana yazmayı bıraktın. Annene ne olduğu ya da sana ne olduğu hakkında hiç mektup almadım. Yani, mektupların gelmeyi bıraktıktan sonra bir yıl boyunca sana yazmaya devam ettim. Yaz kampına gittim, orada beni cevaplarla bekleyeceğini umuyordum. Sana yazmayı asla bırakmazdım ve senin hakkında o korkunç şeyleri asla düşünmezdim."

Yüz hatlarını şaşkınlık kaplamıştı. "Bana mı yazdınız?"

"Evet. Mektupların gelmeyi bıraktığında kalbim kırılmıştı." Sürücü koltuğunda doğruldum ve ona doğru döndüm. "Senin için orada olurdum, Jax. Yas tutmana yardım edebilmek için ailemi beni senin olduğun yere götürmeleri için zorlardım. Senin yanında olurdum."

"Sen benim güneşimdin," dedi. "Mektupların kesildikten sonra dünya çok daha karanlık oldu."

Ellerini ellerimin arasına aldım ve sıktım. "Bunu yaşadığın için çok üzgünüm. O zamanı sana sırt çevirdiğimi düşünerek geçirmenden nefret ediyorum. Ben asla böyle bir şey yapmam. Sen benim ayımdın, en iyi arkadaşımdın."

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Sen olduğunu anladığım gün, tekrar açıldı." "Ne geri döndü?"

"Kalbim."

22

Jax

Üstü açık arabadaki sarhoş geceden sonra Kennedy ve ben ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Ona Havenbarrow'un sunduğu her şeyi göstermeye başladım. İşin tuhafı, bu aptal kasabadan ben de zevk almaya başlamıştım. Kennedy gibi biriyle birlikte deneyimlediğiniz şeylerden zevk almak daha kolaydı.

Birlikte takıldığımız her gün beni kafeye gidip Marshmallow'u karşılamaya zorluyordu. O aptal kedi onu seviyor ve bana tıslıyordu. Birlikte olmadığımız zamanlarda, bir sonraki maceralarımızı planlıyordum. Yanı başında ben varken Havenbarrow dünyasını görmesini istiyordum.

Kennedy'nin etrafımda olmadığı yıllar geçirdim ve şimdi tüm bu kayıp zamanı telafi etmeye kararlıydım.

Bir Pazar sabahı ormanda oturup granola çubukları yerken ve kuşların uçuşunu izlerken Kennedy "Üçe kadar sayınca en sevdiğim dondurma çeşidi" dedi. "Bir, iki, üç!"

"Mavi ay!" Bağırdım.

"Kiraz cipsi!" diye bağırdı. Bana doğru işaret etti ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Kim blue moon sever ki? Bu ne tadı böyle? Dürüst olmak gerekirse, mavi

Ay mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, tadı cennete benzeyen lezzetli bir dondurma olduğu anlamına geliyor. Sanki Froot Loops'un pamuk şekerle aşk çocuğu olmuş gibi."

Güldü ve sesi çok güzeldi. "Kulağa iğrenç geliyor."

"Yanılıyorsun. Eğer deneseydiniz, siz de benim kadar aşık olurdunuz." "Bu bir meydan okuma gibi görünüyor ve ben uzun zaman önce

dondurma meydan okumalarını asla es geçmeyin."

Ayağa kalktım ve elimi ona uzattım. "Gel o zaman. Kasabadaki dondurmacıda dünyanın en iyi mavi ayı var. Tabii, bu şimdiye kadar yediğim tek mavi ay ama en iyisi olduğuna eminim."

Elimi tuttu ve yola çıktık. Gece mükemmeldi, bu yüzden şehre arabayla gitmek yerine yürümeyi tercih ettik. Yol boyunca Kennedy durmadan her şeyden bahsetti ve ben de ağzından çıkan her heceyi dinledim. Dondurma kuyruğuna girdiğimizde, etrafımızdaki insanların fısıldaştıklarını duydum, ama bunun üzerinde çok fazla düşünmedim.

Küçük beyinlilerin Kennedy'nin benimle takılması fikri hakkında ne düşündükleri umurumda bile değildi. Artık beni tanımlamaları gerekmiyordu. Sadece ben tanımlayabilirdim.

Ön tezgâha yaklaştığımızda Kennedy, "Merhaba, ikişer kaşık blue moon ile iki külah alacağız," dedi. Ödeme yapmak için çantasına uzandı ve ben kredi kartımı çıkarmaya gittiğimde onu itti. "Bu sefer olmaz Moon. Benden olsun."

Dondurmamızın parasını ödedi ve yürüyüşümüze geri döndük. Yolda Stephen King'in *The Shining*'indeki ikizler tarafından durdurulduk. Aynı kıyafetleri giyiyorlardı. Aynı kıyafetler. Dürüst olmak gerekirse, ne tür yetişkin kadınlar burada kıyafetlerini eşleştiriyorlardı?

"Aman, merhaba, Kennedy," dedi Kate şarkı söyleyen sahte sesiyle. Bana doğru baktı. "Jax."

"Kate. Louise," diye mırıldandım, birazdan gerçekleşecek olan konuşmayla en ufak bir ilgim yoktu.

"Tatlı bir şeyler yemek için mi dışarı çıktınız?" Louise elimizdeki külahlara bakarak sordu. "Çok lezzetli görünüyor. Bu keto diyetini bıraktıktan sonra kendime bir kepçe almam gerekebilir. Çok lezzetli görünmüyor mu Kate?"

"Bana sorarsan karbonhidrat krizi gibi görünüyor," diye yanıtladı kız kardeşi. Sonra Kennedy'ye döndü. "Burnumu sokmak istemem ama kasabada ikiniz hakkında bir sürü dedikodu dolaşıyor."

"Oh?" Kennedy kaşlarını kaldırarak sordu. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Havenbarrow'un dilindesiniz. Tıpkı ünlüler gibi, öyle görünüyor." Kıkırdadı. *Neden kıkırdıyor ki?* "Şimdi, senin işine karışmak istemiyorum. Louise ve ben başkalarının işlerine karışmamakla gurur duyuyoruz ama bu doğru mu?"

"Ne doğru mu?" Kennedy sordu.

Louise onu dürttü. "İkinizin bir ilişkisi olduğunu biliyor musun? Yoksa sadece bir kaçamak mı? Belki seks arkadaşı gibi. Çıkarları olan arkadaşlar? Çim işlerinizi onun yaptığını biliyorum, belki de bu süre zarfında yakınlaşmışsınızdır. Merak ettiğim için sormuyorum ama ikinizin-"

"*Woof!*"

İkizlere kocaman gözlerle bakan Kennedy'ye döndüğümde gözlerim büyüdü. Ve o... havladı. Siktir et beni, Kennedy Lost ikizlere havlıyordu ve bu resmen hayatımın en önemli olayı haline geldi.

Hem Kate'in hem de Louise'in yüzlerindeki korku ifadesi sonsuza dek aklımda kalacaktı.

Yavaşça geri çekilmeye başladıklarında Kennedy onlara havlamaya devam etti, onun hareketleri karşısında kafaları tamamen karışmıştı.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Ben

de onlara havladım.

Hamamböcekleri gibi kaçıştılar ve söz konusu havlama haberinin bir sonraki kasaba toplantısında ortaya çıkacağından emindim. Nedense bu beni memnun etti.

"Seni yıllar önce bu kasabada gerçekten kullanabilirdim," diye şaka yaptım.

"Yakın zamanda gitmeyeceğim, bu yüzden hırlamalarımı derinleştirmek için çalışmam gerekecek." Sonunda ellerinde erimeye başlayan dondurmayı yalama fırsatı buldu. Gözleri şok içinde genişlerken tüm vücudu dondu. "Vay anasını! Bunun tadı bu dünyada güzel olan her şeye benziyor."

"Sana söylemiştim!"

"Hayır, cidden. Seksten daha iyi."

Gözlerimi kısmıştım. "Yanlış insanlarla seks yapıyorsun."

Kıkırdadı ve yanakları hafifçe kızardı. "Her neyse. Tek söylediğim haklı olduğun."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bekle, bunu tekrar söylediğini duymam lazım. Kulağa hoş geliyor."

"Bu sözleri bir daha asla söylemeyeceğim, bu yüzden onları anılarında sakla." Yan tarafını dürttüm. "Tekrar söyle."

"Hayır." Kıkırdadı ve benden uzaklaştı. "Asla." Yan tarafını gıdıklamaya başladım ve ciyakladı. "Kes şunu!"

"Sen tekrar söyleyene kadar olmaz."

Teslim olana kadar onu daha fazla gıdıklamaya başladığımda "Aslarrr!" diye bağırdı. "Tamam, tamam, haklıymışsın!" diye haykırarak ellerini havaya kaldırdı ve elleri havaya kalktıkça dondurma külahı da havaya kalktı. Herkesin bildiği gibi, yukarı çıkan aşağı inmek zorundaydı.

Tam kafamın üstünde.

Erimiş mavi ay tenimden aşağı damlayıp kafamın her tarafını darmadağın ederken Kennedy geri çekildi, yüzü kahkahalarını tutmaktan kıpkırmızıydı.

Kıkırdamaları duyulmaya başladığında ellerini kalçalarına koydu. "Eğer bu anlık karmanın en iyi şekli değilse, ne olduğunu bilmiyorum." Dondurmanın eridiği yanağımı parmağıyla sildi, sonra da yalayarak temizledi.

Ve eğer parmağını yalarken bu kadar sevimli ve seksi olmasaydı, üzülmek için yeterince cesaretim olabilirdi, ama yapamadım. Aptal gibi gülümsemekten başka bir şey yapamadım.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun, ha?" Sırıttım, başımı salladım ve külahı yere düşürdüm.

"Ben sıradan bir komedyenim. Bu sadece komik, biliyorsun, çünkü Mavi Ay şu anda Ay'ı kapsıyor. Sanki ikiniz bir olmak için yaratılmışsınız. Bu senin kaderinin bir parçasıydı-Jax!" diye bağırdı külahımı kafasının üstüne sürerken. Bir an için bu hareketime kızacağını düşünüp paniğe kapıldım ama yanaklarının yükseldiğini görüp kahkahasının gökyüzüne yükseldiğini duyunca kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı.

Onunla birlikte kontrolsüzce gülmeye başladım, öyle ki yanlarım ağrımaya başladı. Bunu daha da komik kılan şey, etrafımızdaki herkesten aldığımız tuhaf bakışlardı. Kendimizi toparladıktan sonra Kennedy geniş bir gülümsemeyle bana baktı, ellerini kalçalarına koydu ve bir poz verdi.

"Nasıl görünüyorum?"

"Çok tatlı," diye cevap verdim. Ona doğru bir adım attım ve parmağımı dondurmanın damladığı alt dudağında gezdirdim. Bunu hiç düşünmeden yaptım. Vücudum sanki manyetik bir çekim varmış gibi ona doğru hareket etti. Bir adım bile uzaklaşamadım. Dilini alt dudağının üzerinde yavaşça kaydırırken, tenini kaplayan dondurmanın tadına bakarken gözlerim ağzına sabitlenmişti.

Ben de tatmak istedim. Dudaklarındaki tatlılığın tadını çıkarmak istedim.

Bir şekilde yakınlaştım ve Kennedy'nin dağınık elleri göğsüme yaslandı, dağınık kalbimin üzerinde durdu. Gözleri benim üzerimdeydi ve bunu hissedip hissetmediğini merak ediyordum - içimde yaşayan çılgın atışı.

"Jax..." "Öyle
mi?"
"Düşünüyor musun...?"
"Evet. Ve sen
düşünüyorsun...?" "Uh-huh."

Saniyeler içinde dudakları dudaklarımdaydı ve onu sertçe öptüm, sanki bunca yıldır ağzını ağzımda yeniden keşfetmek için bekliyormuşum gibi. Tişörtümü çekiştirerek beni içine çekti. Kendimi onun öpücüğünde, dudaklarında, dilinde, kalp atışlarında kaybetmeye başladığımda etrafımızdaki her şey sessizleşti.

Çok tatlısın.

Çok tatlıydı. Ayaklarım yere sağlam basmasına rağmen kendimi uçuyormuş gibi hissediyordum.

Bu cennette yapılmış bir öpücüktü ve geçmiş günahlarıma rağmen bunun için minnettardım. Kennedy Lost'un bana geri dönmesine ihtiyacım vardı. Bunca zaman sonra beni bulmasına ihtiyacım vardı. Bir yanım hiçbir şey hissetmediğim bir hayattan sonra bu kadar çok şey hissettiğim için kendimi aptal gibi hissediyordu. Belki de tüm bunlar bir rüyaydı, aklımı kaçırmamdan ve umut dolu bir hayal serabına kapılmamdan başka bir şey değildi. Ama umurumda değildi. Sahte ya da gerçek olması umurumda değildi; tek bildiğim onun hayatımda bana yaşadığımı hissettiren ilk şey olduğuydu. Sanki zaman tükeniyormuş gibi onu öptüm. Onu dünümüz için öptüm ve yarınımız için öptüm. Ve sonra onu tekrar öptüm.

Eğer o bir rüyaysa, sonsuza kadar uyumayı planlıyordum.

O gece evine geri döndük ve beni temizlenmem için içeri davet etti. Antrede ayakkabılarımızı çıkardık ve beni banyoya götürdü. Duşu açtı ve kıyafetlerini çıkardı, sütyenini ve külotunu üzerinde bıraktı. Duşun içine adım atışını izlerken bir an için sikik kardan adam rüyama geri döndüğümü düşündüm.

"Yapışkanlığı tenimizden atmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşündüm," dedi onu görünce sikim seğirirken.

Evet. Her an başımızın üstüne kar yağmaya başlayabilirdi.

Bana el salladı ve ben de kuşkuyla üzerimdekileri çıkardım, sadece boxer'ımı üzerimde bıraktım. Su üzerimizden hızla akıyordu ve ben ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Her yönüyle çok güzeldi. Islak sütyeninin ve külotunun tenine yapışması, onları vücudundan koparmak istememe neden oldu, ama arzularımı kontrol ettim.

Doğrusu, onun yanında durmak bile bana hak etmediğim bir hediye gibi geliyordu. "Eller," dedi.

Benimkini ona doğru uzattım. Avuçlarıma şampuan fışkırttı ve sonra kendi avuçlarına da biraz ekledi ve birbirimizin saçlarını şampuanlamaya başladık. Şekerli dondurma tenimizde erirken, onu duvara doğru itip içine öyle bir kaymak istiyordum ki, adımı haykırmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Onun yerine hareketsiz kaldım, ipuçlarımı ondan aldım.

Saçlarımızdaki şampuanı durulamayı bitirdiğimizde, bana bakmak için başını yukarı kaldırdı. Bana gülümserken dolgun dudakları pembeleşmiş ve yanakları yukarı kalkmıştı.

"Basorexia?" diye fısıldadı dudaklarımız hafifçe ayrılırken. "Basorexia," diye cevap verdim.

Dudaklarımız birbirine değdi ve bütün gece öyle kaldılar.

23

Jax

Sabah kahvemizi içmek için verandasında otururken Joy "MUTLUSUN" diye yorum yaptı. Şehirdeki tesisat işleriyle yoğun bir gün olacaktı, bu yüzden güne başlamak için onunla birkaç dakika geçirdiğim için minnettardım. Ayrıca Kennedy yatağında yanımdayken uyanabildiğim için de minnettardım. Seks yapmamıştık ama gece geç saatlere kadar konuşmuş, öpüşmüş ve biraz daha öpüşmüştük. Kollarımda uyuyakaldığında onu bir daha asla bırakamayacağımı biliyordum.

Joy'a gülümsedim ve başımı salladım. "Öyleyim." Gözleri yaşardı ve ben güldüm. "Ağlama, Joy."

"Mutlu gözyaşları, tatlım," dedi elimi okşayarak. "Sadece mutluluk gözyaşları. Biliyor musun, sen benim hiç sahip olamadığım torunum gibisin. Benim için dünyalara bedelsin ve tek istediğim senin mutlu olmandı."

"Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim Joy."

"Aile böyle bir şeydir, tatlım. İyi günde de kötü günde de bir arada kalırız."

Kan bağım olmasa da Joy Jones son birkaç yıldır ailemin en büyük parçası olmuştu. Derek gittikten sonra kendimi çok yalnız hissettim. Eğer o olmasaydı, şu an bulunduğum yere asla gelemeyebilirdim.

Bugün. Kendimi nasıl seveceğime dair en ufak bir fikrim yokken bile beni sevdiği için ona asla yeterince minnettarlık gösteremeyeceğim.

Elimdeki kahve fincanına baktım. "Bir parçam bu iyi hissin bana ait olmadığını düşünüyor... Sanki evren bunu bana vermiş ve hak etmediğimi anladığında geri alacakmış gibi."

"Bu dünyada bu güzel duyguyu hak eden biri varsa o da sensin Jax. Neyin yanlış gidebileceğini düşünerek bunu mahvetme. Geleceğin ne getirip ne götüreceğini anlamaya çalışarak bunu mahvetme. Şimdi hayatla birlikte ol, çünkü şu an sahip olduğumuz tek şey. Bu ihtiyarın sözünü dinle, mutluluk izin verdiğin yerde kalır."

Ben kendi kendime kıs kıs gülerken ve başımı sallarken güneş üzerimize vuruyordu. "Ona aşık olduğumu düşünmem delilik mi?"

"Hayatta yapabileceğimiz en iyi şey sevecek kadar cesur olmaktır. Ona aşık olun ve sonra asla durmayın - gerçi benimle *The Bachelor*'ı izlemeye gelmezseniz bir sorunum olacak. İşte o zaman Kennedy'ye olan aşkın sınırı aşmaya başlar."

Yüzündeki sert ifadeyi görene kadar güldüm. Joy'un bana attığı hançerler beni korkutmaya yetmişti.

Hayatının geri kalanında onunla birlikte *The Bachelor*'ın hiçbir bölümünü kaçırmamaya kararlıydım. Ayrıca, bu bizim geleneğimizdi. Hayatımda çok fazla geleneğim yoktu; bu nedenle sahip olduklarımı kendime yakın tutacaktım.

Connor'ı iş günü için aldığımdan beri yanak yanağa gülümsüyor, sanki eve olimpiyat altın madalyası getirmişim gibi bana bakıyordu.

"Neden bana öyle bakıp duruyorsun?" diye sordum.

"Başardın, değil mi?" Gary's Café'deki ilk işimize giderken Connor alay etti. "Hindistan cevizinin içine limon koydun, değil mi?!" diye bağırdı parmağıyla beni göstererek.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Başımı sallayarak homurdandım. "Sen ve Kennedy'nin birbirinizi becermenizden bahsediyorum! Ben söyleyebilirim
yüzünü buruşturuyorsun."

Bir kaşımı kaldırdım. "Yüzümü buruşturmamdan biriyle yattığımı mı anladın? Bu çok ters görünüyor."

"Sıradan bir insana bu şekilde gelebilir, ama ben Jax Kilter'ın yüz buruşturmalarını bilmek için eğitildim ve bu mutlu bir yüz buruşturma! Artı! Kamyonetine binmeme ve en iyi kırk radyo istasyonunu açmama izin verdin. Pop müzikten nefret edersin ama Taylor Swift'i mırıldandığına yemin edebilirim."

"Akılda kalıcı," diye mırıldandım.

"Kutsal toplar, Taylor Swift'in akılda kalıcı olduğunu söyledin! Dünya resmen sona eriyor. Bana her şeyi anlat."

"Sana bu konuda hiçbir şey anlatmayacağım çünkü anlatacak bir şey yok," dedim kamyoneti park edip inerken. Kamyonetimin kasasına yöneldim ve alet çantamı aldım.

Connor elinde cep telefonuyla hızla yanıma geldi ve telefonu yüzüme doğru itti. "O zaman bu ne?"

Sayfadaki fotoğrafa bir göz attım ve onu elinden almadan önce gözlerimi kıstım. "Bunu nereden buldun?" Kennedy ile önceki gece sokakta öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafa bakıyordum. Bu cehennem gibi şehirde ne tür düşük bütçeli paparazzilerimiz vardı?

"Dün gece kasabada dolaşmaya başladı. Ve sen hiçbir şey olmadığını söyledin."

"Hiçbir şey olmadı," diye tekrarladım. Connor bana *lanet olası bir yalancısın* sırıtışıyla baktı, ben de gözlerimi devirdim. "En azından benim sana anlattığım bir şey olmadı."

"Vay canına, bu çok sert. Sana her şeyi anlatıyorum dostum."

"Evet, dürüst olmak gerekirse bunu yapmayı bırakmanı dilerdim." "Her neyse. Hikayelerimi dinlemeyi seviyorsun. Bana her şeyi anlat. Bir şey mi oldu?

İlk seferinde olacağını düşündüğün her şey mi?" diye alay etti. Ona küfretmeme ramak kalmıştı ama aptal gibi sırıtmaktan kendimi alamıyordum. Connor da benim mutluluğumla oynadı. "Aman Tanrım, seninle gurur duyuyorum şampiyon. İlk seferimi dün gibi hatırlıyorum."

"Muhtemelen dündü. Ayrıca, birlikte uyumadık. Sadece... öpüştük."

Adımlarını durdurdu ve şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bekleme zamanı. Sadece bir kızı öptüğün için mi bu kadar mutlusun?" Omuz silktim. "Evet."

Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Senden daha fazlasını beklerdim, Jax. Gerçek bir erkek olduğunda bana gel." "Hey, Connor?"

"Öyle mi?"

"Kapa çeneni."

"Tamam, patron."

GÜN YAVAŞ GEÇTİ, ancak uğraşmamız gereken büyük bir tesisat sorunu yaşamadık, bu da beni mutlu etti. Bokla dolmuş borular kadar hiçbir şey bir günü mahvedemez. Connor'ı bıraktıktan sonra babamı kontrol etmek için huzurevine doğru yola çıktım. Doğrusu Amanda'yı görmek için sabırsızlanıyordum, çünkü Connor'da Kennedy'yle öpüşürken çekilmiş bir fotoğraf varsa, muhtemelen ona da ulaşmış olacağını biliyordum.

İçeri girer girmez, Amanda'nın bana doğru fırlattığı hançerler, varsayımımda haklı olduğumun tamamen farkına varmamı sağladı.

"Sadece bir arkadaş, ha?" diye alay etti, bir dergiyi karıştırırken gözlerini devirdi.

Resepsiyona doğru yürüdüm ve ona Kennedy ve benim hakkımda bir açıklama borçluymuşum gibi hissetmesem de bunu hak ettiğini biliyordum. Amanda biz birlikteyken hiç kötü davranmamıştı. Sadece farklı geçmişlerden geliyorduk. Farklı inançlarımız vardı. Çocuklardan bahsederken onları nasıl şekillendirmek istediğinden bahsederdi; doktor, sporcu, politikacı gibi.

Bu fikre katılmıyorum.

Mutlu ve istediği gibi olmasına izin verilen bir çocuğum olsun istedim.

Ayrıca, Amanda ve benim aramda tutku söz konusu olduğunda, bu eksikti. Onu göreceğimi bildiğimde heyecanlanmıyordum. Sonsuza kadar birlikte olmak istediğim kişi o değilmiş gibi hissediyordum. Bir gelecek göremiyordum.

Ona gökyüzündeki tüm yıldızlar gibi bakan birini hak ediyordu ve ne yazık ki ben o adam değildim.

"Kennedy ve benim hakkımda duydukların seni incittiyse özür dilerim Amanda. Bunu asla yapmak istemediğimi biliyorsun."

Kaşlarını çatmaya devam etti. "Evet, hala acıyor."

Yüzümü buruşturdum ve elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Dinle, kendini şanslı say. Ben pisliğin tekiyim. Bensiz daha iyisin."

"Bunu biliyorum, Jax. Ben aptal değilim. Sadece..." Sesi alçaldı ve başını salladı. "Bunu bana hiç yapmadın."

"Ne yaptın?"

"Güldük. Birlikte hiç gülmedik."

"Elbette güldük," diye teklif ettim. Birlikte gülmemiş olmamız mümkün değildi. Neredeyse iki yıldır çıkıyorduk, biraz kahkaha atmış olmalıydık. "Hayır,

ç ı k m a d ı k ve sen de bana öyle bakmadığına eminim.

o kıza baktım. Sana tokat attığım için özür dilerim, tamam mı? Ben sadece... istediğim buydu. Ona verdiğin şey benim istediğim şeydi."

"Bunu alacaksın, Amanda. Dışarıda sana hak ettiğin her şeyi ve daha fazlasını verecek biri var. Benim sana verdiğimden daha fazlasını hak ediyorsun."

"Aynen öyle." Kıkırdadı. "Her neyse, iyi şanslar."

Ona teşekkür ettim ve babamı görmeye gittim. Son zamanlarda, ben geldiğimde çoktan yatmıştı. İyi bir ziyaret değildi ve mırıldanmaları çocuğunun ne kadar berbat bir çocuk olduğuyla ilgiliydi.

"Fuu-ck up," dedi. "Ja-x fuu-ck up," diye tekrarlayıp durdu. Görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ama artık çok fazla gelmeye başladığında odasından çıktım, kapısının önüne bir sandalye çektim ve beklemeye başladım. Uyuyana kadar bekleyecek, sonra da ona kitap okuyacaktım. Amanda beni fark etti ve kaşlarını çattı ama bana yaklaşmadığında memnun oldum. Onu rahatlatmak istemiyordum. Cidden, Kennedy'nin yanımda oturup bana o elektrik şokunu vermesini diledim.

Babam uyuduğunda odaya geri döndüm. Her ziyarette daha da zayıflıyordu ve işlerin kötüye gittiğini biliyordum. Bunu düşünmemek için elimden geleni yaptım ve ona gecenin bölümlerini okudum. Romanın sonuna yaklaşıyordum, bu yüzden daha yavaş okumaya başladım.

Harika bir gün geçirdikten sonra bakımevinden bitkin bir şekilde ayrılmam çok tuhaf. Normalde ziyaretlerimden sonra eve ya da ormana giderdim. Geçmişte hiç yalnız kalmak istemezdim ama böyle olmak zorunda olduğumu hissederdim. Son zamanlarda aynı yalnızlık duygusunu hissetmiyordum ve eğer yalnız kalacaksam onunla yalnız kalmak istiyordum.

Kennedy'nin araba yoluna girdim ve kamyoneti park ettim. Verandasına yöneldim ve kapı zilini çaldım. Kapıyı açtığında pijamalarını giymiş, her zamanki gibi güzel görünüyordu.

"Hey, sen." Gülümsedi. "Babanla ziyaretin nasıl geçti?"

Omuz silktim. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum. Sadece biraz burada takılabileceğimi umuyordum çünkü bu gece eve gitmek istemedim. Onun o halini gördükten sonra zihnim biraz hızlı çalışıyor, o yüzden belki bir süre burada kalabilirim diye düşündüm."

"Elbette, Jax. Asla sormak zorunda değilsin."

Daha evine giremeden verandada beni kollarıyla sarmalamıştı ve hayatımda ilk defa evin bir yer değil, bir insan olduğunu fark ettim. O gece kaybolduğumda Kennedy'ye kaçtım ve şanslıydım ki beni içeri aldı.

24

Jax 13
yaşında

Keşke annem işte olmasaydı.

Derek'in futbol antrenmanında olmamasını dilerdim.

Keşke evde babamla yalnız olmasaydım. Babamla evde yalnız olmaktan nefret ederdim.

"Tanrı aşkına. Titremeyi keser misin artık? Lanet şeyi korkutup kaçıracaksın," dedi babam arkamdan. Ellerimi silahın üzerinde sabitledi. Geyik başını eğmiş, önümde oyalanıyor, bir şeyler yiyordu, belki ot ya da dal?

Geyikler ne yer? Meyve mi? Çilek? Bazen ailece yemek yer ve eve yiyecek taşırlar mı? Yoksa sadece kendilerine mi bakmaları gerekiyor?

"*Sıkı tutun*," diye tısladı babam kulağıma doğru. Sert sesi beni düşüncelerimden kopardı. Geyik başını kaldırdı ve bir an tereddüt etti. Boynunu yukarı uzattı ve bir ağaç dalını çiğnemeye başladı.

Dallar! Dal yiyorlar!

"Şu güzelliğe bak, Jax. Bu sağlam bir beyaz kuyruklu geyik."

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu, çünkü geyik çok güzeldi - peki onu neden öldürecektim? O hayvan bana ne yapmıştı? Hiçbir şey. Kimseye bir şey yapmış gibi görünmüyordu. Babama baktım ve ne kadar gururlu göründüğünü gördüm. Benim yanımda en son ne zaman gururlu göründüğünü hatırlayamıyordum ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Babam gerçek erkeklerin ava gittiğini söylerdi ve ben de onun gibi gerçek bir erkek olmak istiyordum. Derek futbol antrenmanına gitmişti ve annem de geç saatlere kadar lokantada çalışıyordu, bu yüzden evde, ormanda sadece babam ve ben vardık. Haziran ayında avlanmamıza izin verildiğinden bile emin değildim ama babam bana buranın kendi arazisi olduğunu ve istediği zaman istediği şeyi yapabileceğini söyledi.

Gözlerim geyiğe odaklandı. Nefes almak benim için gittikçe zorlaşıyordu. Sanki biri elini göğsüme koymuş, kalbimi yakalamış ve ancak bir seçim yaparsam bırakacağına söz vermiş gibi hissediyordum.

Erkek ol ya da korkak ol.

Ben çalıların oluşturduğu gölgelerde onu takip ederken hayvan orada durmuş, kendi işine bakıyordu.

"İstemiyorum," diye fısıldadım, titremem geri dönmüştü. Bu *adil* değildi. Geyik hiçbir şey *yapmamıştı*. Evimizde yiyecek vardı. Ona ihtiyacımız yoktu. Aç değildik. Ben aç değildim. Aç değildim... "Lütfen hayır," dedim yine usulca, belki kendime, belki Tanrı'ya.

"Hadi ama. Derek geçen yıl tek başına üç tane öldürdü. Eğer bunu yapmazsan, bu hafta kampa gitmeyeceğinden emin olabilirsin. Küçük bir pislik gibi davranma," dedi babam, beni inciteceğini bildiği tek şeyle tehdit ederek. Kennedy ile kampı kaçırmak istemiyordum. Bütün yıl bunun için beklemiştim.

Geyik daha fazla dal bulmak için tekrar yere baktığında silahımı indirdim. Babam gördü mü bilmiyorum ama beyaz geyiğin hemen arkasında yavru bir geyik vardı. Yavru geyiğin gözleri kocaman açılmıştı ve korkmuş görünüyordu. Gözlerim yaşlarla doldu. *Bunu yapamam.*

"Lanet olsun, Jax," dedi babam, benimkinden üç kat değilse bile iki kat daha büyük olan silahını yere indirmeden önce. Geyiğe odaklandı. Midemin bulandığını hissettim ve boğazıma iğrenç bir kusmuk tadı yerleşti. Zorla yutkunarak geri itmek için elimden geleni yaptım. Ayağa kalktım ve çok hızlı durduğum için neredeyse dengemi kaybediyordum. Gözlerim babama görünmeyen yavru geyikle kilitlendi. Başımı ileri geri salladım.

Yapamam!

Bunun olmasına izin veremem! Geyiğin ölmesine izin veremem!

Panik içinde kollarımı sallayıp bağırmaya başladım. "Hayır! Kaçın! *Kaçın*!" Boğazımın gerildiğini ve ağrıdığını hissederek çığlık attım. Geyik telaşlanmış görünüyordu ve hareket etmeye başladı. Bir aşağı bir yukarı zıpladım, kaçması ve asla arkama bakmaması için onu işaret etmeye çalıştım ama artık çok geçti. Babamın silahı ateş aldı ve geyik yere düşmeden önce sadece birkaç metre ilerleyebildi.

Gözlerim birkaç dakika önce yavru geyiğin durduğu yere kaydı.
O artık gitmişti.

"Ne oluyor evlat?" Babam bana bağırdı. Ayağa kalktı ve kafamın arkasına bir tokat attı. "Eşyalarını topla ve burada bekle." Nefesinin altında benim hakkımda mırıldanmasını dinledim.

Geyiğe doğru yürüdü. *Ölü*
geyiğe.

Babamın öldürdüğü ölü geyik.

Eğildim ve kahvaltımı, öğle yemeğimi ve muhtemelen dün geceki akşam yemeğimin bir kısmını kusmaya başladım. Bundan nefret ediyordum. Avlanmaktan nefret ediyordum. Aptal oldukları ve yeterince hızlı koşmadıkları için geyiklerden nefret ediyordum. Benden daha iyi olduğu için Derek'ten nefret ediyordum. Babam beni ormana sürüklediğinde evde olmadığı için annemden nefret ediyordum. Beni olduğum gibi sevmediği için babamdan nefret ediyordum. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimden nefret ettim.

Belki de kendimden her şeyden biraz daha fazla nefret ediyordum.

"Ona bunu yaptırmamalıydın," diye azarladı annem daha sonra evde kollarımı merdivenin tepesine doladığımda. O ve babam oturma odasında ileri geri volta atıyorlardı. Son bir saattir benim için kavga ediyorlardı. Annem eve geldiğinde beni yastığıma sarılmış ağlarken bulmuş ve bana sıkıca sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemişti.

"Böyle olması çok yazık! Kardeşi ilk geyiğini Jax'ten çok daha küçükken vurmuştu!"

"Ama o Jax değil," diye yemin etti. "Jax farklı. Hassas biri." "O
bir hanım evladı."

"Oğlum hakkında böyle konuşma," diye sert bir sesle emretti. "Oh, yani
şimdi senin oğlun mu oldu?" Babam karşılık verdi.

"Sen ona böyle davranınca öyle oluyor." Annemin sesi çatallaştı ve kollarını kavuşturarak halıya baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun Cole."

"Hayır, bildiğimi sanmıyorum." Burnunun kenarını sıktı. "Tuhaf, Derek kan bağıyla oğlum bile değil ama kendi çocuğumdan daha çok benim çocuğum gibi hissediyor."

"Böyle şeyler söyleme. Ayrıca, bu farklı. Derek, Jax'ten çok daha yaşlı. Bu adil bir karşılaştırma değil."

Babam duyamadığım bir şeyler homurdandı, sonra ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Onu olduğundan daha fazla orospu yapmak istemiyorsan, bırak da oğlanı oğlan gibi yetiştirmeyi ben halledeyim. O bir korkak çünkü sen ona bebek gibi bakıyorsun, Elizabeth. Bunu sen yapıyorsun."

"Bunu yapmayacağım. Seninle aynı hobileri edinmediği için Jax hakkında kötü konuşmanı dinlemeyeceğim."

"Kafası hep bir kitapta! Balık tutarken ağlıyor çünkü balıkların zarar gördüğünü düşünüyor! Yani, geçen hafta *Aslan Kral*'da ağladı çünkü Mufasa öldü! Erkekler *Aslan Kral* için ağlamaz. O zayıf küçük bir pislik ve onu adam etmek için burada olduğum için şanslısın."

"Erkek gibi davranmasına gerek yok. Olduğu gibi mükemmel."

"Hayır. O zayıf. Sen onu zayıflatıyorsun. Senin anneliğin yüzünden hiçbir şey başaramamasını izle. Onu mahvediyorsun."

Kavga etmeye devam ettiler ve ben kendimi çok kötü hissettim. Mideme bir düğüm yerleşti. Yatak odama döndüm ve yastığıma sarılıp biraz daha ağladım.

"Ağlamayı kes, ezik," diye hıçkırdım kendi kendime. "Sadece erkek ol."

Annem ve babam benim için giderek daha fazla kavga ediyorlardı. Ağabeyim hakkında hiç kavga etmediler, belki de o daha çok babama benzediği için. Belki sporda iyi olduğu için, belki de güçlü olduğu için.

Güçlü.

Güçlü olmak istedim. Güçlü olmam gerekiyordu.

"İYI MISIN TATLIM?" Annem yatak odama bakarak sordu. Yatma saatim çoktan geçmişti ama uyuyamıyordum. Başım ve kalbim o gece uyuyamayacak kadar ağrıyordu.

"Benden nefret ediyor," diye fısıldadım.

Annem bana doğru yürüdü ve yanımdaki yatağa girdi. Kollarını bedenime doladı ve beni kendine yakın tuttu. "Baban senden nefret etmiyor, Jax. O sadece..." Derin bir nefes aldı. "O farklı yetiştirildi, hepsi bu. Bazı şeylerin bir insanı erkek yaptığını düşünüyor ama yanılıyor."

"Ben erkek değilim."

"Haklısın, değilsin." Öne doğru eğildi ve burnumu öptü. "Sen kendini yeni yeni tanıyan yakışıklı bir çocuksun, hepsi bu."

"Ama babam ve Derek gibi güçlü olmak istiyorum. Kendimden daha iyi olmak istiyorum."

"Güçlü mü? Jax Kilter, sen tanıdığım en güçlü çocuksun," diye söz verdi burnunu benimkine yaklaştırarak. "Seni ne güçlü yapar biliyor musun?"

"Ne?"

"Kalp atışlarınız. Hayvanları sevmeniz ve onlara kötü bir şey olmasını istememeniz. Lütfen ve teşekkür ederim deme şeklin. İnsanlar için kapıları açık tutma şeklin. Komik bir kitap okurken yüksek sesle gülmen ve ben de gülebileyim diye bazı kısımları yüksek sesle tekrar okuman. En sevdiğin esprileri benimle paylaşman. Anneni sevme şeklin." Gülümsedi. "Tanıdığım en güçlü çocuk olabilirsin ve bir gün sen de en güçlü adam olacaksın. Babanın seni etkilemesine izin verme. Ona ya da kardeşine benzemiyorsun diye daha az erkek değilsin."

Ona inanmak istedim ama bu çok zordu.

"Benim en iyi arkadaşım olduğunu biliyor musun, Jax?" diye sordu.

Biliyordum. Bunu söylemek zorunda olduğu için söylediğini düşündüm ama o benim de en iyi arkadaşımdı.

Annem benim Kennedy'den başka tek arkadaşımdı. Ben öyle olmadığını bilsem bile o her zaman bana göz kulak olurdu. Ne olursa olsun, annem her zaman yanımdaydı.

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, Jax. Sana bir şey sorabilir miyim?" "Tabii."

"Sen, Derek ve benim kendi evimiz olsa ne düşünürdün?" Gözlerim büyüdü. "Babam olmadan mı?"

Kaşlarını çattı ve başını salladı. Gözlerinin dolduğunu gördüm. "Evet. Bence bizim için iyi olur. Peyzaj işimi büyütüyorum ve

ve sen de bana yardım etmek için sağ kolum olabilirsin. Baban olmadan yeni bir hayata başlayabiliriz. Elbette o her zaman hayatında olacak Jax, ama sadece kalacak kendi yerimiz olacak."

"Cole'u terk mi ediyorsun?"

Kafamı kaldırdığımda Derek'in gözlerinde panikle kapıda durduğunu gördüm.

Annem yataktan kalktı ve ona doğru yürüdü. "Derek, henüz hiçbir şeye karar verilmedi ve-"

"Onu bırakamazsın! Bunu yapamazsın. Zaten bir baba kaybettim ve bunu bana tekrar yaptıramazsın. Ben gitmiyorum. Burada Cole'la kalıyorum."

"Sakin ol, Derek. Hiçbir şeye karar verilmedi-"

"Onun yüzünden, değil mi?" diye sordu bana doğru işaret ederek. "Çünkü o bir ucube. Cole'la bu yüzden sürekli kavga ettiğinizi biliyorum."

"Derek!" Annem tısladı. "Sakın kardeşin hakkında böyle konuşmaya cüret etme!"

"Neden olmasın? Doğru olduğunu biliyorsun. Tuhaf biri olduğu halde ona tuhaf biri değilmiş gibi davranıyorsun. Cole haklı, o küçük bir sürtük."

Annem Derek'i kolundan sıkıca değil ama sertçe kavradı. "Hemen şimdi kardeşinden özür dile."

"Neden? Ben sadece doğruyu söylüyorum."

"Derek," diye azarladı ama Derek vazgeçmedi. Annem onun kolundaki tutuşunu bıraktı ve kapıyı işaret etti. "Odana git ve haftanın geri kalanında futbol antrenmanına gitmeyi bir an bile aklından geçirme. Cezalısın."

"Ne? Olmaz öyle şey! Cuma günü maçımız var ve antrenmanlara katılmazsam oynayamam." Yüzü öfkeyle kızarırken inledi.

"Kardeşin hakkında bu şekilde konuşmadan önce bunu düşünmeliydin."

"Berbat bir şey bu," diye mırıldandı ve sinirli bir şekilde tepinerek uzaklaştı.

"İki hafta olsun!" Annem bağırdı. Bundan kısa bir süre sonra Derek'in yatak odasının kapısı çarparak kapandı.

Annem içini çekti ve burnunun kenarını sıktı. "O

haklı," dedim. "Hepsi benim yüzümden."

Annem bana doğru yürüdü, göz göze gelecek şekilde eğildi ve ellerini yanaklarıma koydu. "Jaxson Eli Kilter, bunların hiçbiri, yani hiçbiri

-Seninle bir ilgisi yok. Baban ve kardeşin yanılıyor. Sen olduğun gibi mükemmelsin. Şimdi biraz dinlen." Alnımdan öptü.

ve beni içeri soktu. Uzaklaştı ve ışığı kapatmak üzereydi ama ben seslendim.

"Açık mı bırakayım?" Hâlâ karanlıktan korktuğum için kendimi aptal gibi hissederek sordum. "Gece lambası," dedi eliyle duvarı göstererek. "Hatırladın mı? Bu
gece lambanızla asla karanlık olmaz."

Yavaşça başımı salladım. "Ama kapıyı açık tutacaksın?" diye sordum. "Olacak bebeğim," diye söz verdi. Işığı kapattı.

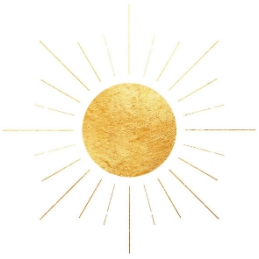
Annemin bana söylediklerini hatırlamak için elimden geleni yaptım ama çok zordu. Babam geyiği vurmayı reddettiğimden beri benimle günlerdir konuşmuyordu. Benimle konuşmayı kesmeden önce bana en son "hercai menekşe" demişti.

Ne zaman bir odaya girsem, babam çıkıp giderdi. Ne zaman selam versem, ağzı kapalı kalırdı. Ne zaman bir şey yapsam, beni görünmez hissettirdi.

Görünmez.

Ben görünmezim.

25

Kennedy
Günümüz

"Bugün bir maceraya atılmak ister misin?" Jax yatağımızda birlikte uzanırken sordu. Bir gece önce bana geldiğinde, babasını ziyaret ettiği için enerjisinin yerinde olmadığını söyleyebilirdim. Yine de bu konuda konuşmak istemedi, ben de zorlamadım. İşleri basit tuttuk ve yatağa gittiğimizde, geldiği zamankinden daha sakin görünüyordu. Bunun için minnettardım. Sorunlu zihnini sakinleştirmek için her şeyi yapardım.

"Bir maceraya her zaman varım," diye cevap verdim, yatakta yer değiştirerek. Buraya nasıl bu kadar hızlı gelebilmiştik? Bir gün arkadaşlığımızı yeniden inşa ederken, ertesi gün yatağımda üstsüz yatıyordu. Sanırım arkadaşlığımızın zaman içinde geliştiğini söyleyebilirdiniz.

Ben en çok bu versiyonumuzu sevdim - hikayemizin yetişkin, kusurlu versiyonunu.

"Aklında ne vardı?" Ben sordum.

"Görülecek şeyler listenizde kütüphanedeki gizli odanın da olduğunu gördüm. Şimdi, açık olmak gerekirse, bu çok aşırı uçlarda bir şehir efsanesi gibi görünüyor. Var olmadığından yüzde doksan dokuz eminim."

Ellerimi birbirine sürterek, "Ben o yüzde birlik şansı çok önemsiyorum," dedim.

"O zaman yapalım. Gidip duş alacağım, sonra da Joy'la kahvemi içeceğim. Connor ve benim halletmemiz gereken birkaç iş sahası var ama ondan sonra boşum. İstersen öğleden sonra beş gibi kütüphaneye gidebiliriz?"

"Bana uyar."

Ayrılmadan önce bana veda öpücüğü verdi ve içimde oluşan kelebekler beni neredeyse geriye savuracaktı. Günün geri kalanında bir mutluluk dalgasına kapılmaya hazırdım ki telefonum çalmaya başladı ve ekranda Penn'in adı belirdi.

Gittiğimden beri beni bir kez bile aramadı. Beni özlediğini belirten birkaç mesaj dışında bana tek kelime etmemişti. Şimdi beni arıyordu ve ne yapacağımı bilemediğim için sesli mesaja yönlendirdim.

Tekrar çalmaya başladığında midem düğümlendi ve yutkundum, ciddi bir sorun olma ihtimaline karşı cevap verdim.

"Alo?" Dedim.

"Kennedy, selam. Nasılsın?" diye sordu. Her zamanki gibi sakin görünüyordu, bu da ilişkimizi daha önce ele alış biçiminden sonra endişe vericiydi.

"Nasılım ben?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Ne istiyorsun Penn?"

"Sanırım aramızdaki şeyleri ele alış biçimimden sonra bu tonu hak ediyorum. Her şeyle biraz daha iyi başa çıkabilirdim."

Öfkelendim. "Söylemiyorsun. Neden arıyorsun?"

"Şimdi eve gelmeni söylemek için. Birkaç hafta oldu ve seni burada gerçekten kullanabilirim, Kennedy. Seni özledim. İnsanlar seni soruyor. Etrafta olmadığını fark ediyorlar."

"İstediğin bu değil miydi? İnsanların önünde olay çıkarmayı bırakmamı istemiyor muydun?"

"Yas tutuyordun... ve bunu anlıyorum. Yani, ben de yas tutuyordum ve hiçbir şeyi iyi idare edemedim. Terapiye gitmeyi düşünüyordum, bilirsin, öfke sorunlarım üzerinde çalışmak için... evliliğimizi düzeltmeye yardımcı olmak için."

"Bizim bir evliliğimiz yok, Penn. Beni kovdun. Acınası bir fahişeymişim gibi bana para fırlattın. Keşke kürtaj yaptırsaydım dedin. Seninle bir daha hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Bebeğim," dedi burnunu çekerek. *Ağlıyor mu? Cidden mi?* Penn'in kazadan beri tek bir damla gözyaşı döktüğünü duymamıştım. "Sana ihtiyacım var. Akşam yemeğini hatırlıyor musun?

her şeyin ters gittiği geceyi hatırlıyor musun? Şu yaşlı kadını hatırlıyor musun, Laura Smith?"

Bana kaçmamı söyleyen kişi mi? Evet, onu hatırladım. "Peki ya o?"

"Büyük bir mülk satın almak istiyor, büyük derken Kennedy, hayatımızı sonsuza dek değiştirecek türden bir para."

"Hayatını kastediyorsun, Penn. Bu senin hayatını değiştirir."

O gitti sessiz için a an. "Evet, I Yani... bir inanılmaz bir fırsat."

Beni övünmek için mi aramıştı? İşlerin onun için ne kadar harika gittiğini söylemek için mi? Çünkü bunu duymakla ilgilenmediğim kesindi.

"Aferin sana. Dinle, eğer söyleyecek başka bir şeyin yoksa-" "Sen olmadan benimle çalışmaz," diye araya girdi.

"Ne?"

"Benimle anlaşma yapmasının tek yolunun seninle bir akşam yemeği yemek olduğunu söyledi."

Yüksek sesle güldüm. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Bunlar onun yönergeleriydi. Nedenini bilmiyorum. Sizinle neden görüşmek istediğini anlamıyorum. İhtiyaç duyabileceği herhangi bir şey için yeterince önemli görünmüyorsunuz."

Ve işte oradaydı.

Penn'in alamet-i farikası olan ve daha sonra bana alındığım için fazla duygusal diyeceği el altından hakaretlerinden biri.

"Güle güle, Penn."

"Bekle, Kennedy, lanet olsun!" Telefona doğru inledi. "Neden her zaman bu kadar zor olmak zorundasın? Küçük kızımı öldürdükten sonra sana bir azizden başka bir şey olmadım ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Bu mu?
-"

Telefonu kapattım.

Telefonum elimden kayıp yere düşerken sözleri tüylerimi diken diken etti.

Küçük kızımı öldürdün.

O bıçak derinlerime saplandı ve içimi burktu. Beni özlediği için aramamıştı. Bana ihtiyacı olduğu için aramıştı. Aramıştı çünkü ben olmazsam büyük bir kârı kaybedecekti. Bunun bana olan sevgisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Gerçekten eve dönmemi istemiyordu. Beni kullanıp sonra da eski bir bez bebek gibi atmak istiyordu.

Aptal bir yanım neredeyse onun sözlerine inanacaktı. Terapi mi? Evet, doğru. Penn'e kazadan sonra terapiye gitmeyi düşündüğümü söylediğim anda bana bunun zaman kaybı olduğunu söylemişti. Terapistlerin insanların iyileşmesine yardımcı olmayan, sadece paralarını çalan sahtekârlar olduğunu söylemişti ve şimdi o kendini düzeltmek için terapiye mi gidiyordu? Sorunlarını çözmek için mi?

Bana verdiği tek şey kelimelerdi. Beni yıkım ağına geri çekmeye çalışmak için boş, anlamsız kelimeler. Doğrusu, tüm bunlardan bıkmıştım. Beni küçümsemesinden, beni incitmesinden bıkmıştım.

Bir parçam Laura'nın Penn'e bunu karma olarak çalışsın diye söylediğini düşündü. Gitmiş olacağımı biliyordu ve bu nedenle ondan komisyon almasının hiçbir yolu yoktu. Hafif bir 'kız gücü' anı gibi hissettim ve bunun için ona sarılabilmeyi diledim.

Telefonum tekrar çalmaya başladı ve Penn'in adı tekrar ekranda belirdi.

Onu aldım ve engelledim.

Hayatımın en zor günlerinde beni bu kadar küçük hissettiren adama söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Laura haklıydı, bir koca karısına böyle davranmamalıydı.

Bir daha asla bir erkeğin bana bu şekilde davranmasına izin vermeyecektim.

Yoana onu aradıktan birkaç saniye sonra "Seni ÖZLEDİM ve eve dönmek istiyorum," dedi. En son konuşmamızın üzerinden birkaç gün geçmişti çünkü o ve Nathan Güney Amerika'da yürüyüş yapıyorlardı ve telefonları çekmiyordu. Ona Havenbarrow'daki yaşam, Mavi Ay'ın büyüsü ve Jax Kilter'la ilgili her ayrıntının yanı sıra Penn'den gelen telefon hakkında kısa bir bilgi verdim.

"Ben de seni özlüyorum ama yaklaşık bir ay sonra döneceksin ve o zaman yeni normalimizi bulabiliriz."

"Yeni erkek arkadaşınla, eski en iyi erkek arkadaşınla," diyerek beni güldürdü.

"O benim erkek arkadaşım değil. O sadece arkadaşım olan bir çocuk," dedim, tıpkı çocukken Yoana'nın Jax'le olan ilişkim konusunda benimle alay ettiği zamanlardaki gibi konuşuyordum. "Ayrıca, ben hâlâ Penn'le yasal olarak evliyim."

"Siktir et onu, göt herif. Anlaşma yapmak için seni hayatına geri sokmaya çalıştığına inanamıyorum. Yüzde bir milyon eminim ki

Parasını alır almaz seni kapı dışarı etti. O seni hak etmeyen bir zavallı, ama görünüşe göre bu Jax denen adam hak ediyor. O yüzden onun hakkında biraz daha konuşalım."

Jax'i düşünmek bile yanaklarımı yakıyor. Bana karşı çok nazik ve kibardı. Umutlarımı ve hayallerimi dinledi, Daisy hakkında konuşmama izin verdi ve ağlamam gerektiğinde bana duygusal demedi. Bana çok fazla olduğumu söylemedi.

Beni dinledi, teselli etti ve gözyaşlarımı sildi.

Daisy ölmeden önce bile Penn duygularımı hep bastırırdı. Jax onların yükselmesine izin verdi ve hissettiğim hiçbir şeyden bunalmış gibi görünmedi. Bu benim için özgürleştiriciydi. Biri sizin tam olarak kim olduğunuza izin verdiğinde, ona tüm sevginizi borçlu olursunuz.

"O gerçekten harika biri, Yoana. Gençken bazı travmalar yaşamış, bu yüzden bir kazanın suçluluğunu taşımanın nasıl bir şey olduğunu anlayan biriyle konuşmak güzel."

Bir an sessiz kaldı ve önemli bir şey düşündüğünü anladım.

"Ne oldu?" Ben sordum. "Hiçbir şey."

"Yoana, beni nasıl tanıyorsan ben de seni öyle tanıyorum. Peki, sorun nedir?"

"Sadece Jax'in bütün olduğundan emin olmak istiyorum, anlıyor musun? Senin de kırılmış birine bu kadar çabuk aşık olmanı istemiyorum."

Kırılmış da.

Kırıldığımı düşündü. Buna ne diyeceğimi bilemedim.

"Gerçekten kırıldığımı mı düşünüyorsun?" İçimi bir sinir çukuru kaplarken sesim titreyerek sordum.

"Hayır, hayır! Öyle değil, Kenny. Demek istediğim çok şey yaşadın. Yükü olan başka birine çekilmen gerekiyormuş gibi hissetmeni istemiyorum." Bu konudan bahsettikçe kendimi daha da huzursuz hissediyordum. İç çekti. "Bu doğru gelmiyor."

"Hayır, öyle değil. Birkaç saniye önce Jax'e erkek arkadaşım deme fikrine nasıl da sevindiğini görmek de garip."

"Bu, onun büyük bir travma geçirdiğini öğrenmeden önceydi. Bak, mutluluğunu engellemeye çalışmıyorum. Bu dünyada bunu hak eden biri varsa, o da sensin. Ben sadece ablalık yapıyorum, hepsi bu. Benim işim seni korumak. Tek yaptığım

kalbine dikkat etmeni söylüyorum. Çok şey yaşadı ve tekrar incinmeni istemiyorum."

Tıpkı Penn ile önceki görüşmemde olduğu gibi ağzımda kötü bir tat bırakıyordu. İşte buradaydım, onca mücadeleden sonra nihayet ayaklarım yere basıyordu ve şimdi kız kardeşim bana mutluluğa doğru hızımı kesmemi söylüyordu.

Bunu duymak istemedim.

"Seni duyuyorum, Yoana. Anlıyorum. Sanırım biraz kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıkacağım. Bugün zaten ağır geliyor."

"Özür dilerim. Stres yaratmak istememiştim, yemin ederim."

"Sorun değil. Beni seviyorsun ve sadece benim çıkarlarımı gözetiyorsun, bunu anlıyorum. Ben de senin için aynısını yapardım. Yakında konuşuruz. Yolculuğunun tadını çıkarmaya devam et!"

"Yapacağım. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

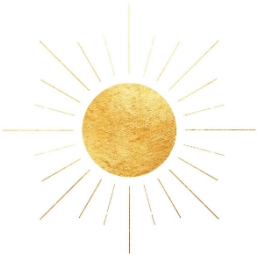
Telefonu kapattıktan sonra bir çift tenis ayakkabısı giydim, ormana doğru yola çıktım ve Yoana'nın sözlerini fazla düşünmemeye çalışırken kendime nasıl nefes alacağımı hatırlattım. Ya haklıysa? Ya Jax'e bu kadar çabuk aşık olmam kendimi başka bir tuzağa düşürmemse? Penn'e çok çabuk aşık olmuştum. Aramızdaki her şey bir kasırga gibiydi ve bu tür bir acıyı tekrar yaşama fikri bana çok fazla geliyordu.

Ya Jax bana zarar verirse? Terapisti Eddie'nin bile onun sağlığı ve babasının sağlık sorunlarıyla nasıl başa çıktığı konusunda endişelendiği açıktı. Ya babası öldüğünde Jax kendini kaybederse? Ya beni kendinden uzaklaştırdıysa? Ya ona ihtiyacım varsa ve ben düşmeden önce beni yakalayamazsa?

İlişkimizin sonsuza dek mutlu bir dünyaya doğru yol aldığını düşünerek saflık mı ediyordum? Yani, resmi olarak bir ilişki içinde bile değildik.

Dışarıda oturup birkaç saat boyunca kuşları dinledim, bana bazı cevaplar vermelerini umdum, benimle birkaç şifa sırrı paylaşmaları için dua ettim.

26

Kennedy

"KÜTÜPHANENIN ANAHTARLARI SENDE MI?" Elindeki anahtarları karıştırırken Jax'e sordum. Çok kapalı gibi görünen kütüphaneye girmek için en üst basamakta durduk. Tabelada saatlerin dokuzdan beşe kadar olduğu açık ve net bir şekilde yazıyordu. Şüphesiz Jax bu gerçeği biliyordu.

"Bu gece var," dedi ve doğru anahtarı bulup önümüzdeki kapının kilidini açtı. O kapıyı açtığında kıpırdamadan durdum.

"Şu anda ne oluyor?" Ben sordum. "Haneye tecavüz mü ediyoruz?"

Onda sevdiğim o derin, erkeksi kahkahayı attı. "Hayır. Kütüphaneyi işleten adam, Hunter, bu gece için bir istekte bulunmama izin verdi."

"Kütüphane mi istediniz? Bana kütüphaneleri kiralamanın bir yolu olduğunu mu söylüyorsunuz, çünkü bunun için günlük olarak kaydolmak istiyorum."

"Her zamanki gibi değil ama Hunter'ın bana bir iyilik borcu vardı." "Ne tür bir durum sana koca bir kütüphaneyi garanti eder?"

Burnunu kaşıdı ve ensesini kaşıdı. "Bir süre önce bir tesisat işinde çalışıyordum, tuvalet giderinin derinliklerine itilmiş bir çift dantel külot buldum."

"Tamam mı?" Tuhaf hikâyeyi takip edemediğim için sordum.

"Ekstra büyük beden bir külot ve diyelim ki ekstra küçük beden karısı külotun sahibi değildi. Ayrıca, külot meselesinden bir hafta önce bir iş gezisine gitmişti."

"Oh, ne köpek ama!"

"Evet, ama söylememem için bana yalvardı, söyleyeceğimden değil. Başkalarının işi beni ilgilendirmez. Hesabı ödendiği sürece sorun yoktu. Bugün kütüphaneye gitmek için anahtarlarını istediğimde hayır dedi. Ben dantel külot dedim, o da verdi."

Güldüm. "Ona külotla şantaj mı yaptın?" "Tabii

ki yaptım."

Jax'in bir yabancının külotuyla uğraşmak zorunda kalacağı düşüncesiyle ürperdim. "Eminim işiniz gereği çok tuhaf şeyler görüyorsunuzdur."

"Anal boncuklara hiç girmeyeyim bile."

Gözlerim büyüdü. "Ne?!"

Kendi kendine kıs kıs güldü ve başını salladı. "Boş ver. Hadi gidelim."

Kütüphaneye girdik ve bir anda kendimi cennette hissettim. Jax kapıyı arkamızdan kilitledi, böylece başka kimse içeri giremedi. Eğer bir gün bir yere kapatılmak zorunda kalırsam, bunun bir kütüphane olması için dua ederdim. Maceralarım asla bitmezdi.

"Burada başka kimse yoksa kütüphanede gizli odayı aramanın daha kolay olacağını düşündüm. Ayrıca, artık vahşi olabilir ve konuşmama kuralını görmezden gelebiliriz."

"En büyük asi sen değil misin?"

"Ne diyebilirim ki? İliklerime kadar

kötüyüm."

Bu benim için çok heyecan vericiydi ve Jax'in bazı insanların sıradan bir akşam olduğunu düşüneceği bir geceyi daha da özel kılmak için fazladan çaba sarf etmesine bayıldım. Ön kasada atıştırmalıklarla dolu bir sepet ve mutlulukla dolu olması umulan iki adet dökülmez şarap bardağı vardı.

"Joy bize bir şişe beyaz şarap gönderdi. Senin bu türü çok sevdiğini söyledi. Ayrıca, söylemesi yapmaktan milyonlarca kez daha kolay olan tavuklu bir potpie yapmaya çalıştım. Joy bu konuda da bana yardımcı oldu."

Gözlerim büyüdü. "Bu benim en sevdiğim yemek."

"Evet, biliyorum - en azından eskiden öyle olduğunu biliyordum. Bana gönderdiğin eski mektupları okuyordum ve-"

"Mektuplarımız hala sende mi?"

Utangaç bir tavırla kollarını kavuşturdu ve omuz silkti. "Evet, bunun muhtemelen aptalca olduğunu biliyorum ama benim için çok şey ifade ediyorlardı. Gençken, en zor günlerimde geri dönüp o mektupları okurdum. Bazı ağır şeyleri atlatmamı sağladılar."

Hiç düşünmeden kollarımı ona doladım ve onu bedenime çektim. Onu bana karşı hissetmeye, kendime bunun gerçek olduğunu, bizim gerçek olduğumuzu hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Yoana'nın neden endişelendiğini biliyordum ve endişesi için onu seviyordum ama benim için tasarlanan kişi Jax'ti. O benim peri masalımın kötü adamı değildi; o kırık bir kahramandı, beni kurtarması gerekmeyen ama kendini kurtarması gereken biriydi ve bunu yapıyordu. Her gün kendini geliştirmek için çaba sarf ediyordu, bu bana çok ilham veriyordu ve bende de aynısını yapma isteği uyandırıyordu. Jax'in beni düzeltmesini istemiyordum, bu benim kendi işimdi. Bununla birlikte, benim de büyüyebileceğimi, iyileşebileceğimi, mevcut durumumdan çıkabileceğimi ve diğer tarafta mutluluğu bulabileceğimi görmek için onun büyümesinden ilham almak istedim.

Güçlü kolları beni sımsıkı sararken, "İyileşme isteği uyandırıyorsun," diye fısıldadım.

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Beni iyileştiriyorsun," diye karşılık verdi.

Kütüphanede çalışmaya başlamadan önce akşam yemeği yemeye ve tüm şarabı içmeye karar verdik. Gizli bir odaya giden gizli geçidin kilidini açmak için çekmeye çalışacağımız çok fazla kitap vardı ve bütün gece boyunca orada olma ihtimalimiz yüksekti.

Bunu hiç umursamadım. Jax Kilter ile kütüphanede kilitli kalmak... Bir geceyi geçirmek için daha kötü yollar düşünebilirdim.

Kütüphanenin farklı bölümlerine gidip rastgele kitaplar seçerek içinden pasajlar okuduğumuz bir oyun icat ettik. Dünyadaki herhangi biri bunun için inek olduğumuzu düşünebilirdi, ama dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi. İri yarı, güçlü kuvvetli ve biraz da çakırkeyif bir adamın *Odysseia'*dan bölümler okuması sanıldığından çok daha fazla tahrik ediciydi.

Jax'in dilinden dökülen kelimeler tüylerimi diken diken etti. Hayatımın geri kalanı boyunca bana kitap okumasını dinleyebilirdim ama yine de kelimeleri yeterli gelmezdi.

"Bir kitap alın ve doksan dördüncü sayfayı çevirin. Dördüncü paragrafı oku," diye emretti on altıncı oyun turumuzda.

Büyük korku yazarı Graham Russell'ın *Gece Yarısı Konağı* adlı romanını çıkardım ve okumaya başladım. "'Elleri benzinle ıslanmıştı ve nefesi artık aşağı inerken yanmayan yıllanmış bir viskiyle kaplanmıştı. Günlerdir içiyordu ama yine de sadece saatler gibi geliyordu. Artık adı katile çıkmış olan sevdiği kadının eski fotoğraflarını karıştırırken, geçen haftaların yalnızlığı geçip gidiyordu. Kendi kendine bu kadar karanlık birini nasıl sevebildiğini merak ediyordu ama en karanlık insanların aşık olunması en eğlenceli insanlar olduğunu fark etti. Hayal kırıklığı için yanıp tutuşuyordu ve Leslie bunu ona her zaman veriyordu."

Hay Allah.

Yazmayı özledim. Ne zaman güçlü kelimeler okusam, tekrar onların içine düşmek istedim.

"Benim sıram," dedi Jax yolun karşısından.

"Tamam, bir kitap çek, sayfa yüz dört, paragraf beş."

Boğazını temizledi ve okumaya başladı. "'Iris, bırakma,' diye yalvardı Harry, yırtık pırtık tişörtünü çekiştirerek. 'Eğer şimdi gidersen, burada yalnız kalacağım. Kasabaya nasıl döneceğimi bilmiyorum. Ne zaman ve nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum. Sen bana rehberlik etmediğin sürece nasıl nefes alacağımı bilmiyorum. Burası savaşla dolu ve sen benim huzurumsun. O yüzden lütfen gitmeme izin verme."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve soluma döndüğümde Jax'in elinde bir kitapla orada durduğunu gördüm. Benim kitabım.

"Bunu nereden buldun?" Ben sordum. "Raflardaydı."

Başımı salladım. "Raflarda olduğundan şüpheliyim."

"Oraya ben koymuş olabilirim," diye cevap verdi. Bana doğru yürüdü ve elimi elinin içine aldı. "Sen harika bir yazarsın, Kennedy."

Kıs kıs güldüm. "Bunu bir paragraftan anlayamazsın."

"Biliyorum," diye kabul etti. "İşte bu yüzden hepsini okudum."

"Sen..." Yavaşça nefes verdim. "Kitabımı okudun mu?"

"Yaptım. Güçlü ve etkileyici, tıpkı senin gibi. Sen güçlü ve etkileyicisin."

"Jax..." Ben düşüncemi tamamlayamadan, Jax benden birkaç raf ötedeki duvara doğru ilerledi, belli bir romanı çıkardı ve bir de ne göreyim, gizli oda açıldı. Daha fazla kitap rafıyla doluydu, güzel bir

salon kanepesi, büyük boy bir sandalye ve sedir. Hayatımın geri kalanını o odada geçirebilirdim ve sorun olmazdı.

Güldüm. "Bunca zamandır nerede olduğunu biliyor muydun?" "Suçluymuşum gibi."

Kolunu tokatlamak istedim ama bundan daha çok onu öpmek istedim. Onu güzelce gizlenmiş kuytuya çekmek, vücudunun üzerine düşmek ve onu sert ve uzun bir şekilde öpmek istedim. Odaya bakarken, Jax'le konuşmak için dönmeye başladım ve o tam karşımdaydı. Önümdeydi, sanki gece bitmeden önce ırzına geçmek istediği bir şeymişim gibi bana bakıyordu.

Parmağımı göğsünde gezdirirken, "Eğer senin için de uygunsa, sanırım bu gecelik okumam bitti," diye fısıldadım.

Bakışları dudaklarımda oyalanırken "Gitmek istiyor musun?" diye sordu. Tekrar bana baktığında gözleri büyümüştü ve hissettiğim arzu onun içinde tamamen belirmişti.

"Hayır," dedim nefes verirken.

Yaklaştı ve alnını benimkinin üzerine koydu. "Benimle kuytuya gelmek ister misin, Sun?"

"Evet."

"Beni köşenin içinde öpmek ister misin, Sun?"

"Evet." *Evet, evet, evet...*

"İçeride kıyafetlerimizi çıkarmak ister misin, Sun?" dedi alttakini emmeden önce dudaklarıma karşı yumuşak bir şekilde.

"Lütfen, Jax," diye yalvardım, arzu içimi doldurmaya başladığında ağzına doğru inledim. Beni kaldırdı ve odanın içine taşıdı. Beni bir kitaplığa yasladı ve sanki bütün gece dudaklarını dudaklarıma bastırmak için beklemiş gibi öptü. Bacaklarım onun beline dolanırken, arzusunun bana baskı yaptığını hissettim. Dudakları boynumda geziniyordu ve dengemi sağlamak için ellerimi yanımdaki raflara koyarken inledim. Kalçalarımı kot pantolonuna sürtmeye başladığımda Jax'in tenime karşı inlemeleri içime bir ısı havuzu gönderdi.

Sonunda beni yere yatırdı ve boxer'ına kadar soyunmaya başladı. Ben de aynı şeyi yapmaya başladım, kıyafetlerimi çıkardım. Bana yaklaşırken gözleri kırmızı külotuma sabitlenmişti ve dişlerini alt dudağında gezdirdi. "Çok güzel," diye mırıldandı.

Parmaklarını dantelin kenarına geçirdi ve beni büyük boy sandalyeye doğru götürmeden önce aşağı çekti. "Otur," diye emretti ve tanrım, bu hoşuma gitti. Onun emirlerini seviyordum.

Ben oturdum, o da önümde kendini yere bıraktı. Önümde diz çöktü ve sanki ben bir kraliçeymişim ve o da eğilmek için oradaymış gibi bana baktı. Bacaklarımı araladı ve o gece ona duyduğum arzu tavan yaptı. Beni tatmasını, yalamasını, benimle alay etmesini istedim ve o da tam olarak bunu yaptı.

Göbeğime yaklaştıkça öpmeye, yalamaya ve ağzıyla iç kalçalarımı sikmeye başladı. Ellerimi kolçakların üzerine koyup tırnaklarımı kumaşa geçirdiğimde bu beklenti beni öldürüyordu.

Jax göbeğime doğru ilerlediğinde, ben zevkle inlerken ıslak dili beni bir aşağı bir yukarı okşadı.

"Tadın çok güzel Kennedy... Tadın istediğim her şeye benziyor," diye yemin etti. Ellerini kıç yanaklarımın altına yerleştirdi ve kalçalarımı kaldırdı, böylece dilini içime daha derin sokabildi. Beni sadece orgazm noktasına kadar becermekle kalmıyordu; benim ihtiyaçlarımla da sevişiyordu. Odaklanmıştı ve kendini benim ihtiyaçlarıma adamıştı.

Jax bacaklarımdan birini omzunun üstüne kaldırdı ve işe koyuldu. İki parmağını içime sokmadan önce dili klitorisimi emdi. Dili hareket ettikçe parmakları dans ediyor, beni doruğa daha da yaklaştırıyordu.

"Evet, lütfen," diye yalvardım, "Devam et... Jax, ben..." Bilmiyordum, bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum. Bir erkeğin bir kadının sanki kraliçesiymiş ve tek amacı onu mümkün olan her şekilde memnun etmekmiş gibi onun ırzına geçebileceğini bilmiyordum.

Tüm vücudumu kaplayan titremeyi durduramıyordum. Beni parmaklarken ve diliyle benimle sevişirken, tüm sistemimi sular altında bırakan şiddetli orgazmı durduramıyordum.

"Buna bayıldım, Sun." Zevkle inledi, hâlâ heyecanımı yalıyordu. "Dilimde bıraktığın tada bayılıyorum."

Artık tam cümleler bile kuramıyordum. Ona bundan sonra ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu anlatacak kelimeleri zihnimde bir araya getiremiyordum. Toparlayabildiğim üç kelimeyi kekeleyerek söyledim.

"Becer beni, Jax," dedim nefes nefese ve gözleri benimkilerle kilitlendi.

"Öyle mi?"

"Lütfen," diye yalvardım, onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum.

Ben.

Kot pantolonunun içindeki cüzdanına uzandı ve bir prezervatif çıkardı.

Ayağa kalktığında boxerını çıkardı, sertliği ortaya çıktı ve ben Büyüklüğü karşısında nefesimin kesildiğinden oldukça emindim. Prezervatifi şaftından aşağı kaydırırken,

ve ben izledim, kendini okşamasının günahkâr görüntüsünden neredeyse tekrar boşalıyordum.

Bana bir el uzattı, beni sandalyeden kaldırdı ve kanepeye doğru götürdü.

Kendini üzerimde konumlandırırken, sertliği göbeğime hafifçe sürtünürken durakladı. "Bunu sonsuza dek istiyorum," diye itiraf etti, sesi alçak ve biraz titrekti. İçime doğru kaymaya başladığında irileşmiş gözleri benimkilerle kilitlendi. Ağzını benimkine doğru indirirken dudakları aralandı. "Seni sonsuza dek istiyorum."

"Seninim," diye söz verdim, bana her parçasını verdiğini hissettiğimde zevkle haykırmak istiyordum. "Ben seninim."

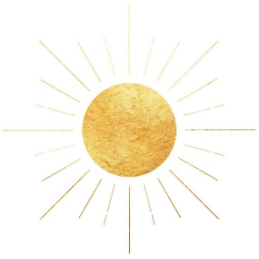
Kütüphanenin gizli odasında benimle sevişmeye başladı. Hiç pişmanlık duymadan içime girdi. Beni bir amaç uğruna becerdi. Ben de onun her şeyini hissettim. Kalp atışlarımla eşleşen bir ritimle içime girip çıkarken onun ışığını ve karanlığını, mutluluğunu ve hüznünü, sonsuzluğunu ve her zamanını hissettim. Jax binlerce romanın ortasında benimle sevişiyordu ve onların hiçbirinin hikâyesinin bizim kendi içimizde yarattığımız hikâyeyi geçemeyeceğini biliyordum.

En iyi arkadaşınızla sevişmenin çok güçlü bir yanı vardı.

Peki sevişmeyi bitirdiğimizde?

Tekrar yaptık.

27

Kennedy

TEKRAR YAZMAYA BAŞLADIM.

Dünyaya anlatılacak bir şey değildi ve karaladığım her şey anlamsız olabilirdi, ama o kelimeler benimdi ve yaratabildiğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Her gün, gizli köşede yazmak için kütüphaneye gidiyordum. Güneş batana kadar orada kalır, parmaklarımın hareket edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde üzerime gelen kelimeleri yazardım.

İlham almanın, günde birkaç saat etrafımdaki hiçbir şeye odaklanamamanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Yazmadığım zamanlarda Jax ile vakit geçiriyordum, olabildiğince çok. Sanki onun yanında olmaya doyamıyormuşum gibi hissediyordum. Bu yüzden, bana kardeşini ziyaret etmek için Chicago'ya gideceğini söylediğinde, kalbim biraz söndü. Hafta sonu boyunca yanımda olmayacağı fikrini kabullenmek çok zordu ve kendimi aptal gibi hissediyordum. Birkaç hafta öncesine kadar hayatımda bir yeri bile yoktu. Şimdi ise onun yanımda olmayacağı fikri üzücüydü.

Üstü açık arabaya oturduğumuzda sırıtarak, "Sadece bir hafta sonu," dedi. "Geri geleceğime söz veriyorum."

"Öyle olsa iyi olur. Yoksa bu kasabada yaptığım gibi seni yine bulurum," diye şaka yaptım. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

"Senden kurtulmak istemezdim. Yine de kardeşimi görmek için sabırsızlanıyorum. Yılda sadece bir kez, o da annemizin doğum günü için bir araya geliyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Bu zor olmalı." Sevdiklerimin doğum günlerinin yaklaşmasının ne kadar zor olduğunu hatırladım.

"Başlarda öyleydi ama zamanla daha iyi oluyor, Kennedy." Elini benimkinin içine koydu ve sıktı. "Senin için daha iyi ve daha kolay olacak."

Bu konfora sahip olmak güzeldi.

"Kardeşim ziyaret için bu şehre gelmeyi reddediyor, bu yüzden hep Chicago'ya gitmek zorunda kalıyorum. Babamız öldükten sonra durum değişebilir. İçimden bir ses annemiz öldükten sonra bu yüzden kaçtığını söylüyor. Ya da belki kazadan sonra bu kasabada olmak çok zordur. Kim bilir? Ama şimdilik onu görmek için Havenbarrow'dan uzaklaşmakta bir sakınca görmüyorum."

"Siz ikiniz yakın mısınız?"

Kıs kıs güldü. "Sen ve Yoana gibi değil," diye yanıtladı. "Ama biz iyiyiz. O benim kardeşim ve bir şeye ihtiyacım olduğunda yanımda olacağını biliyorum."

Bu gerçek o kadar rahatlatıcıydı ki.

Cep telefonuna baktı ve yüzünü buruşturdu. "Aslında evime dönüp eşyalarımı toplamalıyım, sabah çok erken çıkıyorum."

"Oh, tamam," diye başımı salladım kamyondan inerken. "Belki gelip toplanmana yardım edebilirim. Ya da toplanmanı izlerim. Ya da... Bilmiyorum..." *Sadece senin yanında olmak istiyorum.*

Gülümsedi. "Beni gerçekten özleyeceksin, ha?"

Gözlerimi devirdim. "Her neyse, Jax. Bunu bir şey haline getirme."

"Bu zaten bir şey. Toparlanmama yardım edersen sevinirim. Ayrıca geceyi benimle geçirirsen çok sevinirim. Gitmeden önce güneş doğduğunda seni öpebilmek istiyorum."

Bu şimdiye kadar yerine getirdiğim en kolay istekti.

Evine varmak için ormanın içinden yürüdük ve o anda Jax'in evine hiç girmediğimi fark ettim. Nerede yaşadığını, babasının nerede yaşadığını hiç görmemiştim. Garip bir şekilde, onun büyüdüğü yere adım atacağım için hem heyecanlı hem de gergindim. O evde pek çok korkunç şey yaşandığını biliyordum. Yine de orada pek çok sevgi dolu anının da yaşandığına inanmak hoşuma gidiyordu.

İçeri girdiğimizde ve bana etrafı gezdirdiğinde göğsüm sıkıştı. Bir evi ev yapan tüm parçalar oradaydı. Mobilyalar yaşanmış gibiydi. Mekânın her yerinde ailesinin fotoğrafları vardı. Bir kapı çerçevesinin üzerinde Derek ve Jax'in boylarının uzamasını gösteren işaretler vardı. Parmaklarımı onların üzerinde gezdirdim ve gülümsemekten kendimi alamadım. Ne kadar özel bir anı.

Ne yazık ki, ışık sıçramalarıyla birlikte karanlık da geldi. Ellerim, üzerinde delik olan bir duvara çarptı. Sanki biri yumruğunu alçıpanın tam ortasına vurmuş gibiydi. Bu tür delikler evin her yerinde görülüyordu.

Jax beni noktalardan birine dokunurken yakalayınca boğazını temizledi. "Bunlar benim babamla olan anılarım."

"Neden onları tamir etmedin?"

Ellerini ceplerine sokarken ağzı seğirdi. "Onun o halini unutmak istemedim. Kulağa aptalca ve önemsiz geliyor ama kötüleşen sağlığının, bana yaşattığı acı için onu affetmem için bir neden olmasını istemedim. Bu yüzden delikleri hatırlatıcı olarak bıraktım."

"Kaç kez duvarı ıskaladı ve seni incitti?" Sustu.

Bu beni ağlattı.

"Çok ama çok üzgünüm, Jax." Bir çocuğa el kaldırmak için belli bir tür canavar olmak gerekirdi. Jax bu muameleyi hak etmiyordu. Dünyadaki hiçbir çocuk, hayatlarını koruması gereken kişiler tarafından incitilmeyi hak etmiyordu.

Omuz silkti. "Uzun zaman önceydi."

"Yine de," dedim, "üzgünüm."

Bavulumu hazırlamam için beni yatak odasına götürmeden önce bana gönülsüz bir gülümseme verdi.

Odaya girdiğimde masasının üzerinde duran iki büyük, açık kutuyu görünce donakaldım. "Bu da ne böyle?" İçlerinde ne olduğunu görmek için acele ederek sordum, zaten bildiğimden emin olmama rağmen.

Şöyle bir baktı ve biraz mahcup oldu. "Bunu görmemen gerekiyordu."

"Ama ben yaptım." Kutuları karıştırdım ve dudaklarımdan küçük bir kahkaha çıkarken başımı salladım. "Kütüphane için kitaplarımdan birini aldığını söylediğini biliyorum ama görünüşe göre beş kitabımı da getirmişsin," dedim şaşkınlıkla. "Beş kere fazla!"

"Sana destek olmak istedim."

Güldüm. "Bir kitap etkili olurdu."

"Ya yanlışlıkla kitabın üzerine bir şey dökersem? Birkaç yedeğim olsun istedim. Bir gün, raflarında senin kitaplarının olduğu bir kütüphane kuracağım."

Yolumun kesiştiği en tatlı adamdı ve hayatıma geri döndüğü için çok minnettardım. "İşler böyle giderse sahip olduğum tek kitaplar bunlar olacak," diye şaka yaptım.

Başını salladı, tam tersinden son derece emindi. "Oraya varacaksın, Kennedy. Her seferinde bir gün."

Umarım haklıydı.

O gece seviştik ve sonra birbirimizin kollarında uykuya daldık. Sabah olduğunda, veda etmeye hazır değildim. Kamyonetinin önünde dururken, suçluluk duygusu içimi doldurdu.

"Seni havaalanına götüremediğim için üzgünüm. Keşke bundan daha iyi olsaydım. Keşke tüm sorunlarım olmasaydı." Neyim vardı benim? Bunu yapabilmeliydim. Normal bir insan gibi kamyonete binip onu havaalanına götürebilmeliydim. Tekrar eski, normal halime dönebilmeyi diledim.

Eğildi ve önce dudaklarımı sonra da alnımı öptü. "Oraya varacaksın Kennedy," diye tekrarladı önceki gece romanlarım hakkında söylediği gibi. "Her seferinde bir gün."

Arabayla gittiğinde onu özlemeye başlamıştım bile ve bencilce geri döneceği saatleri saymaya başladım.

28

Jax

Kardeşim Derek'in çok varlıklı olduğu gerçeğinden kaçmanın bir yolu yoktu. Şirket basamaklarını tırmanmak için yıllar boyunca kıçını yırtarak çalışmış başarılı bir iş adamıydı. Bana tam olarak ne iş yaptığını sorsaydınız, omuzlarımı silkip geçerdim ama bu işten iyi para kazandığını biliyordum.

Beni almak için BMW'siyle Chicago O'hare Uluslararası Havaalanı'na geldiğinde, ne kadar iyi iş çıkardığını hatırladım.

"Bu benim en sevdiğim küçük kardeşim değil mi?" Derek sırıtarak arabasından indi. Bana doğru yürüdü, ellerini omuzlarıma koydu ve başını salladı. "Seni son gördüğümden daha iri görünüyorsun. Spor salonuna gidip biraz demir pompalamaya başlamama neden olacaksın."

"Eğer bunu yaparsan, tasarımcı takımlarına artık sığamayabilirsin," diye şaka yaptım.

"Terziler ve tadilatlar bunun içindir kardeşim."

Beni kucakladı ve bunun iyi hissettirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Chicago'ya inip Derek'i görmek her zaman iyi hissettirirdi. Bazen onun yüzüne bakarken annemi de görüyormuşum gibi hissederdim. Olduğu adamla gurur duyardı.

Sarılmayı bıraktıktan sonra arabasının yolcu koltuğundan bir kadın indiğinde şok oldum. Çok güzel bir kızdı ve Kennedy'ninki dışında gördüğüm en parlak gülümsemeye sahipti. Derek'i ziyarete gittiğimde bu bir ilkti. Ağabeyimin biraz çapkın bir kişiliğe sahip olduğu bir sır değildi. Pek çok kadınla yatmıştı ama hiçbir zaman BMW'sine binmelerine izin vermemişti.

Ve kesinlikle beni havaalanından almaya onlarla birlikte gelmedi.

"Merhaba!" Gülümsedi. "Ben Stacey. Derek'in-"

"Nişanlım," diye atıldı Derek. Stacey kıkırdadı ve Derek'i yanından dürttü. "Söylememe izin vermen gerekiyordu!"

"Özür dilerim, bunu yüksek sesle söylemeye doyamıyorum," dedi ve onu alnından öptü.

"Nişanlısı mı?" Şaşırmış gibi görünmemek için elimden geleni yaparak sordum. "Bir kız arkadaşın olduğunu bile bilmiyordum."

"Evet, biraz kasırga gibi geçti," diye sırıttı Stacey. "Sadece iki aydır konuşuyorduk ve dün gece bam! Teklif!"

Şaşırdım.

"Ne derler bilirsin, bildiğin zaman bilirsin," dedi Derek, kızın alnını tekrar öperek. İkisi de çok etkilenmiş görünüyordu. Mutluluk Derek'e çok yakışıyordu. Bazen çalışmak dışında hayatta yolunu bulmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu. Zihninin çok karardığı zamanlar oluyordu ama kimsenin içeri girmesine izin vermiyordu. Terapinin ona göre olmadığını söylüyordu ama benim için işe yaramasından memnundu. Yine de biriyle konuşmasını diledim. Zararı olmazdı.

"Tebrikler!" Elimi sıkması için Stacey'ye doğru uzatarak "Tebrikler!" dedim. "Hayır tatlım, ben sarılmayı severim," dedi ve beni kendine doğru çekti. O sırada

Beni ölesiye sıktı, ona sanki güneşiymiş gibi sırıtan kardeşime baktım.

Aferin onlara.

"Şimdi, endişelenme. Bütün hafta sonu saçında olmayacağım. Sadece gelip seninle tanışmak ve merhaba demek istedim. Derek bana senin hakkında çok şey anlattı."

"Umarım iyi şeyler olur," diye şaka yaptım.

"Söylenecek sadece iyi şeyler var," dedi Derek, yalan olduğunu bilsem de.

Paranın onun için sorun olmadığını bir kez daha gösteren dairesine gittik. Üç yatak odası olan büyük bir yerdi.

Chicago şehir merkezinde sekseninci katta. Bazen, onun şirketinde çalışma teklifini kabul etseydim nerede olacağımı merak ederdim. Yine de ruhumun derinliklerinde bir güneyli çocuk olduğumu biliyordum. Büyük şehir ışıkları beni eve çağırmıyordu. Ormanın derinliklerinde kendimi daha huzurlu hissediyordum.

Stacey fazla kalmadı. Her ne kadar yemeğimize katılabileceğini söylesem de, arayı kapatmak için zamana ihtiyacımız olduğunu söyleyerek buna karşı çıktı.

Derek tüm şehirdeki en iyi et lokantasını seçmişti ve ben de parasını ödemesine izin vermeye fazlasıyla razıydım. Tesisatçılar Derek kadar para kazanmıyordu ve maaş çeklerimin çoğu babamın hastane masraflarına gidiyordu. "Seni görmek gerçekten çok güzel Jax. Ziyaretlere başlamalıyız daha sık. Yılda bir kez artık yeterli gelmiyor. Özellikle de Stacey tam bir aile kızı olduğu için. Birbirimizi yılda sadece bir kez gördüğümüzü söylediğimde dehşete kapıldı," dedi Derek antrikotunu keserken.

"Havenbarrow'a gelmekten memnuniyet duyarsınız," dediğimde burnunu kıvırdı. Tepkisi benim için sürpriz değildi. Derek'in memleketine dönmek gibi bir planı olmadığını biliyordum. Beni ziyaret etmek için bile. Orada çok fazla şeytanı yaşıyordu. Doğrusu, onları tekrar ziyaret etmek istemediği için onu suçlayamazdım.

"Bunun benim için çok zor olduğunu biliyorsun, Jax." Sesi biraz düştü. "Ama kapımız sana her zaman açık."

"Biliyorum. Ben de bu yoldan çıkmak için daha fazla çaba göstereceğim."

Belki Kennedy'yi de Stacey ve onunla tanışması için getirirdim. Kennedy'yi ziyarete getirmenin bir düşünce olması bile beni şok etti. Bunun beni çok mutlu ettiği gerçeği beni daha da şok etti.

"Ya da benim şirketimde bir pozisyon alabilirsin. Sana her zaman yer açacağımı biliyorsun ve bu en alt pozisyonlardan biri olmaz. Benim yanımda çalışabilir, ortak olabilirsin."

Güldüm. "Vücudumda bir iş kemiği bile yok, Derek. Beni ortağın yapma fikri delilik. İşini bir çırpıda mahvederim."

"Seni eğitebilirim. Ciddiyim, Jax. Harika bir takım olabiliriz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Neden buraya geldiğim her yıl bu konuşmayı yapıyoruz?"

İçini çekti ve çatal bıçak takımını yere bıraktı. "Senin için Kentucky'deki hayatından daha fazlasını istiyorum."

"Orada hayatım gayet iyi. Benim işim var."

"Bu Cole'un tesisat işiydi, senin değil," diye karşı çıktı. "İlk felcini geçirdikten sonra devraldın, çünkü nedense o piç kurusuna bir şey borçluymuşsun gibi hissediyorsun."

Karısını öldürdüğüm için babama bir borcum varmış gibi hissederdim hep. İşini devam ettirmek için yeterli bir sebep gibi görünüyordu. "Bu işte iyiyim." Omuz silktim. Derek'in bunu asla anlamayacağını biliyordum ama aslında işimi seviyordum. Bu işte iyiydim ve yakın zamanda bırakacağımı da sanmıyordum. "Neden beni sürekli Havenbarrow'dan ayrılmaya zorluyorsun?"

"Çünkü orası boktan bir kasaba. Hayatında böyle bir yere ihtiyacın yok."

Onunla tartışmak istemedim. Takılmak için sadece çok zamanımız vardı. Yapmak istediğim son şey kavga etmekti.

"Konu değişikliği," dedim koltuğumda kıpırdanarak. "Şu Stacey denen kadın hakkında biraz daha bilgi vermeye ne dersiniz?"

Derek ilk kez aşık olan bir okul çocuğu gibi sırıttı. Sohbet koyulaştı ve o bana Stacey hakkında her şeyi anlatmayı bitirdikten sonra ben de ona Kennedy hakkında her şeyi anlattım.

"Hadi canım," diye nefes aldı, afallamıştı. "Çocukken deli gibi aşık olduğun kız mı?"

"İşte o."

"Nicholas Sparks filmlerinden fırlamış gibi," diye şaka yaptı. "Yani kız arkadaşın mı?"

Soru zihnimde biraz oyalandı. Etiketler hakkında pek konuşmazdık ama Kennedy'nin benim, benim de onun olduğum bir sır değildi. En azından benim zihnimde o benimdi ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyordum. "Öyle de diyebilirsin."

Bir aptal gibi gülümsemeye devam etti. "Bu iyi bir şey, Jax. İkimize de bak. İyi kadınlarla ilişki içinde. Annem gurur duyardı."

Annemden bahsedince suçluluk duygusuyla göğsüm biraz gerildi. "Senin düğününe katılmak üzere olmalıydı, Derek..." Sertçe yutkundum ve yere baktım. "Bunu senden aldığım için özür dilerim." Ondan pek çok anı almıştım ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Annem torunlarıyla asla tanışamayacaktı. Düğünlerimizdeki anne-oğul dansına asla katılamayacaktı. Derek'in ne kadar başarılı olduğunu asla bilemeyecekti.

"Kes şunu, Jax," diye azarladı Derek. "Bu saçmalığı yapma, tamam mı? Bunu omuzlarında taşıma."

"Sebebi ben olduğumda bunu yapmamak zor-"

"*Değilsin*!" diye bağırdı ve diğer insanların dönüp ikimize bakmasını sağladı. Yüzü kızgınlıktan kıpkırmızı olurken sesi yüksek ve güçlüydü. Sonra sesini alçaltınca sesi çatallaştı. "Bu boktan sen sorumlu değilsin, Jax. Uzun zaman önceydi ve bunu sonsuza kadar omuzlarında taşıyamazsın. Bu senin hatan değildi. Bir gün bunun peşini bırakmalısın."

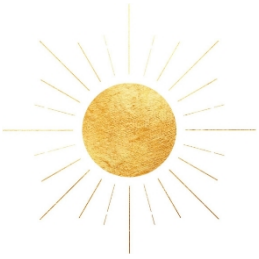
"Bunun olacağını hiç sanmıyorum. Onun gitmesinin nedeni benim Derek ve öyle değilmişim gibi davrandığın için seni seviyorum ama ben daha iyi biliyorum. Neyse, konuyu açtığım için özür dilerim. Konuyu değiştirelim."

Kardeşimi üzmenin en kolay yolu annemin ölümünden benim sorumlu olduğumu söylemekti ama o da oradaydı. Tetiği çektiğimde ormanda benimle birlikteydi. Neler olduğunu biliyordu. Yaptığım şeyi inkar edemezdi.

Yine de kendimi suçladığımı bilmek onu içten içe üzüyordu. Bu nedenle, özellikle de onu ziyaret etme sürem bu kadar kısayken, bu konu hakkında konuşmamak için elimden geleni yapıyordum. Gecenin geri kalanını geçmişe dair hikâyelerimizi paylaşarak ve gelecek hakkında konuşarak geçirdik. Akşam yemeği bitmeden önce Derek bana cevaplamaktan onur duyacağım çok önemli bir soru sordu.

"Jax, sağdıcım olur musun?"

29

Kennedy

JAX'I ÖZLEDİM. Kendime kaç kez onu da özlediğimi söylediğimde bozuk plak gibi hissediyordum. Hayatımda bu kadar uzun süre bile yer almamış birini bu kadar özleyebilmem aklımı başımdan aldı. Yine de meşgul olmak için elimden geleni yaptım ve neyse ki kelimeler hala akmaya devam ediyordu.

Hafta sonumun çoğu kütüphanede geçti, Gary's Café'de öğle yemeği yemek için ara verdim. Marty benimle yazdıklarım hakkında sohbet etmeye çok istekliydi. Meğer o da eğlenmek için yazıyormuş ve eğer istersem yazma geceleri düzenleyebileceğimizi söyledi.

Olay örgümde takılıp kaldığımda konuşabileceğim birinin olması fikri hoşuma gidiyordu. Sonra, boş zamanlarımda Jax'i düşünürdüm; yazardım, yerdim, Jax'i düşünürdüm. Yıka, durula, tekrarla.

Cumartesi öğleden sonra kafede ikinci dilim kırmızı kadife pastamı yerken, Connor'ın dışarıda yoldan geçenlere broşür dağıttığını fark ettiğimde neşeyle gülümsedim. Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ama acele ettiğini biliyordum. Bu kadar güçlü bir iş ahlakına sahip bir çocukla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Kafeye girdiğinde herkes onu parlak gülümsemelerle karşıladı, çünkü Connor tanıdığı herkes tarafından seviliyordu.

"Hey, Kennedy!" dedi kulaktan kulağa gülümseyerek. "Nasılsın?"

"Harika, Connor. Sen nasılsın? Annen nasıl?" diye sordum. Birkaç gün önce Connor bana annesinin kanserle savaştığını ve bu savaşta harika bir iş çıkardığını söylemişti. Annesinden bahsederken, sanki o yaşayan en harika kadınmış gibi konuşuyordu. Bu yönünü çok seviyordum. Bir çocuğun annesini sevmesinde her zaman özel bir şeyler vardı.

"Aslında çok iyi gidiyor! İşlerin iyiye gittiğinden hiç şüphem yok." Bana doğru bir broşür ve kartvizit uzattı. "İşlerin yolunda gittiğinden bahsetmişken, JAC Landscaping için bir Yelp yorumu bırakır mısınız diye merak ediyordum."

Kartvizite bir kaşımı kaldırdım ve gülmekten kendimi alamadım. "Jax o yokken bir işe başladığını biliyor mu?"

Sırıttı. "Şehre döndüğünde ona sürpriz yapmanın daha iyi olacağını düşündüm. Bunu gizli tut, olur mu? Çalışmalarınızı gördükten sonra bize ulaşan birkaç yeni müşterim var bile."

"Seni öldürecek Connor," diye kıs kıs güldüm ve başımı salladım.

"Evet, başka yeni ne var ki?" Cep telefonuna baktı. "Kısa kestiğim için üzgünüm ama bu broşürleri dağıtmak için kiliseye gitmem gerekiyor. Koro provasından yeni çıktılar ve eminim İsa bazılarının çimenlerinin kutsanmasını isterdi. Hoşça kal, Kennedy!" Geldiği gibi hızla ortadan kayboldu ve yanından geçen herkese el ilanları dağıttı.

Jax yeni işinden heyecan duyacaktı.

Pastamı bitirdikten sonra kafeden çıktım, bebek arabasıyla mücadele eden bir kadın fark ettim, bebek bezi çantasını düşürmüştü ve tüm eşyalar kaldırımda uçuşuyordu. Hiç düşünmeden ona yardım etmek için yanına koştum.

"Buyurun," dedim, bana teşekkür ederken eşyalarını topladım.

"Tanrım, çok teşekkür ederim. Kusura bakmayın, son zamanlarda oldukça dağınıktım ve çantanın fermuarını çekmediğimi fark etmedim," diye yorum yaptı. "Ve bir tane daha yolda, eminim daha da kötüleşecek. Anne beyni ve her şey."

Bir değil iki bebeğin oturduğu bebek arabasına doğru baktım. Biri derin ve huzurlu bir uykudayken diğeri uluyordu. Zihnim bulanıklaştı ve başımı sallarken geriye doğru bir adım attım.

Bana doğru bakarken başını eğdi. "İyi misin?"

Dudaklarım aralandı ama bir şey söyleyemedim. Panik atak göğsümde tırmanmaya başladığında kelimeler aklıma gelmiyordu. Bu hiç adil değildi. Onun iki bebeği vardı ve bir tane daha yolda ve benim Daisy'm yoktu.

Daisy.

Benim yüzümden gitmişti. Bu

benim hatamdı.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve kadının gözleri panikle açıldı. "Aman Tanrım, iyi misin? Ben, ben bir şey mi söyledim? Sen..."?

"Çok üzgünüm," diye mırıldandım, hâlâ onun kaydırıcısına bakıyordum. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum ve bu sefer Jax benimle eve kadar yürümek için yanımda değildi.

Kadın bakışlarımı takip etti ve gözlerimin çocuklarına yapıştığına şahit olunca sinirleri daha da arttı. Kalan eşyalarını hızla topladı ve aceleyle uzaklaştı.

Yürü, Kennedy. Yürü. Kes şunu, dedim kendime. Ama hiçbir şey olmuyordu. Panik kaçamayacağım kadar büyüktü. Omzuma bir el indiğinde sıçrayarak döndüm ve Amanda'nın arkamda durduğunu gördüm.

"İyi misin?" diye sordu, ani garip davranışlarım karşısında kafası karışmıştı.

"BEN..." Zor yutkundum. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Kendimi çok aptal hissettim. Çok zayıf. Kaybolmuş. Amanda kolunu benimkiyle birleştirdi ve beni caddenin karşısındaki bir banka götürdü. Oturduk ve beni ele geçiren paniğin geçmesini bekledi.

"Başını bacaklarının arasına koy ve nefes al" diye emretti. Söylediğini yaptım, ona hiçbir şey söylemedim çünkü her şey benim için çok fazlaymış gibi geliyordu. Nefeslerim normale dönene kadar yanımda kaldı ve korkularımın yerini utanç aldı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, kalp atışlarım hızlanmaya devam ederken tekrar doğruldum.

"Neyin var senin?" diye tersledi, sanki iki başım birden çıkmış gibi bana bakıyordu. Penn'in bana baktığı gibi bakıyordu. Sanki doğanın bir ucubesiymişim gibi.

"Özür dilerim. Bazen panik atak geçiriyorum."

"Neden?" diye sordu kuru bir sesle. Jax'in neden benim gibi birini seçtiğini merak ettiğinden emindim. Kendisi bu kadar... bütün görünürken, bu kadar hasarlı birini.

"Ben... Ben geçen yıl bir travma yaşadım. Hâlâ atlatmaya çalışıyorum. o."

Kaşlarını çattı. Bir an için benim için üzüldüğünü sandım ama sonra gerçekleri söyledi. "Jax'in senden daha iyisine

ihtiyacı var." "Pardon?"

"Ciddiyim. Hayatında yeterince bokla uğraştı ve şimdi de pislik babasının ölümüyle uğraşıyor, yükü olan birine ihtiyacı yok. Zaten yeterince şeyle uğraştı. Neden kendi sorunlarını onun kapısının önüne koyuyorsun ki?"

Sözleri karşısında şaşkına dönmüş bir halde arkama yaslanırken göğsüm sıkışmıştı. "Hayır, ben... ben kendi sorunlarımla uğraşıyorum. Jax'in omuzlarına hiçbir şey yüklemiyorum."

"Yine de öylesin ve bu tamamen bencilce bir davranış. Ve şu anda toplum içinde geçirdiğin panik atağa bakılırsa, lanet olası sorunların üzerinde yeterince çalışmadığın çok açık. Eğer onu biraz olsun önemsiyor olsaydın, onu rahat bırakır ve babasının ölmekte olduğu gerçeğiyle başa çıkmasına izin verirdiniz. İhtiyacı olan son şey rastgele bir kızın draması."

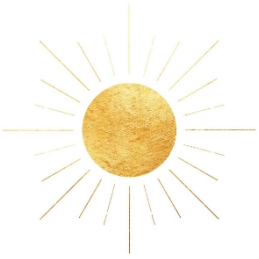
Başka bir şey söylemedi. Sadece ayağa kalktı ve uzaklaştı, beni orada sözleriyle sersemlemiş bir şekilde otururken bıraktı.

Beni etkilemelerinden nefret ediyordum. Amanda'nın yorumları yüzünden kendimden ve Jax'le olan ilişkimden şüphe etmeye başlamamdan nefret ediyordum. Ya haklıysa? Ya Jax için işleri daha da zorlaştırıyorsam? Çok şey atlatmıştı. Neden bir de benim duygusal çöküntülerimle uğraşsın ki? Ya Yoana, Jax'in benim durumumu daha da kötüleştirdiği konusundaki endişesinde yanılıyorsa? Ya sorun bensem?

Ya ben asla düzeltilemeyecek bir sorun olsaydım?

O gece eve gittim ve her şeyi tekrar tekrar düşündüm. O gece uyku beni hiç bulmadı ve ertesi sabah Jax şehre döndüğünde onu göremeyecek kadar meşgul olduğumdan emin oldum. Kapısına gitmeden önce sorunlarımı çözmem gerekiyordu. O zaten kendi başına çok şey yaşıyordu. Kendi sorunlarımın onun dünyasını daraltmasına izin vermem adil olmazdı.

30

Kennedy

Sonraki birkaç gün boyunca kütüphanede kaldım ve Jax'e romanım üzerinde çalışmakla çok meşgul olduğumu söyleyerek onunla buluşamadım. Bana her iyi olup olmadığımı sorduğunda yalan söyledim ve her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Amanda ile olan etkileşimimden sonra hala onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum, tek istediğim onun kollarında olmak ve beni tekrar rahatlatmasıydı.

O Salı günü kütüphanede o kadar uzun süre kalmıştım ki çalışırken yağmurun başladığını fark etmemiştim bile. Hunter beni o gün için kütüphaneden kovmaya geldiğinde, etrafımda yağan yağmurun miktarı karşısında şaşkına dönmüştüm.

İlk aklıma gelen Jax'i aramak oldu ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Bunun yerine cep telefonumu çıkardım ve Connor'ın haftalar önce indirmemi söylediği Cuber uygulamasını kullandım. Promosyon kodu olarak 'elmas'ı girdim ve işe yaradığında gülümsemekten kendimi alamadım.

Connor gençti ama çok zekiydi. Uygulaması harikaydı. Connor'ın arabasının kütüphanenin önüne yanaşmasını beklerken yağmurun gürültüsünün beni rahatsız etmemesi için elimden geleni yaptım. Geldiğinde aceleyle merdivenlerden indim ve yolcu koltuğuna atladım. Kalbim çoktan atmaya başlamıştı.

ama paniğimi kontrol etmeye çalıştım.

"Merhaba, Kennedy! Ulaşımda bir sonraki büyük şey olan Cuber'e hoş geldiniz. Size su ikram edebilir miyim? Belki biraz nane şekeri? İsterseniz birkaç dergim var-"

"Ben iyiyim Connor. Sadece bir an önce eve gitmek istiyorum."

"Tamamdır. Biz Cuber'de yolculara tam olarak istediklerini vermeyi severiz, bu yüzden sizi hemen eve götüreceğim. Arkanıza yaslanın, rahatlayın ve yolculuğun tadını çıkarın."

Pek olası değil.

Connor bizi yolda götürürken yağmur tepemizde şiddetle yağıyordu. Yağmurdan nefret ederdim, çığlıklarının arabaya saldırgan bir şekilde çarpmasından nefret ederdim.

Gözlerimi kapatıp derin nefesler alırken ellerimi sıkıca kavuşturmuştum. Yakında eve dönecektik, ben de içeri girecektim ve her şey yoluna girecekti. Ben iyi olacaktım.

Ben iyiyim.

Ne zaman gök gürlese kalp atışlarım hızlanıyordu. Hoparlörlerden yıllar önce çalan şarkıyı duyabiliyordum. Annemin yanımdaki koltukta şarkı söylediğini duyabiliyordum. Daisy ve babamın da arka koltukta annemle birlikte şarkı söylediklerine yemin edebilirdim.

Connor'ın telefonu çaldı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"O da neydi?" Kalbim boğazımda düğümlenirken panikleyerek sordum.

Connor bana doğru gülümsedi ve konsoluna bakarken omuz silkti. "Sadece telefonum. Eminim annem nerede olduğumu merak ediyordur." Yağmur arabayı döverken telefonuna uzandı.

"Hayır! Dur!" diye bağırdım. Elimi cep telefonunun üzerine koydum ve durdu, kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Yola bak. Çok şiddetli yağmur yağıyor ve telefonunu kontrol etmemelisin."

"Merak etme Kennedy, ben bu işte p r o f e s y o n e l i m ," dedi ve telefonunu kaldırıp karıştırmaya başladı.

Kalbim göğüs kafesime saldırgan bir şekilde çarparak göğsümden çıkmaya çalışıyordu ve ben başımı salladım. "Kenara çek," diye emrettim.

Bir kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Kenara çek! Kenara çek! Kenara çek!" Ellerimin topuklarıyla gösterge paneline vurarak bağırdım. Nefes alamıyordum. Bir panik dalgası beni bütünüyle yutarken ağzım bir karış açık kalmıştı. "Lütfen, Connor! Lütfen kenara çek, kenara çek."

"Tamam, tamam!" dedi ve arabayı yolun kenarına çekti. Arabayı park etti ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde araçtan atladım.

Yağmur yağarken yolun kenarındaki ağaçlara doğru yöneldim ve eğildim, kollarımı bacaklarıma doladım ve korkudan felç olmuş bir şekilde ileri geri sallandım. Yine oluyordu. Yine oluyordu. Onları kaybediyordum. Onları tekrar kaybediyordum.

Başka bir araba yanaştıktan sonra Connor birine, "ÇILDIRMAYA BAŞLADI, dostum ve onu arabaya geri sokamıyorum," dedi. Gök gürültüsü tepemde kükrerken soğuk yağmurda titriyordum. Hareket edemiyordum. Son on beş dakikadır hareket etmeye çalışıyordum ama yapamıyordum. Yağmur tenimi döverken vücudum olduğu yerde donup kalmıştı. Her damlacık bir geri dönüşü ateşliyor ve her geri dönüş ruhumu parçalayan paniği artırıyordu.

Bu derecede bir panik atak yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu. İyileşiyor olmam gerekiyordu. Yeni bir başlangıca giden yolu bulmam gerekiyordu. Yeniden yazıyordum. Mutluydum. En azından mutlu olduğumu sanıyordum.

Yine de orada, bir meşe ağacının altında top gibi kıvrılmış, yaşadığım dehşetin geri dönüşleri yüzünden hareket edemiyordum.

"Tamam, onu yakaladım," dedi derin bir ses, gün gibi sakindi. Bana doğru yürüdü ve önümde eğildi. "Hey, Sun," dedi Jax, bana yarım sırıtışıyla. "Neler oluyor?"

"Ben-ben-ben... Ben-ben-ben yapamam..." Kollarımı vücuduma sarıp ileri geri sallanırken derin bir nefes aldım.

"Nefes al," dedi anlayışla başını sallayarak. "Nefes alabilirsin. Nefes alıyorsun. Sadece biraz düzensiz. Seni yağmurdan kurtarmalıyız."

"Yapamam... araba... şu anda bir arabaya binemem."

Panik atağımın ortasında beni izlerken kaşlarını çatmadı ya da herhangi bir yargılama belirtisi göstermedi. Bana soru sormadı ya da arabaya binebileceğimi ve iyi olacağımı söylemedi. Duygularımı ya da korkularımı küçümsemedi ve eski sevgilimin yaptığı gibi sadece üstesinden gelmemi söylemedi. O benim kasırgamın ortasındaki sakinlikti.

"O zaman seni arabaya bindirmeyeceğiz, ama burada yağmur altında kalamazsın, hadi gel." Kollarını bana doğru uzattı.

"Ne yapacaksın?" "Seni taşıyacağım."

Bakışlarını dolduran huzura bakarken kırık kalbim yeniden atmaya başladı. Ben panik içindeyken o hareketsiz kaldı. Zihnim kendi acımasız umutsuzluk dalgaları arasında yüzerken o denizin sakinliğiydi.

Başımı salladım. "Hayır, Jax. Evimden çok uzaktayız. Bunu yapamazsın. Ayrıca ben çok ağırım, ve, ve-"

"Kennedy," diye araya girdi, ellerini hâlâ bana doğru uzatıyordu. "Şimdi seni ben taşıyacağım."

Kollarını bana dolayıp beni ağacın altından kaldırırken başka bir şey söylemedim, sadece başımı salladım. Birkaç blok ötedeki evlerimize doğru yürümeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Connor sordu.

"Onu eve götürüyorum."

"Bu bir milden fazla, Jax."

Çılgınca bir görev olduğunu bilmeme rağmen, "Sorun değil," dedi.

Connor ellerini saçlarında gezdirdi ve iç geçirdi. "Araca ihtiyacın olursa diye arkandan geleceğim."

Arabasına bindi ve Jax'in arkasından yavaşça sürdü. Jax benim için neyse Connor da Jax için oydu; gerçek bir dost. Sizi yağmurda taşıyacak biri hayatınızda olmaya değerdi ve araca ihtiyacınız olmadığından emin olmak için sizi takip edecek biri de ödüle değerdi.

Havenbarrow'da aşk romanları için yaratılmış adamlar vardı.

Beni taşırken başımı Jax'in göğsüne gömdüm, kollarındaki bedenimin ağırlığından hiç yorulmamış gibi görünüyordu. Attığı her adım kontrollü ve bilinçliydi. Başım göğsüne yaslandığında ve kalp atışlarını dinlediğimde, kendi kalp atışlarım sakinleşiyor gibiydi.

"Teşekkür ederim Ay," diye fısıldadım, sırılsıklam gömleğine sıkıca tutunarak. "Ne zaman istersen, Güneş," diye cevap verdi.

Eve vardığımızda, önden gitti ve beni ön verandamın merdivenlerinden yukarı taşıdı. Connor çantam ve anahtarlarımla bana doğru koştu. Onları bana uzattı ve ben de ona teşekkür ettim.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Connor kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Çok üzgünüm, Kennedy. Yaptığım her şey için özür dilerim."

Ona yanlış bir şey yapmadığını söyledim ama beni bıraktığında suçluluk duygusu bakışlarında yüzerken gözlerindeki yaşları gördüm. "Yemin ederim Connor. Ben iyiyim."

Bir kez başını salladı ve beyzbol şapkasını düzeltti. "Biraz dinlenin hanımefendi. Jax, ona göz kulak olur musun?"

Jax elini ensesinde gezdirdi. "Yapacağım."

Connor arabasına dönüp giderken Jax'i verandamda sırılsıklam bir halde bıraktı. Paniğim yatıştığı için kendimi biraz aptal gibi hissediyordum.

Ona acınası bir gülümseme verirken ellerim yanaklarımı fırçaladı. "Bu ıslak kıyafetlerle ayakta durmamalısın. Şimdi iyiyim, yemin ederim. Üstümü değiştirip yatağa gideceğim ve-"

"Bunun hakkında konuşabilirsiniz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"Hissettiklerin hakkında benimle konuşabilirsin."

Başımı salladım. Dudaklarım konuşmak için aralandı ama kalbime ağır gelen duyguları ifade edemediğim için kelimelerim boğazımda düğümlendi. "Bu konuda nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Daha iyi olduğumu sanıyordum. Daha iyiye gittiğimi sanıyordum."

"İyileşiyorsun."

"Hayır, değilim. Çocukları gördüğümde panik atak geçiriyorum. Yağmur yağdığında panik atak geçiriyorum. Bunalmadan arabaya bile zor biniyorum. Araba kullanamıyorum. Görmüyor musunuz? Ben normal değilim. Penn her zaman çok fazla olduğumu söylerdi ve öyleyim. Amanda haklıydı."

"Amanda mı?" diye sordu bir kaşını kaldırarak. "Amanda'nın herhangi bir şeyle ne ilgisi var? Sana ne söyledi?"

"Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey onun haklı olması. Benim kadar kırılmamış birini hak ediyorsun."

"Saçmalıyorsun," dedi başını sallayarak. "Sadece panik atak geçirdin, dünyanın sonu değil."

"Evet, öyle. Anlamıyor musun, Jax? Ben kırıldım. Ben hasarlı malım ve sen kendini çoktan tamir ettin. Kendi başına bu kadar şey yaşadıktan sonra benim kırık parçalarımla uğraşmayı hak etmiyorsun."

"Bana doğrularını söyle, ben de kalayım," diye yemin etti. "Onlar her neyse, Kennedy, korkmuyorum. Ben buradayım."

Başımı eğdim ve inatla akmaya devam eden gözyaşlarımı sildim. "Bazı günler, geçmişteki hatalarımın ağırlığını hissetmeden aynada kendime zor bakıyorum."

Ellerini ceplerine soktu ve her santimetremi incelerken gözlerini kıstı. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Ama iyileşme sürecinde daha iyisin. Daha iyi olmak için çalıştın. Kendimi bir adım ileri, beş adım geri atmış gibi hissediyorum."

"Düz bir yol yok, Kennedy. İyileşme doğrusal değildir. İyileşme virajlarla, yoldaki tümseklerle ve çukurlarla birlikte gelir. Hâlâ annemi düşündüğüm ve sonsuza kadar yatakta kalmak istediğim günler oluyor. Hâlâ geçmişin anıları yüzünden vücudumun ağrıdığı haftalarım var ama o günlerin de iyileşmenin bir parçası olduğunu biliyorum. Eddie bir keresinde bana gölgelerimizi de onurlandırmaktan korkarsak iyileşemeyeceğimizi söylemişti. Güneş bile bazı günler bulutlarla kaplanır. Bu onun yaydığı ışıktan bir şey eksiltmez."

Dudaklarım aralandı ve ne diyeceğimi bilemedim. Göğsüm hâlâ çok sıkıydı ve ellerim titriyordu.

"Sana sarılmama izin ver," dedi başıyla bana doğru

işaret ederek. "Lütfen mi?" Başımı salladım.

Eve girdik ve ıslak kıyafetlerimi değiştirdim. Jax'e büyük boy eşofman altlarımdan bir çift verdim ve o da gömleksiz kalarak onların içine girdi.

Yatağa sürünerek girdik ve ben kendimi bırakırken o kollarını sıkıca bana doladı. Bana acele etmemi söylemedi. Acı çekmek için bir zaman sınırı olduğunu söylemedi. Sadece her şeyi bir anda hissetmeme izin verdi ve bunun benim için ne kadar gerekli olduğunu anladım. Parçalanmaya ihtiyacım vardı ve o benim kırık parçalarımı yakalamak için oradaydı.

"BU KORKUYA SAHİBİM," diye itiraf ettim yatak odamın tavanına bakarak. Jax'in göğsüne yaslanıp ağlayarak epey bir zaman geçirmiştim ve sonunda duygularımla tekrar dünyaya dönüyordum. "Birinin sevmesi için çok zor olduğumu. Kırılmışlığım dünyayı benden uzaklaştırıyor. Yaşadığım travma beni sevilemeyecek kadar çok parçaya ayırdı."

Jax bir an sessiz kaldı. Sanki düşüncelerini anlamamı sağlamak için kelimeleri mükemmel bir şekilde oluşturmaya çalışıyordu. O konuştuğunda, varlığımın her zerresiyle onu dinliyordum.

"Hiç aşık olmadım," dedi. "Hiç aşık olmadım, nasıl işlediğini hiç bilmedim ama daha fazla anlamaya çalışıyorum. Bu konuda öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye çalışıyorum. Şu ana kadar öğrendiğim şey, aşk hakkında düşündüğümde aklıma senin geldiğin."

Vücudum ürperirken dudaklarım aralandı. "Jax..."

"Kırık parçalarınızı seviyorum, çünkü bu yaşadığınızı gösteriyor. Zaman zaman ne kadar zor olursa olsun, kendinizi dünyaya verecek kadar cesur olduğunuzu gösteriyor." Gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum, Kennedy. Seni aşktan daha büyük bir şekilde seviyorum. Güneş ışınlarını ve ay gölgelerini seviyorum ve sevgimi o kadar güçlü hissedinceye kadar seni ve kırık parçalarını sevmeye devam edeceğim ki kalbinde hasarlı çatlaklar olduğunu unutacaksın. Sonra seni daha çok seveceğim."

Sözleri, kırık olduğunu bile bilmediğim parçalarımı iyileştirdi. Dudaklarım onunkilerle dans etti ve onu çok hafifçe öptüm. "Ben de seni seviyorum."

"Bir gün bunu atlatacaksın Kennedy. Bir gün, gençken yaptığın gibi dışarı çıkıp yağmurda dans edebileceksin ve ben de seninle birlikte dans ediyor olacağım. Ama acele etmene gerek yok, tamam mı? Yavaş gitmeye iznin var. İyileşmek için bir zaman çizelgesi yok. Senin için uygun olan hızda yürüyeceksin ve bacakların yorulduğunda seni taşıyacağım. Bu yolu yalnız yürümek zorunda değilsin."

O gece dışarıdaki fırtına devam etti ama Jax'in kollarında olduğum için uzun zamandır ilk kez uykuya dalabildim.

Ertesi gün uyandığımda güneş pencereden içeri süzülüyordu. Yatağımda döndüğümde Jax'in gitmiş olduğunu gördüm. Hızla doğrulup telefonuma uzandığımda saat sabahın on birini çoktan geçmişti. Düşündüğümden çok daha sert düşmüştüm.

Bornozumu giydim ve evde Jax'i aramaya başladım. Hiçbir şey söylemeden gitmiş miydi? Daha fazla merak edemeden dışarıdan gelen yüksek bir vızıltı sesi duydum. Ön kapıma ulaştığımda, binlerce baloncuğun bana doğru üflendiğini gördüğümde kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Ön bahçemde düzinelerce baloncuk makinesi duruyordu ve tüm bunların ortasında Jax ellerini eşofmanının ceplerine sokmuş, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle duruyordu.

"Bu da ne böyle?" Güldüm, başımı ileri geri salladım.

"Baloncuk üflerken üzgün olamazsın," dedi bana doğru yürürken. Ellerimi avuçlarının içine aldı ve sıktı. "Ve ben senin bir şey hissetmeni istedim

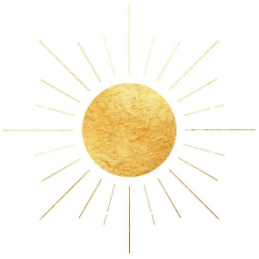
Bu sabah kızından bir öpücük aldım. Ne olursa olsun, onun hâlâ burada olduğunu hatırlamanı istedim."

Gözlerimde yaşlar oluştu. "Sen istediğim ve sahip olabileceğimi hiç bilmediğim her şeysin."

"Ben seninim," diye söz verdi. "Sanırım hep öyleydim." Bir adım geri çekildi, elini bana doğru uzattı ve hafifçe eğildi. "Şimdi, benimle baloncukların içinde dans etme onurunu bana bahşeder misin?" diye sordu.

Güldüm, elini tuttum ve dans ettik.

31

Kennedy

"BURADA NE YAPIYORSUN?" Yoana ön verandama doğru yürürken irkildim. Jax ve Connor çevre düzenlemesiyle uğraşıyordu ve ben de romanımdaki bir sahneyi yazmaya dalmıştım ki kız kardeşimin bana doğru geldiğini fark ettim.

Ayağa fırladım ve ona doğru koşarak sıkıca sarıldım.

"Sizin gelecek aya kadar evde olmamanız gerekiyordu," dedim, her zamanki gibi kafam karışmıştı.

"Evet, kasabadaki küçük bir kuş bana senin bir aileye ihtiyacın olabileceğini söyledi. Nathan evde dinleniyor, ben de seni görmeye geleyim de konuşalım dedim," dedi Yoana, çok çalışıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapan Jax'e bakarken. "Ve sen de Jax olmalısın." Ona doğru yürürken gülümsedi. "Bunca yıldan sonra seni tekrar görmek güzel ve aradığın için teşekkür ederim." Onu kucakladı ve benim kafam hâlâ her zamanki gibi karışıktı.

"Onu aradın mı? Nasıl?" Şaşkınlıkla sordum.

Omuz silkti. "Geçen gece sen uyurken telefonunu aldım ve ona ulaştım. Etrafta tanıdık yüzler olsa iyi olur diye düşündüm."

Kalbim onundu.

"Teşekkür ederim, Jax," dedim ve bana içimi ısıtan o yarım gülümsemesini verdi. Yoana'ya tekrar sarılmaya devam ettim.

Bir kolunu omzuma doladı ve kalçasıyla beni yanımdan dürttü. "Şimdi, annemin en sevdiği kahveden bir fincan içmeye ne dersin, böylece biraz hasret giderebiliriz?"

"Jetlag olmadın mı? Yorgunsan benimle takılmak zorunda değilsin."

"Uyumak yerine seninle yorgun olmayı tercih ederim. Şimdi gel bakalım. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum, özellikle de küçük Jax'in ne kadar seksi olduğunu."

Başımı salladım. "Onunla çıkmam konusunda endişelendiğini sanıyordum." "O telefon görüşmesinden sonra mı? Yok artık. Yanılmışım. Çok ama çok yanılmışım.

Hadi, kafein ver bana."

İçeri girdik ve göğsüm kız kardeşimin tekrar yanımda olmasının verdiği heyecanla patlayacakmış gibi oldu. Ona tahmin ettiğimden çok daha fazla ihtiyacım vardı. Yemek odasında oturduk ve güneşin altındaki her şey hakkında konuştuk. Bana seyahatleri hakkında her şeyi anlattı ve ne zaman Nathan'dan bahsetse, onu ayrıldıklarından daha çok sevdiğini görebiliyordum. Bunca yıldan sonra aşkın nasıl büyüyebildiği beni hayrete düşürüyordu.

"Ve şu Jax denen adam, Kennedy," dedi, kahve fincanını tutarken başını sallayarak. "O gerçek bir anlaşma, değil mi?"

"Sanırım öyle. Sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Normalde üzgün olacağım günlerde beni mutlu hissettiriyor."

"Güzel," dedi başını sallayarak. "Bunu hak ediyorsun. Yalan söylemeyeceğim; bana onun geçmişinden bahsettiğinde gerçekten gergindim. İncinmeni istemedim ama en kötü zamanlarında senin için ortaya çıkması, seni savunması... Senin için hep istediğim şey buydu. Gerçek bir aşkın olsun istedim, düşmene izin vermek yerine seni ayakta tutan türden bir aşk. Penn senin için o adam değildi, ama Jax... sana bakışı..." Bayılacakmış gibi yaptı, beni güldürdü.

"Bana sadece iki saniye baktığını gördün ve hepsi bu kadar mı sürdü?"

"Evet," dedi kasvetli bir şekilde. "Nedenini

biliyor musun?" "Nedenmiş o?"

"Çünkü sana babamın anneme baktığı gibi bakıyordu, sanki sen dünyaydın ve o senin yörüngene yaklaştığı için bile şanslıydı."

Midemde kelebekler uçuşuyordu. "Bana kendimi böyle hissettiriyor: önemli, yeterli olduğumu."

"Çünkü sen yeterlisin, Kenny. Her zaman yeterli oldun. Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum ama sonunda bunların seni daha da güçlendireceğini biliyorum. Kaydettiğin ilerlemeden şimdiden gurur duyuyorum."

Fincanımda dönüp duran kahveye baktım. "Bazen, bu kadar uzun süre uzak kaldığım için çok aptal olduğumu düşünüyorum. Burada seninle ve Nathan'la birlikte olabilir ve çok daha hızlı iyileşebilirdim."

"Kimse bir insanın daha hızlı iyileşmesini sağlayamaz, ancak yağmur sırasında sizinle birlikte oturacağımızdan emin olabilirsiniz."

Belki de her şey bununla ilgilidir. Belki de mesele güneş ışığına ulaşmak değil, en sevdiklerinizle birlikte fırtınayı atlatabilmektir.

"Sanırım biriyle görüşmeye başlayacağım," dedim. "Jax terapinin ona nasıl yardımcı olduğundan bahsetti ve sanırım kafamın içinde biriken karmaşanın bir kısmını çözmeye yardımcı olabilir."

"Bence bu harika bir fikir. Yardım için elini uzatmak cesur bir insan olmayı gerektirir. Bu dünyada yalnız olmadığını asla unutma, Kennedy. İyi günde kötü günde arkandayım ve en güzel şey ne biliyor musun?"

"O da ne?"

"Artık her gün bizi izleyen bir melek ekibimiz var. Eğer bu bir lütuf değilse, ne lütuftur bilemiyorum."

O gece Jax'e hem sözlerimle hem de bedenimle teşekkür ettim. Sanki yapmam gereken tek şey buymuş gibi onu sevdim. Vücutlarımız birbirine o kadar iyi uyuyordu ki, sanki birbirimizin eksik yapboz parçasıydık. Beni sevme şeklini sevdim, hem bedeniyle hem de sözleriyle.

Yatakta uzanırken telefonu çaldı ve bakmak için doğruldu. Önündeki kelimeleri okurken yüzündeki ciddi ifadeyi gördüm.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Amanda'dan babamla ilgili bir mesaj," dedi üzüntüyle. "Yaşam destek ünitesine bağlıymış ve durumu iyi görünmüyormuş. Onu bir hastaneye naklettiler."

"Aman Tanrım, Jax. Çok özür dilerim."

Çırpınmaya başladı. "Oraya gitmeliyim. Gidip görmeliyim, görmeliyim..." Kıyafetlerini giymeye başladı ve kelimeleri karmakarışıktı. "İhtiyacım var-"

"Hey," dedim, ellerimi omuzlarına koyarak onu sakinleştirdim. "Sorun yok. Ben seni tutarım. Seni oraya götüreceğim."

"Hayır, senden bunu yapmanı isteyemem. Araba kullanmanın senin için nasıl olduğunu biliyorum. Ben iyiyim, ben..."

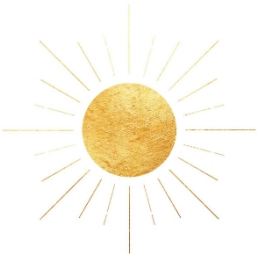
"Jax, iyi değilsin. Şu anda araba kullanamazsın. Tuttum seni. Anahtarlarını ver."

Onları isteksizce teslim etti ve ayrılmadan önce eşyalarımızı topladık. Sürücü koltuğuna geçtiğimde hayatımın en derin nefesini aldım. Sinirlerimin bozulmadığını söylesem yalan söylemiş olurdum ama bunu çabucak atlatmalıydım çünkü yolcu koltuğunda fırtınalarım sırasında yanımda duran bir adam vardı ve şimdi aynısını onun için yapma sırası bendeydi. Kontak anahtarını çevirdim, ayağımı gaza bastım ve yola koyulduk.

Oraya vardığımızda durum pek iyi değildi. Jax yanında bir kitap getirdi ve doktorlar Cole için fazla zaman kalmadığını, Jax'in vedalaşmaya hazırlanması gerektiğini söylediler.

Babasına duyguları hakkında tek kelime etmedi. Sevgisini ya da minnettarlığını ifade etmedi. Babasının hayatını nasıl değiştirdiğine dair hikayeler paylaşmadı. Bunun yerine oturup *Savaş ve Barış*'ı okudu. Duyguları onu ele geçirmeye başlayana kadar bölüm bölüm okudu. Çok fazla olduğunda, kelimeler dudaklarının arasından dökülmediğinde ve kalp ağrısı onu boğmaya başladığında, kitabı elinden aldım ve kelimeleri onun için okumaya başladım.

32

Kennedy

COLE 5 Ağustos'ta son nefesini verdith . Bu olay gerçekleştiğinde Jax ile birlikteydim. Hastane odasında oturuyorduk, Jax babasının ciğerlerinin son kez nefes alıp verişine tanık olurken hemşireler bize yer açıyordu.

Bu olaydan sonra Jax bana döndü ve sesini alçalttı. "Gittiği için biraz rahatlamış olmam yanlış mı? Artık bana zarar veremeyeceğini düşünmek bencillik mi? Bu beni bir canavar mı yapar?"

"Hayır," dedim elini kendi elime alarak. "Bu seni insan yapıyor."

Cenaze günü güneş açtı ama dünya kasvetliydi. Mezarlıkta küçük bir insan topluluğu bir araya gelmişti; Cole bir tören istememişti. Jax'in kardeşi Derek nişanlısı Stacey ile birlikte geldi. Eddie ve Marie, Connor, Yoana ve Nathan ile birlikte geldiler. Jax'i önemseyen herkes onun etrafını sarmak için oradaydı.

Dönüp bize doğru yürüyen başka bir figür gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Joy mezarlığa yaklaşıyordu ve bize ulaştığında Jax'in hemen yanında yerini aldı.

Ona doğru döndü, bunca yıl sonra nihayet evinden ayrılmış olmasına şaşırmıştı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona, bakışlarını şaşkınlık kaplamıştı.

Joy ona tüm kırık kalpleri iyileştiren türden bir gülümseme verdi. Onun elini kendi elinin içine aldı ve sıkıca tuttu. "Ben aşkın olduğu yere giderim," diye sakince cevap verdi. "Yani senin olduğun yere giderim."

Onların bu anı paylaşmalarına tanıklık ederken kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. "Teşekkür ederim Joy," diye fısıldadı Jax.

"Her zaman," diye yanıtladı.

Sıra Jax'in birkaç kelime söylemesine geldiğinde, ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. "Çoğunuz babamı hiç tanımadınız ve tanıyanlar da onun harika bir adam olduğunu bilmiyordu. Bana iyi bir babaymış gibi davranmam çok saçma, çünkü öyle değildi. Zalim ve sert biriydi ve çoğu gün ondan nefret ederdim ve hala..." Derin bir nefes aldı. "Birinden hem bu kadar nefret edip hem de onu özlediğiniz oldu mu hiç? İşte benim babama olan sevgim bu kadar yorgun. Son günlerine kadar tek yapmak istediğim onu gururlandırmaktı."

Jax elini ceketinin cebine attı ve babasına okumakta olduğu romanı çıkardı. "Bu, tanıştıkları ilk gün babamın annemi okurken gördüğü kitaptı. Kitabı okuduğunu çünkü aralarında bağ kurabilecekleri bir şey istediğini söyledi. Yalan söyleyip annemle babamın harika bir ilişkisi varmış gibi davranmayacağım, çünkü yoktu. Hepimiz gibi kusurları vardı ama bu kitap onları birbirlerine bağladı ve son günlerinden önce ona okumayı bitirmek istedim, böylece ben de onunla bir bağ kurabilirdim. Birkaç bölüm eksik kalmıştım, genel olarak ilişkimiz hakkında da böyle hissediyordum. Birkaç bölüm eksik kaldık."

Burnunu çekerek elini burnunun altına götürdü ve omuz silkti. "Umarım karanlıkta huzur bulur ve umarım nereye giderse gitsin sabah olur ve ışığını bulması için ona bir şans daha verilir."

Duyguları onu ele geçirdiğinde başını öne eğdi. Elini tutmak için hemen yanına koştum. Eddie de araya girdi ve kitabı elinden aldı.

"Ne yapıyorsun?" Jax sordu.

"Birkaç bölüm okuyacağım," dedi Eddie sayfaları çevirerek. "Çünkü son kelime okunana kadar kitap bitmiş sayılmaz."

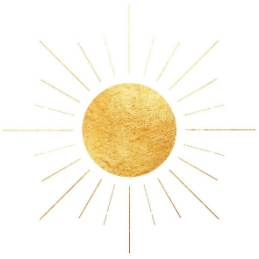
Jax, "Daha önümüzde uzun bir yol var, Eddie," diye karşı çıktı. "Hepsini okuyamazsın." "Ben de biraz okuyacağım," diye araya girdi Yoana ve zincirleme bir reaksiyon gibi Cole'un tabutunun etrafında dururken herkes okumaya başladı. Hayatımda tanık olduğum en güzel andı. Kitapları teker teker elden ele dolaştırdık.

ve son sayfaya geldiğinde, Jax kelimeleri yüksek sesle okudu.

İşini bitirdiğinde romanı tabutun üzerine yerleştirdi ve son vedasını yaptı.

Sonra hepimiz birbirimizin elini tutarak arabalarımıza geri döndük, çünkü yalnız yürümek bir daha asla yapmak zorunda kalacağımız bir şey değildi.

33

Kennedy

Cenazeden sonra Jax'in evine gittik. Derek'le birlikte babalarının eşyalarını inceleme zamanı gelene kadar işleri gayet iyi idare ediyor gibiydi. Bir süredir Cole'un ofisindeydiler ki Jax'in "Bu saçmalık!" diye bağırdığını duydum.

Endişeyle, iyi olduklarından emin olmak için ikisini de kontrol ettim ve Jax'i gördüğüm anda kalbim kırılmaya başladı.

Gözleri ağır ve yorgun görünüyordu; elleri bir bardak viskiye sarılmıştı.

Cenazede giydiğimiz kıyafetleri değiştirme şansımız olmamıştı. Düşünmeye bile fırsatımız olmamıştı, gerçekten. Jax'in siyah takım elbisesinin düğmeleri açıktı, kravatı çözülmüştü ve içindeki ışık yavaşça sönmüştü.

"Bunu çözeceğiz, Jax. Merak etme," dedi Derek, sesi kasvetliydi. Ofisten çıkmak için döndü ve bana yarım yamalak bir sırıtış attı. "Onunla ilgilenecek misin?"

"Yapacağım." Derek kapıyı arkasından kapattı ve beni çok üzgün görünen Jax'le yalnız bıraktı. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Pisliğin tekiydi." Jax başını salladı ve titreyen bardağa baktı. "Ve bunu 'baba sorunları olan yetişkin bir adamım' anlamında söylemiyorum. Hayır, sadece pisliğin tekiydi demek istiyorum. Kimse cenazesine gelmedi çünkü o bir pislikti. Benden başka kimse onu hastanede ziyaret etmedi çünkü o bir pislikti. Sonuna kadar, öldükten sonra bile, lanet olası bir pislikti." Kıkırdadı ama ikimiz de komik bir şey olmadığını biliyorduk. Her kahkaha bir bıçak darbesi gibiydi. Her gülümseme acı veriyordu.

Kapının pervazına yaslandım ve ona baktım. "Jax..."

"*Yapma*," diye tısladı, bardağı masadan kaldırırken. "Beni daha iyi hissettirme. Şu anda senin ışığını istemiyorum."

"Ne yapabilirim? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yapamazsın. Anlamıyorsunuz. Onun ne yaptığını bilmiyorsun..." Derin bir nefes aldı ve elini dayadığı kitaplığa doğru ilerledi, likör bardağın içinde bir ileri bir geri sallanıyordu. Sırtı bana dönüktü ama sesindeki kırgınlığı duyabiliyordum.

"Anlat bana," diye ısrar ettim.

"Derek annem öldükten sonra, babamın gerçekte her zaman olduğu adamı gördükten sonra gitti. Kaçmakla akıllılık etti ve ben de onunla birlikte gidebilirdim. Ben de gidebilirdim. Derek onunla gelmemi söyledi ama ben kaldım çünkü babama bir borcum olduğunu düşündüm. Bana hiçbir zaman yeterince iyi olduğumu hissettirecek bir şey söylemedi. Bana kalmam için bir sebep vermedi. Bana her el kaldırışını hatırlıyorum. Bana yaptığı her iğrenç yorumu hatırlıyorum ve bana en son ne zaman beni sevdiğini söylediğini hayatım boyunca hatırlayamıyorum. Asla. Sonra ölüyor. *Öldü*, Kennedy. Öldü. Ve bunu bana bırakmaya cüret ediyor." Masaya doğru işaret etti.

Gözlerim o noktaya gitti, sonra yanına gidip evrak paketini kaldırdım. Babasının vasiyetinin bir kopyasıydı.

Jax kıs kıs güldü. "Üçüncü sayfanın dördüncü paragrafını çevir," diye emretti. Dediğini yapıp orada yazanları okuduğumda midem bulandı ve içimi bir bulantı dalgasının kapladığını hissettim.

Bakışlarım Jax'inkileri buldu ve o da başını salladı. Paragrafı tekrar okudum, yanlış olduğunu, bir yazım hatası ya da bir tür hata olduğunu umuyordum. Ama değildi.

"Derek'e tesisat şirketini ve mülkü bıraktı. Ona bunu bıraktı..." dedi, ağzının kenarını çiğneyerek başını salladı. "Sahip olduğum tek şey bu. Babam ve burası sahip olduğum tek şeydi ve babam burayı kardeşime verdi, o da kaçtı."

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Bu bilgiyi nasıl işleyeceğimden emin değildim. Tek bildiğim Jax'in hayatında çok kötü bir eli olduğuydu ve tam da her şeyin tersine dönme ihtimali canlanmış gibi görünürken, hayat yine ona bir dizi hayal kırıklığı yaşatmıştı.

"Sana bir şey bırakmış olmalı... Bırakmış olmalı..." Kelimelerim dilimden tökezleyerek ve takla atarak döküldü. "Bu hiç mantıklı değil," dedim, hâlâ inanamıyordum.

"Cole Kilter hiç mantıklı gelmedi." "Sana hiçbir şey bırakmadı mı?"

Başını salladı ve tekrar vasiyetnameyi işaret etti. "Yerde bir ayakkabı kutusu var. Bana bunu verdi."

Yere baktım ve kutuyu aldım. İçinde mektuplar vardı - bizim mektuplarımız, Jax'ten hiç almadığım ve ona gönderdiğim ama onun hiç almadığı mektuplar. Üstlerinde bir kâğıt parçası vardı: *"Sen benim mutluluğumu aldın, ben de seninkini.*

Kafamı kaldırdığımda Jax bana bakıyordu. Ne söyleyeceğime ya da ne hissedeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu, bu yüzden aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyordum.

"Komik, değil mi?" Ofiste volta atıyor, sesi yükseliyordu. "Mezarından bile bana zarar verebiliyor."

"Jax..."

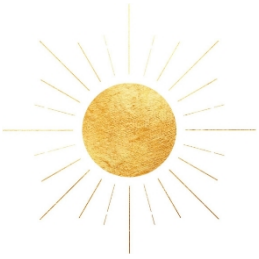
Başını ileri geri salladı. "Bunca zaman tüm bunların bir anlamı, tüm bu saçmalıkların ardında bir neden olacağını düşündüm ama yoktu."

Bunu nasıl düzeltebilirdim? Hayatındaki pek çok şey farklı bir hikaye anlatırken, tüm varlığını başkaları için savaşarak geçirmiş bir adamın kendisinin de savaşmaya değer olduğunu görmesini nasıl sağlayabilirdim?

"Hepsi bir şaka," diye mırıldandı. Geri adım atarak hasara baktı ve alt dudağındaki küçük titremeyi gördüm. Camı yere bıraktı ve cam parçalandıkça o da parçalandı. Dizlerinin üzerine düştü ve omuzları öne doğru çöktü. Ağlamadı ama bunun onun kırılma noktası olduğunu biliyordum. Önümdeki kırık ruh için kendi çığlıklarımı gizlemek için elimle ağzımı kapattım. O ağlayamadığında, ben de onun için parçalandım.

Elleri, derisini kesen kırık camın üzerine düştü. Ona doğru ilerledim ve tek kelime etmedim. Ayağa kalkması için yalvarmadım. Ona güçlü olmaya çalışmasını söylemedim. Fırtına sırasında yanında oturdum ve onu yalnız bırakmam için yalvardığında da yanında kaldım.

34

Kennedy

"NASIL DAYANIYOR?" Jax'i biraz dinlenmesi için yatmaya zorladıktan sonra Derek sordu. Derek ve Stacey kasabadaki pansiyonda kalıyorlardı. Stacey biraz dinlenmek için geri döndü ama kardeşinin iyi olduğunu bilmeden gitmek istemedi.

Yanına gittim ve onunla birlikte kanepeye oturdum. "Mücadele ediyor tabii ki. Onu suçlayamam. Baban ne-"

"O benim babam değildi," diye tısladı Derek dişlerini sıkarak. "Jax'in babası da değildi. Hem de hiç. O canavarın Jax'e davranış şekli iğrençti. Ben gittiğimde neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Onu burada bırakmamalıydım."

"Seninle gelmesi için onu ikna etmeye çalıştın," diye teklif ettim. "Evet, daha çok denemeliydim."

"En azından mülkü ona bırakabilirsin," dedim. "Eminim onun adına imza falan atabilirsin. Eminim bu işi halletmenin bir yolu vardır."

Derek başını eğdi. Parmakları birbirine kenetlenmişti ve sessiz kalırken eklemleri bembeyazdı.

"Derek," diye ısrar ettim. "Babanın zalimliğini iyi bir şeye dönüştürebilirsin."

"Biliyorum," diye kabul etti. "İşte tam da bu yüzden bu cehennem çukurunu en yüksek teklifi verene satacağım."

Sözlerinin acısını hissettim. "Bunu yapamazsın. Burası Jax için her şey demek."

"Gerçekten mi? Duvarlardaki yumruk delikleri yüzünden mi? Onu burada tutan şey bu mu? Ya da Cole'un mikrodalgayı mutfağa fırlattığı anılar mı? Ya da gitmeden önceki gece beni bayıltacak kadar sert yumrukladığı anılar mı? Onu burada tutan şey bu mu?" diye tersledi.

"Hayır. Tabii ki hayır."

"O zaman onu burada tutan şey ne olabilir?" "Annen," diye

nefes verdim.

Derek ayağını halı kaplı zemine vurmaya başladı. Bütün vücudu titriyordu. "Bu da burayı geride bırakması için bir başka neden. Çok fazla trajedi barındırıyor."

"Bunu güzel bir şeye dönüştürmeye çalışıyor. Buna inanmalısın, Derek."

"Geçmişimizden güzellik çıkaramazsın. İnan bana, denedim."

Orada otururken Derek'in endişesinin giderek arttığını görünce yüzümü buruşturdum. Aklının ışık hızıyla hareket ettiğini ve ailesinin arazisini satarak doğru şeyi yaptığına gerçekten inandığını biliyordum.

"Derek-"

"Bu işi bir an önce başlatmak için doğru kişilerle temasa geçeceğim." Koltuktan kalktı ve başparmağını kaşlarına götürdü. "Yarın erkenden eve dönmem gerekiyor ama Jax ile irtibat halinde olacağım."

"Bekle, hayır. Lütfen tekrar düşün," diye yalvardım, ayağa kalkmaya çalışarak. "Bu onu kıracak, Derek. Eğer bu evi onun elinden alırsan, kırılır."

Benimle göz teması kurmayı reddederken ağzının kenarı irkildi. "O daha kötü şeyler yaşadı ve atlattı. Eminim bunu da atlatacak ve bunun için daha iyi olacak. Sonunda bir hayata başlayabilir."

"Burada bir hayatı var."

"Hayır, burada bir kafesi var. Çok uzun zamandır içinde sıkışıp kaldığı bir kafes. Dinle Kennedy, anlıyorum. Onu önemsiyorsun. Ben de önemsiyorum. Bu yüzden bu seçimi yapıyorum. Kendisi için yapmayacak. Bir sürü berbat şey yaptım.

hayatımdaki şeyleri değiştirdim. Defalarca yanlış seçimler yaptım ama ruhumda bunun doğru olduğunu hissediyorum."

"Nereye gidecek?" Başımı sallayarak fısıldadım. "Evi olmadan nereye gidecek?"

"İşin güzel tarafı da bu," diye mırıldandı tasarımcı takım elbisesini düzeltirken. "Buradan başka her yere gidebilir. Ona hoşça kal dediğimi söylersin, değil mi?"

"Ona kendin söylemeye ne dersin? Bir erkek ol. Kardeşinin gözlerinin içine bak ve ona ne yapmak istediğini söyle."

"Hiçbir zaman cesur bir insan olmadım." Başını bir an için eğdi ve derin bir nefes alarak iç geçirdi. "Ona en iyisinin bu olduğunu söyle, ben seni ararım."

"Sen bir korkaksın," diye bağırdım, Derek'in Jax'e planlarını anlatmadan çekip gideceği fikrinden iğrenmiştim. Kardeşinin yüzüne bakıp ona gerçeği söyleyecek cesareti bile yoktu. "Sana tapıyor ve sen onu ezip geçeceksin."

"Beni affedecektir, çünkü Jax böyle yapar. İnsanları affeder." "Bu sana ondan faydalanma hakkı vermez."

"Haklısın ve belki de bu seçimim yüzünden ağır bir karma yüküyle yüzleşmek zorunda kalacağım, ama en azından kardeşimin bu hapishanede kalmadığını bilerek daha rahat uyuyabileceğim. Onu önemsediğini anlıyorum, onun için savaşan biri olduğu için mutluyum ama ben de onun için savaşıyorum. Şu anda bunu göremediğin için üzgünüm ama zamanla belki görürsün. Hoşça kal, Kennedy."

Sevdiğim adamı yok edeceğini bildiğim bir haberle beni orada bıraktı.

Elimde, Jax'in ruhunu en kötü şekilde patlatacağını bildiğim saatli bombayla oradaydım.

Jax'e Derek'in ayrılacağı haberini verdikten sonra üzülmedi. Bağırmadı ve yıkılmadı. Sönmüş gibiydi. Neredeyse uyuşmuş. Sanki her duyguyu atlatmış ve tamamen boşluğa düşmüş gibiydi.

Yatağının kenarına oturduğumuzda Jax, "Bence sen gitmelisin," dedi. "Hayır, Jax. Seni bırakmayacağım."

Ona bu konuda güvence vermeye devam ettim ama artık beni duyduğundan bile emin değildim.

Çevresinden, duygularından ve benden kopmuştu.

Boğazını temizlemeden önce yatağına otururken etrafına bakındı. "Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

O ayağa kalkarken ben de ayağa kalktım. Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Beni tuvalete kadar takip etmek zorunda değilsin, Sun. Sanırım bunu halledebilirim."

"Doğru. Tabii ki. Tamam. Burada bekliyor olacağım." O odadan çıkarken ben de yerime oturdum. Birkaç dakika sonra kamyonetinin motorunun çalıştığını duydum. Onun uzaklaşmasını izlemek için tam zamanında ön kapıya koştum.

"Telefonuna cevap vermiyor. Durmadan arıyorum. Dört saatten fazla oldu," diye açıkladım Yoana'ya evime geldiği anda. "Gerçekten endişeliyim."

"Eminim iyidir. Muhtemelen zihnini boşaltmaya ihtiyacı vardı. Olanlar onun için çok fazlaydı."

"Yine de onu orada yalnız istemiyorum. Onun yanında olmak istiyorum. Birine ihtiyacı varmış gibi hissediyorum ama o herkesi kendinden uzaklaştırıyor. O cehennemin nasıl bir yer olduğunu bilirim. Seni bir yıl boyunca kendimden uzaklaştırdım çünkü bana rahatlık vereceğini biliyordum ve bunu hak etmediğimi düşündüm."

Bu gerçeğin verdiği üzüntü Yoana'nın gözlerini yaktı. "Onu seviyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Her şeyimle."

Bana kırık bir gülümseme verdi ve kolumu dürttü. "Birini sevdiğinde ne yaparsın biliyor musun?"

"O da ne?"

"Onları en kötü günlerinde çok daha fazla sevin. Jax acı çekiyor ve öyle olduğunu düşünmese de sana ihtiyacı var. Sana her zamankinden daha fazla ihtiyacı var. Nathan'ın yerinde olsaydım ne yapardım biliyor musun?"

Cevabını bekledim.

Ayağa kalktı, ön kapıya doğru yürüdü ve tenis ayakkabılarını giymeye başladı. "Onu bana geri getirmek için dünyanın her köşesini ararım. Hadi aramaya gidelim."

Ayakkabılarımı aldım ve yola koyulduk.

35

Jax

"WHISKEY," diye mırıldandım, boş bardağımı barmene doğru kaydırırken. O barın içinde ne kadar zamandır oturduğumu bilmiyordum. Ne kadar zamandır orada olduğumu bilmiyordum. Kennedy'den ve onun rahatlığından uzaklaştım çünkü kafam çok karışıktı. Uzaklaşmam gerekiyordu ve şehir dışına çıktığımda gidecek başka bir yerim olmadığını fark ettim.

O lanet kasabadan başka bir şey bilmiyordum.

Kendimi Ray's Bar and Grill'de, bir Cumartesi gecesi zil zurna sarhoş bir halde buldum. Resmen viskinin yakmayı bıraktığı ve düşüncelerimin karardığı noktaya gelmiştim. *İyi oldu.* Hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Yıllarca geçmişteki hatalarımı telafi etmeye çalıştıktan sonra hâlâ başarısız olduğum gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum. Evsizdim ve bunun için gösterecek hiçbir şeyim yoktu.

Babama sahip olduğum her şeyi verdim ve o beni kazıkladı. Bana bir gün toprağı alacağımı söylemesine rağmen. Bana kalacağına yemin etmesine rağmen. Bu benim hatamdı, bir yalancıya inanmak. Noel Baba'ya da inanabilirdim.

"Yeterince içmediğine emin misin, Jax?" Ray gözlerini kısarak sordu. Bu kasabada insanların restoranlara ilk isimlerini vermelerinin sebebi neydi? Bu kadar yaratıcılıktan yoksunlar mıydı?

Kahretsin.

Sarhoştum.

"Bugün bir pisliği gömdüm, Ray. Daha fazla viskiyi kaldırabilirim," diye mırıldandım.

Ray kaşlarını çattı. "Bunu duydum." Bana başsağlığı dilemedi, çünkü o dürüst bir adamdı. Babamın vefatına üzülmemişti. Onu suçlamıyordu. Yine de bardağımı tekrar önüme koydu ve viski şişesini yanıma bıraktı.

Kendime bir bardak daha doldurmadan önce ellerimi vahşi ve evcilleşmemiş saçlarımda gezdirdim. Kennedy'nin sürekli gelen aramalarından kaçınmak için telefonumu kapattım. İyi hissetmeye hazır değildim. Onun bana vereceği sevgiye hazır değildim.

Tek yapmak istediğim acınası gerçeklerimin içinde

boğulmaktı. Tek istediğim yalnız kalmaktı.

Ne yazık ki, kıkırdayan bir sesin bara girdiğini duyduğum anda bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordum. "Aman Tanrım, Lars! Kes şunu," diye homurdandı Amanda.

Omzumun üzerinden baktığımda iki Amanda ve üç Lars'ın mekâna daldığını gördüm. Sarhoş oldukları her hallerinden belliydi ve radyoda bangır bangır çalan country müzik eşliğinde dans ediyorlardı. Ne zamandan beri müzik çalıyordu?

Belki de tüm zaman boyunca.

Birkaç kez göz kırptım ve başımı salladım. Meğer sadece bir Amanda ve bir Lars varmış. Her neyse. Bir önemi yoktu.

Viskime geri döndüm ve Lars bağırdığında kızgınlığımı üzerimden atmak için elimden geleni yaptım. "Bu bardaki Jax Kilter değil mi? Buradaki herkes için ne güzel bir sürpriz!" diye bağırdı ellerini birbirine vurarak.

Göğsüm sıkıştı ama yine de görmezden geldim.

"Onu rahat bırak, Lars," dedi Amanda. "Bugün yeterince şey yaşadı."

"Ah, evet. Bunun iyi olduğunu unutmuşum. Bahse girerim bu yüzden buradadır. Eminim beleşçi babası için bir kutlama içkisi içiyordur. Yaptığın şey bu mu, Jax?" Lars bana doğru yürüyüp ellerini omuzlarıma koyarak sordu.

Ellerim camı kavradı ve sessiz kaldım.

"Lars, hadi ama. Bir masa bulup yemek yiyelim," diye yalvardı Amanda, sanki Lars'ın hıyarlık etmesine şaşırmış gibi. Bu onun DNA'sında vardı. "Onu rahat bırak."

Lars'ın böyle bir şey yapacağına gerçekten inanıyor muydu? Hayatımız boyunca beni hiç yalnız bırakmamıştı. O akşam neden beni rahat bıraksın ki? Ayrıca, Lars'ın en sevdiği eğlence, insanları zaten düşmüşken tekmelemekti.

Düşeni sopayla dövmek gibisi yoktur.

"Siz bir masa bulsanız, ben de eski bir dostumla hasret gidersem nasıl olur?" Emretti.

"Ben senin arkadaşın değilim," diye mırıldandım.

Başını bana doğru eğdi ve yaklaştı. "Ne dedin sen?" Amanda bize doğru birkaç adım attı. "Lars-"

"Git," dedi ona o ukala gülümsemesiyle.

Amanda'ya baktım. Gözleri endişeyle doluydu. Bu endişenin benim için mi yoksa kendisi için mi olduğundan emin değildim.

"Seninle böyle konuşmasına izin verme," dedim usulca. "Kimsenin seninle böyle konuşmasına izin verme."

"Jax," diye başladı ve Lars bir kez daha onun sözünü kesti. "*Bir masa bul dedim*," diye tersledi.

Nasıl oldu da onun yanına düştü? O bundan daha iyiydi. Daha iyisini hak ediyordu. Başını öne eğip ikisi için bir masa bulmaya gidişine bakılırsa, onsuz daha iyi olduğunu bilmiyordu.

Lars'ı sevmediğimi biliyordu. Dikkatimi çekmek için mi ona gitti diye düşünmeden edemedim.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Lars hala geri adım atmadan bana sordu. "Eski kızını becermem mi?"

"Dostum. Şu anda ciddi misin? Neredeyse otuz yaşındayız. Artık bu saçmalığı aşmaya ne dersin?" Mırıldandım. "Bu biraz eski."

"Bu seni öldürüyor olmalı. Doğrusu Amanda'nın seninle bu kadar uzun süre kalmasına şaşırdım. Ve ne var biliyor musun? Onu becerdikten sonra, gidip senin yeni pilicini de bedereceğim."

Bu çok ileri gitti. "Eğer Kennedy'nin yanına yaklaşırsan," diye tıslayarak ona doğru döndüm.

"Ohh, işte orada." Sırıttı. "Canavar uyanıyor." "Benden ne istiyorsun, Lars?"

"Bu kasabayı terk etmeni istiyorum. Senin zehirli yöntemlerin olmadan daha iyiyiz. Kendini kurnaz mı sanıyorsun? Bir peyzaj işi mi başlatıyorsun? Müşterimi mi alıyorsun?"

"Peyzaj işine başlamayacağım," diye mırıldandım.

"O zaman bu da ne?" diye bağırdı ve bir kartviziti bana doğru fırlattı. Elime aldım ve elimden geldiğince bakışlarımı odaklamaya çalıştım. Tabii ya, Connor kartvizit yaptı ve onları şehirde dağıtıyordu. Sonunda böyle aptalca bir şey yapacağını bilmeliydim.

"Bu gerçek değil," dedim ona.

"İnsanlar başka bir işletmeden fiyat teklifi almaktan bahsettiğinde bu benim için gerçek oluyor. Cebimden para almanıza izin veremem."

"Kimse senin paranı almıyor," diye homurdandım. Bunun için çok sarhoştum. Lars neden benimle konuşuyordu ki? Dönmesi gereken bir randevusu yok muydu?

"Tabii ki değilsin, çünkü sen de ölü kıçlı baban gibi beleşçinin tekisin. Bu kasabada kimse seninle çalışmak istemiyor, boktan tuvaletlerini tamir etmen dışında. Bokla uğraşan boktan bir adamsın, başka bir şey değilsin. Keşke boktan anneni öldürdüğünde kendini de vursaydın," diye fısıldadı, sesi alçaktı ve zehirle kaplıydı.

Annemden bahsederken ruhumun uyuşmuş kısımları bir anda aydınlandı. "Ne istiyorsun, Lars?" Tabureden ayağa kalkarak tersledim. "Çıldırmamı mı istiyorsun? Kendimi kaybetmemi mi istiyorsun? Seninle kavga etmemi mi istiyorsun? Beni bir pislik gibi mi göstermek istiyorsun? İyi. İşte buradayım, Jax siktiğimin Kilter'ı! Annesini öldüren pislik. Babasından dayak yiyen pislik. Hiçbir şeyi olmayan pislik. İçimdeki canavarın ortaya çıkmasını mı istiyorsun? Al bakalım! Hadi bakalım! Elinden geleni ardına koyma," diye tısladım, kollarımı iki yana açarak. Kaybedecek neyim vardı ki?

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun Kilter?" Lars şaşırmış görünerek sordu.

Hayır. Lars'la dövüşmek istemedim. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Sarhoştum, her şey dönüyordu ve sahip olduğum uyuşukluk kayboluyordu.

Başımı salladım. "Önemli değil," diye mırıldandım.

"Neyin var senin, ha? Neden bu kadar garip bir adamsın? Neden sürekli mırıldanıp duruyorsun?" Lars havladı. "Amanda buna nasıl katlanıyor bilmiyorum."

Onunla uğraşmak istemedim. Kimseyle uğraşmak istemiyordum. Tek istediğim yalnız kalmaktı.

Uzaklaşmak için döndüğümde, Lars omzumu kavradı ve beni kendisine doğru döndürdü. "Seninle konuşmam bitmedi, pislik herif!" diye bağırdı ve hiç düşünmeden yumruğumu suratına indirdim.

Bunu yapmak istememiştim. Uzaklaşıyordum. Tek istediğim eve gitmekti. Bir evim yoktu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Odaklanamadan Lars beni yakaladı ve yere düşürdü. Bardaki herkes bağırırken güreşmeye başladık. Amanda'nın sesi ağlıyor gibiydi. Bazıları bizi alkışladı, bazıları da ayırmaya çalıştı.

"Siktirin gidin!" Ray bağırarak bizi birbirimizden ayırdı. "Ray, özür dilerim." Lars ayağa kalktı. "O başlattı."

"Kendine sakla, Lars. Bugün Jax'le uğraştığın için tam bir pisliksin. Defol git," diye emretti. Ray bana doğru bir el uzattı. "İyi misin, Jax?"

Başımı salladım ama ayağa kalkarken başka bir şey söylemedim. Yüzüm acıyordu. Başım ağrıyordu. Kalbim de ağrıyordu.

Elimi cebime attım, para çıkardım ve tezgâhın üzerine attım. "Üzgünüm Ray," diye mırıldandım bardan çıkmadan önce.

Bir ses bana seslendiğinde anahtarlarımı bulmak için ceplerimi yoklamaya başladım. "Jax!"

Kafamı kaldırdığımda dört Kennedy'nin bana doğru geldiğini gördüm. İki Kennedy.

Hayır, sadece bir tane.

"Burada ne yapıyorsun?" Kekeledim, tökezledim. Kaldırıma uzansam da bir şey olmazdı.

"Seni eve götürmek için buradayım," dedi bir kolunu benimkine dolayarak. Onu çektim. "Eve mi?" Güldüm. "İyiydi, Kennedy."

Onun gittiği yönün tersine doğru yürümeye başladım ve o da peşimden geldi. "Bekle, Jax. Gel hadi. Benim evimde kalabilirsin. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

"Neden olmasın? Ben her şeyi böyle yapıyorum."

"Sarhoşsun," diye fısıldadı, bana geri döndü ve kolumu tuttu. İçime gönderdiği o elektrik şoku hâlâ oradaydı. Beni ısıtmasından nefret ediyordum. Onun yanında olmanın her şeyi biraz daha iyi hissettirmesinden nefret ediyordum.

"Berbat durumdayım." İçimi çektim. "Gitmeliyim. Bu kasabadan gitmem lazım. Buradan gitmem gerek. İhtiyacım var-"

"Benimle gel," diye araya girdi. Bal rengi gözleri beni delip geçiyordu. "Nereye?"

"Her yerde. Her yere. Nereye gidersen git, beni de yanında götür." Ellerimi avuçlarının içine aldı ve beni vücuduna doğru çekti. İstedim ki

Ama ben daha çok kalmak istiyordum. Alnı benimkine yaslandı. "Kal, Jax."

"Güneş..."

"Kal Moon," diye fısıldadı ellerini göğsüme koyarak. Zihnim dönmeye başlarken gözlerim kapandı.

"Benimle kal," diye yalvardı.

"Hiçbir şeyim yok, Kennedy. Sana verecek hiçbir şeyim yok."

"Bana kalbini ver, tek ihtiyacım olan bu. Lütfen, Jax. Lütfen," diye yalvardı, dudaklarını nazikçe benimkilerin üzerinde gezdirerek. "Eğer kalırsan, seni sonsuza dek seveceğim."

Gözlerimi açtım ve işte oradaydı, sevgilim. Arkadaşım. Güneş ışığım.

"Ne yapacağım ben?" Sesim çatlayarak sordum.

"Bu gece eve gidelim, sabah bir yolunu buluruz. Tamam mı?"

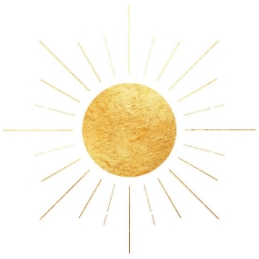
Bir yolunu bulacağız.

Biz.

Artık sadece ben, kendim ve ben değildik. Yalnız yürümüyordum, çünkü Kennedy yanımda yürüyecek kadar cesurdu.

Yavaşça başımı salladım ve elini kendi elime aldım. "Tamam."

36

Kennedy

"BURADA NE YAPIYORSUN? Nerede kaldığımı nereden biliyorsun?" Derek ertesi sabah sordu.

"Kasabada sadece bir yatak ve kahvaltı var. Anlamak o kadar da zor değil." Önceki gece gözümü bile kırpmadım, çünkü Jax uyuyamıyordu, ben de güneş pencereden içeri girene kadar onunla birlikte uyanık kaldım.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" Ben sordum.

Derek sakalını kaşıdı ve boğazını temizledi. "Stacey ve benim yakında havaalanına gitmemiz gerekiyor. Gerçekten zamanım yok."

"Uzun sürmeyecek. Sadece sana göstermek

istiyorum." "Bana neyi göstereceksin?"

"Jax'in yarattığı şey. Gelip bakın lütfen. Aile mülkünüzün Jax ile kalması gerektiğini göreceğinize söz veriyorum."

Kol saatine baktı, sonra kollarını kavuşturdu. "Sadece yirmi dakikam var."

"Güven bana, o kadar uzun sürmez."

Başka bir şey söylemedi, sadece başıyla onayladı.

Derek'i Jax'in arazisindeki ormana götürdüm. Yol boyunca tek kelime etmedik. Papatya tarlasına vardığımızda, Derek'in gözleri yaşardı.

tüm çiçekleri görmekten.

"Papatyalar," diye mırıldandı, sesi kardeşi gibi çıkıyordu. "Evet."

"Bunlar onun en sevdiği çiçeklerdi." Boğazını temizledi. "Jax burayı onun için mi yaptı?"

"Evet. Çok daha fazla planı var. Eski peyzaj planlarının hepsini saklamış ve-"

Derek dudaklarından bir haykırış dökülmeden önce, "Kahretsin," diye fısıldadı. "Siktir!"

Patlaması beni şaşkına çevirdi ve ne diyeceğimi bilemedim. "Seni buraya getirerek üzdüysem özür dilerim," dedim, fikrim için kendimi suçlu hissederek. Bunun ona yardımcı olacağını düşünmüştüm.

"Hayır, anlamıyorsun," dedi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başlarken. Duyguları dökülürken ellerini başının üzerine koydu. "Anlamıyorsun."

"Neyi alayım?"

"Bunlardan herhangi biri." Sertçe yutkundu ve ellerini başının arkasına koydu. "Kardeşimin yaşadığı her şey benim suçum."

Şaşkınlıkla gözlerimi kıstım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Tüm mücadelesi, tüm acısı. Cole'la sıkışıp kalması, hepsi benim suçum. Ve burada kendi hatası bile olmayan bir şey için suçluluk duyarak annemin en sevdiği çiçekleri dikiyor."

"Derek. Neler oluyor?"

"Kaza. O yapmadı." Başı öne düştü ve gözyaşları hızla yanaklarından aşağı süzüldü. Tüm dünyayı alt üst eden sözleri söylerken tüm vücudu titriyordu. "Bendim, Kennedy. Bendim. Onu ben vurdum. Annemizi ben öldürdüm, Jax değil."

Kelimeler beni sarstı ve ormanı dolduran sessizlik dehşet vericiydi.

Birkaç adım geri attım. "Ne? Hayır. Jax yaptı. Onu oraya götürdüğün için muhtemelen kendini suçladığını biliyorum ama-"

"Hayır," diye karşı çıktı Derek. "Ben yaptım. Tetiği ben çektim, Kennedy. Silahının emniyeti açıktı. Emniyeti kapatmadı. Ben yaptım. Özür dilerim. Çok üzgünüm. Onu vurdum. Annemi öldürdüm."

Gerçekleri açıklarken kontrolsüzce hıçkırmaya başladı. "Çok özür dilerim. Çok üzgünüm."

Ne yapacağımı bilmiyordum. Derek'in ağzından çıkan her şeyle nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum. Annesini mi vurdu? O mu?

Elizabeth'i öldürdü ve Jax'in tetiği çekenin kendisi olduğu düşüncesiyle yaşamasına izin mi verdi?

Ne haltlar dönüyordu?

37

Derek 17
yaşında

COLE, Jax'in yaz kampı gezisini iptal etti. Gitmesine izin vermedi çünkü Jax geyiği öldürmemişti. Annesi Jax'in gitmesine izin vermesi için Cole'la mücadele etti ama Cole paranın kendisine ait olduğunu ve zayıf oğlunu kampa göndermeyeceğini söyledi.

Annem ve Cole son zamanlarda sürekli kavga ediyorlardı ve ben buna dayanamıyordum. Tıpkı daha önce annemin babamla kavga ettiği zamanlardaki gibiydi. Bağırış çağırıştan nefret ediyordum ama Cole'u terk edeceğimiz düşüncesinden daha çok nefret ediyordum. Jax kendini toparlamazsa annemin onu terk edeceğini biliyordum. Zaten bir baba kaybetmiştim ve bir baba daha kaybetmek istemiyordum.

Çoğunlukla, Cole bir babada istediğim her şeydi. Tüm futbol maçlarıma gelirdi. Birlikte balık tuttuk. Ava giderdik. İnanılmaz biriydi. Elbette Jax'e pek kolay zamanlar yaşatmadı ama bu Jax'in suçuydu. Sürekli bebek gibi davranıyordu. Eğer küçük bir kız gibi değil de bir erkek gibi davransaydı, Cole ona da bana davrandığı gibi davranırdı. O zaman annem ve Cole mutlu olacak ve her şey yoluna girecekti. Bundan emin olacaktım.

"Yataktan kalk," diye bağırdım, Jax'in yatak odasına girdim ve annemle Cole'un kavga ettiği bir günün öğleden sonrasında onu omzundan ittim. "Dışarı çıkmalıyız ve bunu hızlıca yapmalıyız."

"Ne yapmak?"

"Cole seni affedecekse bir geyik öldürmek zorundasın."

Jax'in yüzü panik içinde yere düştü. "Hayır, hayır. Bunu yapamam," diye kekeledi.

Battaniyesini çektim ve onu yataktan çıkardım. "Evet, yapabilirsin, Jax. Sadece korkuyorsun."

"Değilim," diye yalan söyledi. Dehşete kapılmıştı.

"Evet, öylesin. Şimdi, hadi ama. Gerçekten annemin Cole'u terk etmesinin sebebi olmak istiyor musun? Ailenin ayrılmasını mı istiyorsun?

"Hayır."

"O zaman gel."

"Silahları bile alamıyoruz. Babam onları kilit altında tutuyor."

Cole'un anahtarlarını yüzünün önünde sallandırdım. "Ben hallederim. Hadi, şimdi onlar yatakta olmadığımızı fark etmeden önce."

Jax bir an hareketsiz durdu ve ben avucumu alnıma vurarak inledim. "Jax, şimdi tam zamanı. Ya sonsuza kadar korkarsın ya da sadece yaparsın," dedim, gözlerim onunkileri delip geçerek. Bakışları çok nazikti, tıpkı anneminki gibi. O da annem gibi yumuşaktı. Duygusaldı. Cole onların kendi iyilikleri için fazla duygusal olduklarını söylerdi.

"Cole'un seni de beni sevdiği gibi sevmesini istemiyor musun?"

Başının etini yedim. Bu onu ayağa kaldırdı.

Onu yatak odasından dışarı sürükledim ve tenis ayakkabılarını giydirdim. Beni silahları aldığımız kulübeye kadar takip etti. "Cole'un silahını al," diye emrettim. "En sevdiği silahla bir geyik öldürdüğünü duyunca çok etkilenecek."

Dışarı çıktığımızda, Jax'in silahı sabitlediğinden emin oldum. O kadar çok titriyordu ki.

Karanlıktı ve karanlıktan nefret ettiğini biliyordum. Jax'in korkmadığı pek bir şey yoktu, bu kesindi.

Işık için elimizdeki tek şey yanımızda getirdiğim fener ve titrek bir mumdu. El fenerinin geyikleri çok korkutacağını düşündüm.

Jax'in yardıma ihtiyacı olursa diye silahımı da almıştım.

Tek yapması gereken geyiği öldürmekti. Tek yapması gereken tetiği çekmekti ve Cole onu sevecekti. Sonra her şey normale dönecekti. Annem ve Cole kavga etmeyi bırakacak ve bir aile olarak kalabilecektik.

Ağaçların arasında ilerleyen geyikleri görmemize yardımcı olması için feneri kullandım. Cole bana beyaz kuyruklu geyik gibi bir güzelliği yakalarken sabırlı olmak gerektiğini öğretti.

Bekledik, bekledik ve biraz daha bekledik.

Sonunda ortaya çıktı. Geyik büyüktü. Geçen sonbahar vurduğumdan neredeyse iki beden daha büyüktü.

"İşte böyle, Jax. Çok güzel! Sıraya diz," diye emrettim, Jax'in elleri titriyor olsa da.

Sonra, ormanda ikimize de seslenen bir ses duyduk. "Jax! Derek!"

Anne.

Geliyordu.

Gittiğimizi biliyordu. Hay

sikeyim.

"Yap ş u n u !" Fısıldayarak bağırdım, Jax'in zıplamasına ve mumun yükten devrilmesine neden oldum.

"Tanrım, Jax, hadi ama! Bu iş sende, sadece tetiği çek. Çek tetiği, çek-"

Silah sesi duyuldu ve Jax silahı elinden bıraktı. Bir çığlık

duyduk.

Silah elimden düştü ve karanlığa bakmak için elimden geleni yaptım. Karanlığın içinden çığlıklara doğru koşarken hıçkırık sesleri duydum. Gürültüye ulaştığımda, etrafımdaki otları ve dalları boyayan kanı gördüğümde içimi bir panik dalgası kapladı. Panikle açılmış bir çift geyik gözüne baktım.

"Anne!" diye bağırdım. Jax koşarak geldi, benim gibi dehşete düşmüştü.

"Çocuklar," diye nefes aldı annem, gözyaşları yanaklarından süzülürken kelimeleri titriyordu.

Ne?

Nasıl?

Hayır.

..

Ben çığlık atmaya başlarken Jax'in elleri onunkileri benimkilerin içine aldı. "Yardım edin!" Bağırdım, panik varlığımın her zerresini sarmıştı. Sanki kalbim göğsümün içinden sökülüyormuş gibi hissederken göğsüm düzensiz bir şekilde inip kalkıyordu.

"Geçti bebeğim," diye ağladı annesi, ellerini Jax'in

ellerinde sıkarak. "Özür dilerim anne," diye hıçkırdı Jax.

Gecenin karanlığı beni bütünüyle yutmaya başladığında sözleri kayboldu.

Hayır, hayır, hayır.

"Ne yaptım ben?!" Göğsümde panik oluşurken Jax ağladı. Hepsi benim hatamdı.

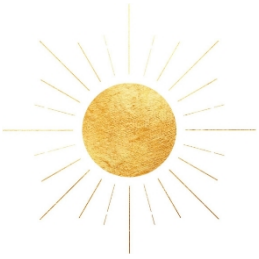
Anneme bakarken gözlerimden yaşlar boşandı. "Aman Tanrım," diye bağırdım, bir ileri bir geri volta atarak. O değildi. O değildi.

Ona benim silahım olduğunu söyle. Tetiği benim çektiğimi söyle. Cesur ol lan!

Ama yapamadım. Kelimeleri çıkaramadım.

Küçük kardeşim annemizin kollarında hıçkıra hıçkıra ağlarken dudaklarımdan hiç çıkmaması gereken tek şeyi söyledim. "Jax," diye haykırdım, sesim gergin çıkıyordu. "Ne yaptın sen?"

38

Kennedy
Günümüz

Derek hikâyesini anlatırken aklıma hiçbir kelime gelmedi.

Papatyaların ortasında dağılmaya devam etti ve ben başımı salladım. "Ona gerçeği söylemek zorundasın."

"Hayır, yapamam. Yapamam... bu onu öldürür," diye boğuldu. "Beni asla affetmez."

"Bunun bir önemi yok, Derek. Yapmadığı bir şey yüzünden tüm hayatı boyunca bu acı ve suçluluk duygusuyla yaşayarak cehennemi yaşadı! Ona bu kadar sahipsin! Bunu ondan saklamayı hak etmiyorsun. Ve üzgünüm, eğer ona söylemezsen, ben söyleyeceğim."

"Neler oluyor?" diye sordu arkamızdan bir ses. Döndüğümde Jax'in orada durduğunu ve kafasının karışmış olduğunu gördüm. "Derek, iyi misin? Babam vefat ettiği için mi?" diye sordu içtenlikle.

Derek başını salladı. "Özür dilerim, Jax."

"Sorun yok. Her neyse, sorun yok." Derek'in gözyaşlarının ardındaki sebepten tamamen habersiz bir şekilde kardeşinin yanına yürüdü. Kardeşinin neden dağıldığına dair en ufak bir fikri yoktu ama onu teselli etti. Hak ettiğine inanmadığım bir teselli.

"Söyle ona," diye emrettim, suçluluk duygusu yüzünden okunan Derek'e. "Bana neyi anlatacaksın?" Jax sordu. "Neler olduğunu."

Derek başını eğdi ve özür dilemeye devam etti. Kelimeler ağzından her çıktığında daha az gerçekçi geliyordu.

"Ne için üzgünsün?" Jax sorguladı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Derek derin bir nefes aldı ve kardeşine her şeyi açıkladı. Kelimeler Derek'in dilinden düşüp Jax'in ruhuna çarptıkça yanıyordu.

Jax kardeşinden bir adım daha uzaklaştı. "Hayır. Sen bana izin verdin..." Gözlerini sıkıca kapadı ve derin bir nefes aldı. "Tüm hayatımı, benim..." diye düşünerek geçirdim.

"Biliyorum," diye itiraf etti Derek başını sallayarak. "Biliyorum. Bunu geri alamam ve özür dilerim. Yıllar önce yaptığım şeyle yüzleşemediğim için kaçtım Jax. Ben bir korkaktım. Kafayı yemiştim ve kaçtım. Hayatımın her günü bundan pişmanlık duyuyorum."

"Seni her aradığımda, bunun benim hatam olmadığını söyledin. Bunu kafama sokmaya çalıştın. Kendimi suçlamamam gerektiği gerçeğini kafama vurmaya çalıştın ve ben bunun nedenini hiç anlamadım. Beni rahatlatmaya çalıştığını sanıyordum ama aslında itiraf etmeye çalışıyormuşsun."

Derek ağlamaya devam etti ve Jax hareketsiz durdu.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi, her şeyi nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyordum. Jax'in patlamak üzere olduğundan neredeyse emindim. Bu gerçekler bana açıklanırsa aklımı kaçırabilirdim. Ama beni şaşırtacak şekilde -herkesi şaşırtacak şekilde- sakin kaldı.

"Onu bana ver," dedi Jax kardeşine. "Bu toprakları bana ver. Senden başka bir şey istemiyorum. Bana bu kadarını borçlusun. Zamanını istemiyorum ve özürlerin de umurumda değil ama bana bunu ver ve sonra yolumuza devam edelim."

"Senindir," dedi Derek, teslim olurken omuzları öne doğru yuvarlanmıştı. "Senindir."

Derek hâlâ özürler mırıldanarak uzaklaştı.

Koşarak Jax'in yanına gittim ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Ne hissettiğini hayal bile edemiyorum. Şu anda aklından neler geçtiğini düşünemiyorum bile, ama sadece senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Buradayım Jax ve yanından ayrılmayacağım."

Gözlerini kapattı ve dudaklarını alnıma dayadı. Beni kendine çekti ve sıkıca tuttu. "Her şey karmakarışık."

"Biliyorum."

"Ama hala sen varsın."

"Evet. Jax, buradayım, ne olursa olsun, buradayım." "Seni seviyorum, Kennedy."

"Ben de seni seviyorum."

Kolay olmayacağını biliyordum. Jax'in üstesinden gelmesi gereken çok şey olduğunu biliyordum ama ben onun yanında olacaktım. Önüne çıkan tüm fırtınalar boyunca elini tutacaktım.

Haftalara dönüşen sonraki günlerde Jax'in yanında kaldım. Yıllar önce geçirdiği kaza gerçeğiyle başa çıkmakta zorlanıyordu. Derek ilişkilerini düzeltmek için defalarca ona ulaşmıştı ama Jax telefonlarına cevap vermiyordu.

"Onunla bir gün konuşmam gerekecek," dedi, "ama o günün bugün olduğunu sanmıyorum."

Anlaşılabilirden de öte.

Yaşadıklarından sonra, kardeşiyle bir daha hiç konuşmasa Jax'i suçlamazdım ama Jax'i tanıyordum. Sevgisi nefretinden daha büyüktü. Kardeşiyle olan ilişkisi bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı ama bir noktada ona ulaşacağını biliyordum.

Şimdilik, tabii ki benim ve Connor'ın yardımıyla, arazisinin çevre düzenlemesi üzerinde çalışmaya başladı. Ellerini toprağa sokmak ona şifa veriyor gibiydi. Geçmişine ait bir noktayı her kazışında, sanki yeni bir gelecek keşfediyormuş gibi hissediyordu. Güzel ve sağlıklı olabilecek bir şey. Sonunda yeniden başlamanın bir yolunu buluyordu.

Ben de aynısını yapıyordum.

Eddie -ya da o öğleden sonra Dr. Jefferson'dı- gözyaşlarımı silmesi için bana bir mendil daha uzattı. Son üç haftadır onu haftada iki kez görüyordum ve seanslarımız hep gözyaşları içinde bitiyordu.

"Bu iyi bir şey Kennedy. Duygularını dışa vurmak çok sağlıklı bir şeydir," diye teşvik etti. Bazı günler bunu yapmak çok zor gelse de haklı olduğunu biliyordum. Bana verdiği bazı ipuçları ve püf noktalarıyla panik ataklarımın üstesinden gelme konusunda daha iyi olmaya başlamıştım.

"Ne zaman başka bir çocuk görseniz, zihninizde 'Daisy' kelimesini söyleyin. Bunları bir kayıp anı olarak görmek yerine, kızınızın size sevgisini gönderdiği anlar olarak düşünün. O her bir anı yaşayabilir ve eğer buna izin verirseniz, bu güzel bir nimet olabilir."

Bir süredir onun sürecini deniyordum ve her zaman işe yaramasa da bazen gülümsüyordum. Sonra Daisy ile ilgili hikayelerimi sevdiğim insanlarla, beni dinlemeye her zaman istekli olan insanlarla paylaşıyordum.

O öğleden sonra terapi seansından çıktığımda Jax beni binanın dışında bekliyordu.

"Gözyaşları mı?" diye sordu dudaklarında küçük bir gülümsemeyle.

"Bunu biliyorsun." Güldüm. "Eddie beni ağlatmasa terapi olur muydu?"

"İşinde oldukça iyi," diye onayladı Jax.

Gözlerimi kıstım ve göğsünü dürttüm. "Belki de seninle birlikte işinde iyi olmasına izin vermeye geri dönmelisin."

Alnımdan öptü ve beni yanına çekti. "İkimiz de aynı anda iyileşemeyiz, Sun. Bu ilişkide en az bir dengesiz ortağa ihtiyacımız var," diye şaka yaptı.

Adımlarımı durdurdum. "Cidden, Jax. İyi misin? Yani, iyi olduğunu söylediğini biliyorum ama gerçekten iyi misin?"

"Oraya gideceğim. Söz veriyorum. Sadece her seferinde bir günümü alacak. Sadece sabahları kalkmaya ve hayatım için daha fazlasını istemeye devam etmeliyim. Şimdiye kadar çok iyiyim."

Gülümsedim. "Güzel."

"Evet. Bir adım diğerinin önünde. Gerçekten yapabileceğim tek şey bu."

Her adımı onun yanında atmayı planlıyordum. İlerlemeye devam ettiğimiz sürece, iyi olacağımızı biliyordum.

"Artık şu lanet partiye gidebilir miyiz? Connor'a kaçırmayacağıma söz verdim." Jax anahtarlarını bana fırlattı ve kamyonetinin yolcu koltuğuna yöneldi. Direksiyon başında daha rahat edebilmem için ne zaman istesem arabayı benim kullanmama izin veriyordu. Hiçbir yere on dakikadan fazla sürmezdik ama şansımıza Havenbarrow'da hiçbir yere gitmek on dakikadan uzun sürmüyordu.

Bugün Connor'ın büyük doğum günü partisiydi ve büyük derken çok büyük demek istiyorum. Connor kasabadaki hemen hemen herkes tarafından seviliyordu. Sanki kasabada büyük bir festival varmış gibi tüm kasaba merkezi kapatılmıştı. Kiralanmış bir dönme dolap, karnaval oyunları ve bir dönme dolap vardı.

Kasabadaki herkes Connor'ın on sekizinci yaş gününü kutlamak için gelmişti ve bu da Jax'in cehennemden anladığı şeydi. Hala kasabadaki insanlardan nefret ediyordu.

-Ama Connor'ı itiraf edemeyeceği kadar çok seviyordu.

Kamyonu park ettik -ki mükemmel sürdüğümü de eklemeliyim- ve Jax arka koltuktan Connor'ın hediyesini aldı.

İnsanlar festivalin etrafında koşuşturuyor, gülüyor, bağırıyor ve yüzlerini pamuk şeker ve patlamış mısırla dolduruyorlardı. Her şey çok abartılı ve harikaydı. Connor böyle bir kutlamayı hak ediyordu.

Connor doğum günü için giriş ücretinin yirmi beş dolar olduğunu söylediğinde şaka yapmıyordu. Ana kapıda parayı alan iki genç vardı. Ona elli dolar bıraktım - taslağımın ilk taslağını bitirdiğimden beri kendimi daha vahşi ve verici hissediyordum. Elbette, menajerim kitabı bir yayıncıya satamayabilirdi ve bir süre daha birikimlerime başvurmak zorunda kalabilirdim, ama hayallerime ve hedeflerime geri dönmek iyi hissettiriyordu.

"Ortak, başardın!" Connor yüzünde kocaman bir sırıtışla Jax ve bana doğru koştu. Yüzündeki tek şey bu değildi. Meğer partisinde bir yüz boyacısı varmış ve Connor resmen bir kaplana dönüşmüştü. Umarım çok fazla değişmemiştir. Ruhu asla kaybolmayacak kadar parlaktı.

Jax gülümsedi. "Anlaşmamızı bozamazdım. Mutlu yıllar." Connor'a hediyesini uzattı.

"Umarım bunu ve bana borcun olan yüz doları vermişsindir." "Evet,

evet, serseri. İçeri girerken kızlara ödeme yaptım."

Connor hediyesini açmak için acele etti ve içinde ne olduğunu görünce kahkahayı bastı. Hediyenin tuhaflığı karşısında kaşlarımı kaldırmaktan kendimi alamadım.

"Lanet olsun!" Connor haykırdı.

"Dil," dedi Jax.

"Hayatta olmaz, Jax. Artık 18 yaşındayım ve ne istersem söyleyebilirim. Ama cidden, bu şimdiye kadarki en iyi hediye."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bunlar... anal boncuklar mı?"

"Kesinlikle öyleler." Connor kulaktan kulağa sırıttı. "Bana doğruyu söyle, Jax. Bunlar Eddie'nin mi?"

"Bekle, ne?!" Nefes nefese kaldım.

"Boş ver," dediler hep bir ağızdan.

Ne var biliyor musunuz? Devam edip bu düşüncenin yok olmasına izin verirdim. Yapmam gereken son şey, bir sonraki terapi seansımda Eddie'nin anal boncuk kullandığını düşünerek gözyaşlarına boğulmaktı.

Jax cüzdanını çıkararak, "Sana bunu da aldım," dedi. Connor kaşlarını oynattı. "Daha fazla para mı?"

"Hayır, ama hoşuna gidebileceğini düşünüyorum." Ona bir kartvizit uzattı ve saniyeler içinde Connor duygulandı.

Kartı havada salladı. "Ciddi misin?"

"Evet."

Connor onu bu kadar duygulandıran şeyin ne olduğunu göstermek için kartı bana uzattı. Yüksek sesle okudum. "Kilter & Roe Peyzaj: İki Adam ve Bir Çapa." Çok şık. Hoşuma gitti.

"Gerçekten benimle yeni bir iş kurmak istiyor musun?" Connor sordu.

"Bu benim için bir onur olur." Jax elini ona doğru uzattı. "Ne yapmak Ne diyorsun ortak?"

"Kesinlikle evet diyorum!" Connor heyecanla yerinden sıçradı. "Neredeyse size annemle ilgili vereceğim en iyi haberi unutuyordum. Remisyona girdi. Kanser resmen yok oldu."

Jax kollarını Connor'a dolayıp onu heyecandan sağa sola savururken gözleri yaşlarla doldu. "İşte bu!" diye bağırdı.

Connor güldü. "Diline dikkat et, Jax! Her neyse. Sonunda onu bu kış Disney World'e götürecek kadar para biriktirdim ve ikinizi de benimle gelmeniz için davet etmek istedim. Biliyorsunuz, dünyanın en mutlu yerini deneyimlemek için ortağıma ihtiyacım var."

Jax kocaman sırıtarak, "Bunu hayatta kaçırmazdım," dedi. O anda hayatla ilgili çok önemli bir şeyi hatırladım. Karanlık anlar olsa da ışık dolu anların da olduğunu hatırladım. Connor'ın annesi mutlu sona ulaşmıştı ve ben de hayatımızda daha pek çok mutlu sonun olacağını biliyordum. Jax'le geçireceğim tüm anları dört gözle bekliyordum. İnişler ve çıkışlar.

"Açık olmak gerekirse, ikinizin de parasını ben ödemiyorum, o yüzden para biriktirmeye başlasanız iyi olur. Orada olmanızı istiyorum ama ben sizin yemek biletiniz değilim," diye şaka yaptı Connor ve diğer insanlarla konuşmak için acele etti.

Jax beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Kalabalığa bakarken, yüzünü pamuk şekerle dolduran küçük bir kız gördüğümde kalbim sevinçle doldu.

"Daisy," diye mırıldandım kendi kendime.

"Ne dedin sen?" Jax bana doğru gülümseyerek sordu.

"Hiçbir şey." Parmak uçlarımda durdum ve dudaklarını öptüm. "Sadece bir aşk dalgası hissettim, hepsi bu."

Gecenin geri kalanını karnaval oyunlarında paramızı kaybederek ve Tilt-A-Whirl'de dönerek geçirdik. O gece Jax ile eve döndüğümde, minnettar hissetmekten kendimi alamadım. Hayatımda o kadar çok şey olmuştu ki, tüm bunlara rağmen yine de gülümseyebiliyordum. Beni ona geri getiren tüm yağmur fırtınaları için minnettardım.

"ONLARI OKUMAK ISTER MISIN?" Karnavaldan eve döndükten sonra Jax'e sordum. Birbirimize gönderdiğimiz eski mektuplardan oluşan ayakkabı kutusuyla yatağına oturduk. Son birkaç gündür onlarla ne yapacağımızı tartışıyorduk.

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. O mektupları yazdığımda çok karanlık bir yerdeydim. Hayatımın uzun yılları boyunca o yeri yeniden yaşadım ve bu hikayeden bıktım. Hayatıma devam etmek istiyorum ve bu da o mektuplardan kurtulmak anlamına geliyor." Beni vücuduna doğru çekti. "Birbirimize aşk notları bırakmak için sonsuza kadar vaktimiz var."

Kapı çaldığında dudaklarını öptüm. "Birini mi bekliyordun?"

"Asla," dedi telefona cevap vermek için ayağa kalkarken. Kim olabileceğini görmek için arkasından yakından takip ettim.

Kapıyı açtığında Amanda'nın elinde bir kutuyla orada durduğunu görünce ikimiz de şaşırdık. Jax'e zayıf bir gülümseme vermeden önce gözleri bana takıldı.

"Hey, geceni böldüğüm için özür dilerim. Evimde bıraktığın eşyalarını iade etme zamanının geldiğini düşündüm. Neden bu kadar uzun süre sakladığımı bilmiyorum ama işte burada," dedi ve Jax'e uzattı.

"Teşekkürler," dedi.

"Evet. Barda olanlar için de üzgünüm. Lars yaptığı şey için hatalıydı. Bazen pisliğin teki olabiliyor. Sen bunu hak etmedin." Parmaklarıyla oynamaya ve göz teması kurmaktan kaçınmaya devam etti. "Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Sen de hak ediyorsun Amanda. Lars'tan daha fazlasını hak ediyorsun."

"Belki." Sinirli bir şekilde güldü. "Bunu sadece zaman gösterecek." Bana doğru baktı ve kırık bir gülümseme verdi. "Ona iyi bak, olur mu? Bu

erkek kolay sevmez. Bir süre hiç sevmediğini düşündüm ama sana baktığında bunu görüyorum. Onu bütünleştiriyorsun. Sen onun eksik parçasıydın. Bana bir iyilik yapar mısın?"

"O da ne?" Ben sordum.

İkimize de gülümsedi ve ağır bir iç çekti. "Kal."

39

Jax

KENNEDY yaşadığım tüm zorluklar boyunca yanımdan ayrılmayı reddetti. En karanlık anlarımda yanımda kaldı ve bensiz hiçbir yere gitmeyeceğine söz verdi. Gün geçtikçe kalbimi açtı ve gördüklerinden korkmuş gibi görünmedi.

Daha derin bir iyileşme zamanı geldiğinde, tam olarak nereye gitmem gerektiğini biliyordum.

"Olacağım. Programımda adını gördüğümde bir yazım hatası olduğunu düşündüğümü itiraf etmeliyim," dedi Eddie ofisine girerken.

Biraz kıskandım ve masasının karşısındaki çok tanıdık koltuğuma oturdum. "Evet, ne diyebilirim ki? İnsanları diken üstünde tutmayı severim." Derek kasabaya geleli birkaç hafta olmuştu ve ben hâlâ bana açıkladığı gerçeklerle başa çıkmaya çalışıyordum. Her gün kendi mücadelesini veriyordu ve ben her duyguyu yaşamıştım ama artık bunlarla tek başıma uğraşmak zorunda değildim. Karanlıkta hissettiklerimi hissetmek zorunda değildim, çünkü Kennedy ışığım olmak için oradaydı.

Doğrusu, ne zaman kendimi kaybetmeye başlasam etrafımda bana yol gösterecek bir ekip vardı ve Eddie ile terapi randevularım da buna dahildi. Eğer bir şey varsa, şeytanları yenmenin ne demek olduğunu öğrendim. Bu

yaptığınız bir şey değildi ve sonra sihirli bir şekilde sonsuza dek ortadan kayboldu. Hayır, siz mutluluk diyarında kalmak için ne kadar çabalarsanız çabalayın, hayat önünüze bok atmaya kararlıydı.

Ama karşılık vermeyi öğrenmenin ne kadar önemli olduğunu çabucak keşfetmiştim. Fırtınalarla ilgili bir şeydi bu. Onların ortasında olduğunuzda,

çok güçlü hissettiler. Sanki hayatınızı onlar yönlendiriyormuş gibi hissediyordunuz ve rüzgârın sizi savurduğu yön üzerinde hiçbir kontrolünüz kalmıyordu. İşte bu yüzden etrafınızı her zaman saran çekirdek bir sevgi grubuna sahip olmak çok önemliydi. Fırtınalarla birlikte yüzleştiğinizde, sevdiklerinizin ellerinden tuttuğunuzda ve sabit durduğunuzda, fırtınalar sizi daha zor itiyordu. Fırtınalar sizi savurmadı çünkü en güçlü fırtınalar sırasında kullanılabilecek en güçlü silah olan sevgiyle dünyaya bağlıydınız.

Peki ya fırtına geçtiğinde? Sevdiklerinizle birlikte gökkuşağına bakarak ayakta kalırdınız. Kennedy beni topraklayan şeydi. Elimdeki eli beni sabit tuttu ve onun sevgisiyle en zor fırtınalarımdan sağ çıktım.

Eddie ve ben bir süre konuştuk. Bana ayrılan süreyi aşmıştık ama buna aldırmıyor gibiydi ve ayrılma vaktim geldiğinde sandalyesine geri oturdu, gözlerinde yaşlarla bana bakıyordu.

Kıs kıs güldüm. "Bana karşı duygusal mı davranıyorsun, Doktor?"

"Sadece..." Boğazını temizledi, gözlüklerini çıkardı ve gözlerini sildi. "Bu çok iyi. Bu inanılmaz, Jax. Bugünkü haline gelmeni izlemek benim için bir onurdu. Sen iyileşmenin tanımısın. Emek veriyorsun ve bu belli oluyor."

Ben de hissettim. İyileştiğimi hissettim, yeniden bütünleştiğimi hissettim.

Derek'i Havenbarrow'a çağırdım ve mülkün bana devredilmesiyle ilgili bazı evrak işlerini halletmem gerektiğini söyledim. Onu aramamın asıl sebebi bu olmasa da. Olan biten her şeyi gerçekten konuşmamızın zamanı geldi diye düşündüm.

Eve vardığında çökmüş ve suçluluk duygusuyla dolu görünüyordu. Dudaklarından bir özür daha dökülmesine izin vermeden önce, ona bunu söylememesini söyledim.

"İçeri gel," dedim ona ve eve doğru ilerledim. O da arkamdan geldi.

Oturma odasına adımını atar atmaz durakladı ve kaşlarını kaldırdı. "Neler oluyor?"

Etrafta boya kutuları ve evi onarmak için gerekli malzemeler vardı. Karşısındaki kanepeye oturdum ve ellerimi birbirine kenetledim. "Zor şeylerden yoruldum. Yaptığın şeyi neden yaptığını ve gerçeği söyleseydin hayatımın nasıl farklı olabileceğini anlamaya çalışmaktan yoruldum. Senden nefret etmeye çalışmaktan yoruldum. Senin için kötü hissetmekten ve omuzlarında taşıdığın boktan şeylerden yoruldum. Geçmişten yoruldum, Derek. Bu yüzden buradaki delikleri onarıyorum. Babamın bana yaptıklarının tüm anılarını siliyorum. Bana daha önce olan her şeyi hatırlatan delikleri dolduruyorum ve senin de bana yardım etmeni istiyorum."

Boğazını temizledi ve kollarını kavuşturdu. "Beni affetmeni beklemiyorum, Jax."

"Evet, biliyorum ama bir gün yapacağım. Bu biraz zaman alacak. Şimdilik sadece bu duvarları boyamak için yardımına ihtiyacım var."

Her şeyi o anda ve orada çözmek zorunda değildik. Birbirimize sarılmak ve barışmak zorunda değildik. Yaralarımızı onarmak zorunda değildik çünkü hala kötü bir şekilde çürümüşlerdi ama birlikte resim yapabilirdik. Geçmişin üstünü örtebilir ve daha parlak bir gelecek yaratabilirdik. İyileşme dalgalar halinde gelirdi ve ben bu dalgayı atlatmaya istekliydim.

Bir hafta sonra, Derek Chicago'ya geri döndü. Sadece daha iyi olacağını düşündüğüm iyi şartlarda ayrıldık. Sadece en dipten yukarı çıkabilirsin. Yine de sorunlarımızı çözmenin bir haftalık alçıpandan daha fazlasını gerektireceğini de biliyordum.

O gittikten sonra bir Pazar öğleden sonrası Kennedy'nin evine gittim. Benim isteğim üzerine Yoana ile spa gününe gitmişti. Arka bahçesine girdiğimde Connor peyzaj tasarımımıza son rötuşları yapıyordu. Bir gece önce peri ışıkları asmıştık ve şimdi gece gökyüzü yaklaşırken her şey mükemmel bir şekilde aydınlanmaya başlamıştı. Kennedy henüz hiçbir şey görmemişti, çünkü bahçenin

en büyük sürpriz olacaktı. Tamamlanmış resme tanıklık ettiğinde orada olmak istedim.

Ağaçlarda kızının en sevdiği kâğıttan kelebekler asılıydı. Çalıların arasında baloncuk makineleri durmaksızın çalışıyordu ve çitin sol tarafında *Daisy's Flowers* yazan bir tabelanın altında papatya tarlası vardı.

Connor yanıma geldi ve sırtımı sıvazladı. "Ortaya çıkan sonuçtan memnun musun patron?"

Ona gülümsedim ve bir kolumu omuzlarına doladım. "Her şey ve daha fazlası, ortak."

Connor bana baktı ve kulaktan kulağa sırıttı. İşin aslı, bu çocuk isteyebileceğim en iyi ortaktı. Mizahı ve nezaketi muhtemelen hayatımın en zor günlerinde beni kurtarmıştı. Onun gibi birini tanıyabildiğim için minnettardım.

"Milyoner olduğunda beni unutmayacağına söz ver, Con?" diye sordum.

"Saçmalama, Jax." Başını salladı. "*Milyarder* olacağım. Muhtemelen sonunda işini elinden alacağım ama sana güzel bir çek keseceğim."

Kıs kıs güldüm. Kulağa doğru geliyordu.

"Çocuklar, hazırlanın, hazırlanın," dedi Joy aceleyle arka bahçeye giderken. "Yoana ve Kennedy dönmek üzereler."

Midem düğümlenmişti ve Yoana'nın köşeyi dönüp gözleri bağlı bir Kennedy'ye rehberlik ettiğini gördüğümde gülmekten kendimi alamadım.

"Neden güçlü bir deja vu vakası yaşıyorum?" Kennedy güldü. "Yoana, evin neye benzediğini zaten biliyorum. Gözbağı gerçekten gerekli mi?"

"Öyle," dedim ona.

Kennedy daha dik durdu. "Jax?" diye sordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Arka bahçenin bitmiş haliyle sana sürpriz yapmak istedik." Ona doğru yürüdüm ve dudaklarından öptüm. "Hazır mısın?"

"Öyleyim!" diye haykırdı. "Ben de bunu bekliyordum."

"Tamam, unutma, eğer nefret edersen Connor yapmıştır," diye şaka yaptım. Kennedy'nin gözlerindeki bağı çıkardım ve etrafındaki her şeyi görünce nefesi kesildi.

"Aman Tanrım." Etrafına bakarken gözleri doldu. Ağaçlara baktığında ve kelebekleri gördüğünde gözyaşları dökülmeye başladı. Sonra başladılar

İşareti gördüğünde yanaklarından aşağı süzülen gözyaşları hiç dinmedi. Yoana kız kardeşinin duyguları karşısında ağladı ve neredeyse ben de ağlayacaktım çünkü Kennedy'yi mutlu görmek kalbimi coşturdu.

"Beğendin mi?" Ben sordum.

"Beğendin mi? Jax, bu her şey ve daha fazlası. Hiç bu kadar güzel bir şey hayal etmemiştim. Bu hayal edebileceğimden çok daha fazlası."

Elini kendi elime aldım ve ona yol gösterdim. "Gel, sana göstereyim." Muhtemelen bilmeyi umursamadığı tüm küçük ayrıntıları gösterdim, ama heyecanlıydım, gergindim ve lanet olsun, nefes almak zordu.

Onu papatya yatağına götürdüm ve çiçekleri işaret ettim. "Bunlar özel papatyalar. Söylentilere göre bazılarının içinde harika nesneler yetişiyormuş."

Güldü. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece yakından bakın ve anlayabilecek misiniz bir bakın."

Gözlerini bana dikti ve sonra kendini aşağıya indirdi. Çiçeklerin arasında bulması gereken her neyse onu aramaya başladı. "Burada hiçbir şey yok," dedi kafası karışmış bir halde.

"Çünkü ben onu çoktan seçtim," dedim.

Arkasını döndüğünde beni elimde bir papatya ile diz çökmüş halde buldu. Söz konusu çiçeğin üzerinde, parmağına takmak için bekleyen bir elmas yüzük vardı.

Kennedy'nin eli dudaklarına gitti ve küçük bir nefes verdi. "Jax..."

"Kennedy, seni ilk gördüğümde özel olduğunu anlamıştım. Elbette, bir

Biraz tuhaf ama sana aşık olmamı sağlayan şey buydu." Titreyen ellerinin arasından kıkırdadı. "Güçlü olmanın tanımı sensin. Günümün en parlak parçasısın. Sonsuza dek kırılmaya mahkûm olduğunu düşündüğüm kalbimdeki çatlakları senin aşkın iyileştiriyor. Sen benim en iyi arkadaşım, ruh eşim ve en sevdiğim çiçeksin ve eğer izin verirsen, hayatımın geri kalanında seni gülümsetecek kişi olmak isterim. Benimle evlenir misin?"

"Evet!" diye bağırarak beni yerden kaldırdı. Yüzümün her yerine öpücükler kondurmaya başladı ve beni güldürdü.

"Sanırım yüzüğü takmama izin vermelisin," diye şaka yaptım.

"Ah, doğru ya! Tabii ki." Elini uzattı ve herkes etrafımızda tezahürat yaptı. Hayatımın nasıl değiştiğine inanamıyordum. Sanki tüm parçalar yeniden bir araya gelmiş ve fırtına nihayet dinerek daha güzel günler getirmiş gibi hissediyordum.

Hayatın sıkıntıları olacağını biliyordum ama iyi olacağımı da biliyordum çünkü etrafım sevgiyle, dostlukla ve Kennedy ile çevriliydi. O benim güneşimdi, ben de onun ayıydım ve hayatımızın geri kalanında yağmurda dans etmeyi unutmayacaktık.

EPİLOG

Jax
Üç yıl sonra

"Aman Tanrım, Kennedy, senin özel biri olduğunu hep biliyordum! Onunla ilk tanıştığımızda bunu söylememiş miydim Kate? Kennedy'nin ne kadar özel olduğunu anlatıp durmamış mıydım?" Louise karımın karşısındaki masanın önünde dururken baygınlık geçirdi.

Karım.

Bunun sesine bayıldım.

Louise'in, kasabadaki diğer herkesle birlikte, son başarılı romanı için Havenbarrow'da düzenlenen imza gününde Kennedy'ye bayıldığını görmek eğlenceliydi. Kennedy on beş ay kadar önce büyük bir yayıneviyle anlaşma imzalamıştı. *Trespassing* (*İzinsiz Giriş)* adlı kitabı raflarda yerini aldığında, anında büyük bir başarı yakaladı.

Kennedy, Oprah Dergisi'nin bu kitabı 'okunması gerekenler' listesine aldığı gün ağladı. Şimdiye kadar on ay boyunca kaldığı New York Times'a girdiğinde neredeyse kusacaktı.

Kasaba halkının biraz ikna edilmesinden sonra Kennedy yerel bir imza günü yapmayı kabul etti ve ilk sıraya ikizler yerleşti.

Kennedy, geldiği günden beri kendisine zalimlikten başka bir şey yapmayan kadınlara karşı kötü davranabilecekken, öyle davranmadı. Nazikti,

minnettardı ve çok fazla minnettarlık gösterirdi. Bazen onun da benim gibi bir pislik olmasını diliyordum ama ne yazık ki o bir güneşti. O *benim güneşimdi*. Güneşe aşık oldum ve o benim soğuk kalbimi sıcak tuttu.

Kennedy ayağa kalkarak, "Geldiğiniz için teşekkürler hanımlar, ama sanırım bu imza gününü kısa kesmek zorunda kalacağım," dedi. Gary'nin kafesinin kapısında büyük bir kuyruk vardı. İnsanlar henüz kitaplarını imzalatmadıkları için Kennedy'nin gitme fikrine homurdanmaya başladılar.

Ona bir kaşımı kaldırdım, ne yaptığına şaşırmıştım.

"Biliyorum, herkesten özür dilerim ve ilk fırsatta yeniden planlayacağımdan emin olabilirsiniz. Sadece suyum geldi, bu yüzden hastaneye gitmemiz gerektiğini düşünüyorum" diye açıkladı.

Oh. Doğru. Mantıklı geldi.

Sözleri kafamda yer etmeden önce birkaç saniye boyunca ona boş boş baktım.

Oh!

Doğr

u ya!

Bu çok mantıklı!

Bir bebeğimiz olacaktı! Bebeği o doğuruyordu, ben de bu noktada yolculuk için yanlarındaydım. Yolculuk. Kamyon. Anahtarlar. Bebek! Kahretsin, panikliyordum.

"Panik yapma," dedi Kennedy, elleri karnının üzerinde bana doğru yürürken.

"Panik mi? Neden panikleyeyim ki? Ben paniklemedim! Sadece anahtarlarıma ihtiyacım var," dedim ceplerimi yoklayarak. "Anahtarlar, anahtarlar, anahtarıma ihtiyacım var-"

"İşte," dedi, onları yüzüme doğru sallayarak. "Buraya arabayla geldim,

hatırladın mı?" "Doğru, tabii ki. Tamam. Hadi gidelim. Hadi gidelim." Ön

kapıdan çıktım ve

Ta ki hamile ve doğum sancısı çeken eşimi geride bıraktığımı fark edene kadar. Hemen içeri daldım. "Unutmuşum, benimle gelmen gerekiyor."

Nefesini kontrol ederken kıkırdadı. "Evet, sanırım biliyorsun."

Hastaneye vardık ve her şey yolunda gitti. Bayıldığım kısım hariç, ama bunu konuşmamıza gerek yoktu.

Güzel eşimin on iki saatlik sıkı çalışmasının ardından güzel kızımızı kucağımıza alabildik.

Elizabeth Daisy Kilter.

Adını annem ve kızından alıyor tabii ki.

Elizabeth bir rüyanın gerçekleşmesiydi ve onu ilk kez kucağıma aldığımda, gitmesine asla izin veremeyeceğimi biliyordum.

"O mükemmel," dedim onu kollarımda ileri geri sallayarak. Yorgunluktan bitap düşmüş karıma baktım ve alnından öptüm. "Sen de mükemmelsin."

Kurduğum tüm hayaller o gün gerçek oldu. Hayatımın aşkıyla birlikteydim, çocuğumuzun gözlerinin içine bakıyordum ve daha fazlasını isteyemezdim. Gelecek her günün bir lütuf olduğunu biliyordum ve bunu asla hafife almayacağıma dair kendime söz verdim. Her günü son günümmüş gibi yaşayacaktım; bu da aileme onları ne kadar çok sevdiğimi tekrar tekrar göstereceğim anlamına geliyordu.

Özellikle de karım. Güneşim. En iyi arkadaşım.

Sonsuza dek dostuz.

Ömür boyu aşıklar.

Beş Yıl Sonra

"BABA, BIR GRANOLA BAR ALABILIR MIYIM?" Uzun yürüyüşlerimizden birini tamamlamak üzere ormanda ilerlerken Elizabeth sordu. Güneş batmaya başlamıştı ve ağaçların arasına yerleştirdiğimiz üstü açık arabadan güneşin batışını izlemeyi hep sevmişizdir.

Kennedy ile yıllar önce yeniden bir araya geldiğimizden bu yana eski, sarı araca pek çok sanat eseri eklendi. Joy geçen ay doksan beşinci yaş gününü kutlayan bir resim çizdi. Nathan ve Yoana geçen yıl yeni doğan tatlı bebekleri Elijah'ın bir resmini ekledi. Kısa bir süre önce de Elizabeth'e okuldaki ilk gününün resmini yaptırdık.

Arabanın anılarla büyümesini izlemek tanık olmayı en sevdiğim şeylerden biriydi.

Arabaya ulaştığımızda hepimiz arka koltuğa tırmanarak gökyüzünün geceye dönüşünü izledik.

"Sen zaten granola bar yememiş miydin?" Kennedy kaşlarını kaldırarak Elizabeth'e sordu.

"Evet anne, ama bu yüzden babama sordum çünkü sen hayır dediğinde bile o bana her zaman evet diyor" dedi.

Kız haksız değildi. Küçük sevgilime hayır demekte çok zorlandım. Gözleriydi, yemin ederim. Annesinin gözlerine sahipti.

Kennedy, "Peki, içine biraz yemek koyana kadar granolayı bekletmeye ne dersin?" dedi.

Elizabeth tabii ki küplere bindi ama pes etmeyeceğimizi anlayınca dünyanın en büyük iç çekişini yaptı. "Çocuk olmak çok zor," diye inledi.

"Eminim." Güldüm ve onu kucağıma çektim. "Merak etme, bir gün yetişkin olacaksın ve istediğin kadar granola yiyebileceksin."

Gözleri parladı. "Gerçekten

mi?" "Kesinlikle."

"Çikolata parçacıklı olanları bile mi?" diye sordu.

Kennedy başını sallayarak, "Onlar bile," dedi ve Elizabeth'in alnını öptü.

Gökyüzünü izlerken, Elizabeth her zaman görebildiğimiz Ay'ı işaret etmeyi severdi. "İşte orada! İşte orada! Bu sensin, değil mi baba? Sen ay mısın?"

Gülümsedim. "Evet. Ben Ay'ım."

Elizabeth gözlerini kıstı. "Peki annem güneş mi?"

"Aynen öyle," dedim.

"Bu Daisy ve benim yıldız olabileceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sordu bir kez daha gökyüzüne bakarak.

Bu, kalbimin neredeyse göğsümden fırlamasına neden oldu.

Kennedy'nin gözleri yaşarırken dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Evet, tatlım. Sen ve kız kardeşin yıldız olabilirsiniz."

Elizabeth'e her gün sevdiklerinin hikâyelerini anlattık. Onları sonsuza kadar yaşatmak için hikayelerini anlattık ve Elizabeth'in, insanlar ölmüş olsalar bile, onları kalbimize yakın tuttuğumuz sürece asla gerçekten gitmediklerini anladığını bilmek kalbimi ısıttı. O gece sevdiklerimiz bize yakındı. Onları rüzgarda hissedebiliyordum. Gökyüzüne her baktığımda onların sevgisini ve korumasını hissedebiliyordum.

O gece gökyüzünün altında oturduk ve yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu.

İLK DANS

Kennedy
On iki yaşında Yaz
kampının ikinci yılı

"Büyüyünce ne olmak istiyorsun, Jax?" İskelede oturmuş suya bakarken sordum. Atlayacak taşımız kalmayana kadar taş atlıyorduk, şimdi de iskelede oturmuş her zamanki gibi sıkılıyorduk. Kampta yapacak pek bir şeyin olmadığı sakin günlerden biriydi. En azından Jax'le hiçbir şey yapmıyordum, bu her zaman daha iyiydi.

Ayrıca, yemekhaneden biraz buzlu şeker çalmak için kaçtım, bu yüzden tadını çıkarmak için onları aldık.

Gökyüzü bulutlarla doluydu ve yakında bir fırtına çıkacağını biliyordum. Bunun için de çok heyecanlıydım. Yağmur yağmasına bayılırdım. Jax fırtınaları pek sevmezdi ama ona hep alışacağını söylerdim.

"Bilmiyorum. Gelecek hakkında pek böyle düşünmüyorum," diye yanıtladı dondurmasını yalayarak. "Ne olmak istiyorsun?"

"Sanırım kitap yazmak istiyorum ve bana öğrettiğin tüm büyük kelimeleri kullanmak istiyorum. Kitaplarımın o kadar büyük ve iyi olmasını istiyorum ki insanlar onları bitirdiklerinde mutlu olsunlar. İnsanların benden başka bir kitap bekleme fikriyle çok heyecanlanmalarını istiyorum. Ve, ve, ve her kitapta bana öğrettiğin bir kelime olacak, böylece sen de her zaman kitapların bir parçası olacaksın."

Bir an için bana güleceğini ve hayalime aptalca diyeceğini sandım ama o sadece Jax'in yaptığını yaptı. Sakinliğini korudu ve ellerini kirletmeyecek kadar hızlı bir şekilde dondurmasını yaladı. Sonra, "Her kitabı beş milyon kez okuyacağım." dedi.

Gülümsedim

. "Hey, Jax?"

"Evet, Kennedy?"

"Gelecekte de arkadaş olacak mıyız?"

"Sonsuza kadar arkadaşız," diye yanıtladı.

"Ve her zaman."

Serbest elini iskeleye koydu, ben de kendi elimi onun yanına koydum. Serçe parmağı benimkine değdi ve ben bunu kalbimde hissettim.

Jax Kilter'ı seviyordum ve bir gün onun da beni seveceğini umuyordum.

Ama o gece bunun benim için pek bir önemi yoktu. Hâlâ çocuktuk. Birbirimize aşık olmak için sonsuza kadar vaktimiz vardı. O gece olmak zorunda değildi. O gece tek yapmamız gereken iskelede oturup yağmurun yağmasını beklemekti.

Yağmur yağmaya başladığında iskelede durdum ve vahşi dans hareketlerime başladım. Zıpladım, kıpırdandım, döndüm ve döndüm. Sonra ne olduğuna inanamadım.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Jax de benimle dans etti.

ELEMENTLER SERİSİ YAZAN BRITTAINY C. CHERRY

HEPSI BIRBIRINE BAĞLI KARAKTERLER IÇERMEYEN BAĞIMSIZ ROMANLAR!
BUGÜNÜN KEYFİNİ ÇIKARIN!

Okuduğunuz için teşekkürler! Eleanor & Grey'i beğendiyseniz, Element Serisi'nin erkeklerine de aşık olacaksınız! Elements Serisi Koleksiyonunun tamamını Kindle Unlimited'ta ücretsiz olarak buradan indirebilirsiniz: Element Serisinin Tamamı

Ya da kitapların her birine ayrı ayrı ulaşabilirsiniz (Hepsi tek başına ve Kindle Unlimited'ta ücretsiz): Soluduğu Hava

High & Lo Arasındaki Ateş

Sessiz Sular

Bizim Yerçekimimiz

AYRICA BRITTAINY C. TARAFINDAN KİRAZ

Sanat ve Ruh:

Genç Yetişkin

Romantizmi

Tamamen Saçma, Uydurma Noel İlişkimiz: Bir Tatil

Romantizmi

Aradaki Boşluk: Çağdaş

Bir Romantizm

Bay Daniels'ı seviyorum:

Parmaklıklar Ardında Bir Öğrenci

Öğretmen Romantizmi :

İkinci Şans Romantizmi

Rezalet: Küçük

Kasaba Romantizmi

Eleanor & Grey:

İkinci Şans Romantizmi Landon &

Shay Birinci Bölüm:

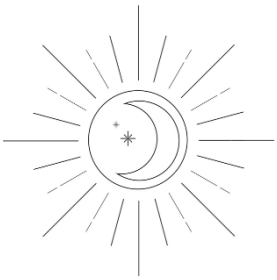
Düşmanlardan Aşıklara Bir Romans

Landon & Shay İkinci

Bölüm: Düşmandan Sevgiliye

Bir Romantizm

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap ailem, yani kabilem için. Bu kariyerdeki tüm iniş ve çıkışlarda beni ayakta tuttular ve onların sevgisi ve desteği olmasaydı hala burada olamazdım.

Muhteşem editör ekibime teşekkür ederim. Caitlin, Ellie, Jenny ve Jenn - beni her gün kurtarıyorsunuz.

Bana yardım etmek için yukarıda ve öteye giden muhteşem ARC ekibime teşekkür ederim! Siz bayanlar bu dünyanın en iyilerisiniz.

Bu muhteşem kapak için Hang Le'ye teşekkür ederim. Yeteneğin beni uçuruyor.

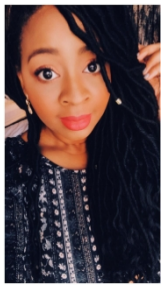
Bu kitap ajanlarım Flavia ve Meire için. Sizin sevginiz ve desteğiniz olmadan şu an bulunduğum yerde olamayacağımı bilecek kadar bilgeyim.

Beni desteklemeye devam eden her okuyucuya ve blog yazarına teşekkür ederim. Sözlerimi okuduğunuz için teşekkür ederim. Sevgi ve destek sözcükleri söylediğiniz için teşekkür ederim. Ay gibi hissettiğim günlerde güneşim olduğunuz için teşekkür ederim. Bu dünya sizin sayenizde güzel.

Bir dahaki sefere kadar.

-BCherry

YAZAR HAKKINDA

Brittainy C. Cherry, kelimelere her zaman aşık olmuş bir Amazon 1 Numaralı Çok Satan Yazarıdır. Carroll Üniversitesi'nden Tiyatro Sanatları lisans derecesi ve Yaratıcı Yazarlık yan dal derecesi ile mezun olmuştur. Brittainy Brookfield, Wisconsin'de yaşamaktadır. Milyonlarca ayak işi yapmadığı ve hikayeler hazırlamadığı zamanlarda, muhtemelen sevimli evcil hayvanlarıyla oynuyor veya yeni yerlere seyahat ediyordur.

BRITTAINY ILE BAĞLANTI KURUN:

BÜLTEN: BCherry Books Newsletter
FACEBOOK: facebook.com/brittainycherry
BOOKBUB: BookBub Güncellemeleri
INSTAGRAM: Instagram.com/bcherryauthor
TWITTER: twitter.com/brittainycherry WEB SİTESİ: www.bcherrybooks.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.